

ALICE IN WONDERLAND

LEWIS CARROLL

ALICE IN WONDERLAND

LEWIS CARROLL

ऑलिसचे प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ईबुक

वंडरलॅँडमधील साहसे

हे ई-पुस्तक युनायटेड स्टेट्स आणि जगातील बहुतेक इतर भागात कुठेही वापरण्यासाठी आहे, ते कोणत्याही खर्चाशिवाय आणि जवळजवळ कोणत्याही निर्बद्धांशिवाय आहे. तुम्ही ते या ई-पुस्तकात समाविष्ट असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग परवान्याच्या अटीनुसार किंवा www.gutenberg.org वर ऑनलाइन वापरून कॉपी करू शकता, देऊ शकता किंवा पुन्हा वापरू शकता. जर तुम्ही अमेरिकेत नसाल, तर हे ई-पुस्तक वापरण्यापूर्वी तुम्हाला ज्या देशात राहता त्या देशाचे कायदे तपासावे लागतील.

शीर्षक: ऑलिसचे वंडरलॅँडमधील साहसे

लेखक: लुईस कॉरोल

प्रकाशन तारीख: २७ जून २००८ [ई-पुस्तक #११]
सर्वात अलीकडील अपडेट: १० नोव्हेंबर २०२४

भाषा: इंग्रजी

श्रेय: आर्थर डिबियांका आणि डेव्हिड विजर

*** प्रकल्पाची सुरुवात गुटेनबर्ग ईबुक ऑलिसची

वंडरलॅँडमधील साहस ***

अलिसेचे साहस

वोंडे आरएल आणि

लुईस कॅरोल द्वारे

द मिलेनियम फुलक्रम एडिशन ३.०

सामग्री

प्रकरण १. सशाच्या छिद्राखाली

प्रकरण दुसरा. अशूंचा तलाव

प्रकरण तिसरा. एक कॉकस-रेस आणि एक दीर्घ कथा प्रकरण चौथा. ससा एक छोटीशी बिल पाठवतो

प्रकरण पाचवे . सुरवंटाकडून सल्ला प्रकरण सहावा. डुक्कर आणि मिरपूड

प्रकरण सातवा. वेडा चहा-पार्टी प्रकरण आठवा. राणीचा

क्रोकेट-ग्राउंड प्रकरण नववा. बनावट कासवाची कथा प्रकरण

दहावा . लॉबस्टर क्वाड्रिल प्रकरण अकरावा. टार्ट्स कोणी चोरले?

प्रकरण बारावा. ॲलिसचा पुरावा

प्रकरण पहिला.

सशाच्या छिद्राखाली

ऑलिसला तिच्या बहिणीजवळ काठावर बसून खूप कंटाळा येऊ लागला होता आणि तिला काहीच करायचे नव्हते: एक-दोनदा तिने तिची बहीण वाचत असलेल्या पुस्तकात डोकावले होते, पण त्यात कोणतेही चित्र किंवा संभाषण नव्हते, "आणि पुस्तकाचा काय उपयोग," ऑलिसने विचार केला, "चित्रे किंवा संभाषणांशिवाय?"

म्हणून ती स्वतःच्या मनात विचार करत होती (ज्यामुळे ती शक्य तितके चांगले करू शकली, कारण उष्ण दिवसामुळे तिला खूप झोप आणि मूर्खपणा वाटत होता), डेझी-चेन बनवण्याचा आनंद उठून डेझी निवडण्याच्या कषापेक्षा फायदेशीर ठरेल का, तेवढ्यात अचानक गुलाबी डोळ्यांचा एक पांढरा ससा तिच्या जवळून धावत आला.

त्यात इतके उल्लेखनीय काहीही नव्हते; किंवा ऑलिसला ते इतके विचित्र वाटले नव्हते की ससा स्वतःशीच म्हणाला, "अरे प्रिये! अरे प्रिये! मला उशीर होईल!" (जेव्हा तिने नंतर विचार केला तेव्हा तिला असे वाटले की तिला याबदल आश्वर्य वाटले पाहिजे होते, परंतु त्यावेळी हे सर्व अगदी नैसर्गिक वाटत होते); पण जेव्हा ससाने प्रत्यक्षात त्याच्या कमरेच्या खिशातून घड्याळ काढले आणि त्याकडे पाहिले आणि नंतर घाईघाईने पुढे गेला, तेव्हा ऑलिस तिच्या पायांवर पाऊल ठेवू लागली, कारण तिच्या मनात असे चमकले की तिने यापूर्वी कधीही कमरेच्या खिशात किंवा घड्याळ काढण्यासाठी ससा पाहिलेला नव्हता आणि उत्सुकतेने ती त्याच्या मागे शेतात धावली, आणि सुदैवाने कुंपणाखालील एका मोठ्या सशाच्या छिद्रातून तो कोसळताना पाहण्याची ती योग्य वेळ होती.

दुसऱ्या क्षणी ऑलिस त्याच्या मागे खाली गेली, तिने एकदाही विचार केला नाही की कसे जगात तिला पुन्हा बाहेर पडायचे होते.

सशाची भोक काही अंतरासाठी बोगद्यासारखी सरळ पुढे गेली आणि नंतर अचानक खाली गेली, इतकी अचानक की ऑलिसला स्वतःला थांबवण्याचा विचारही करता आला नाही आणि नंतर तिला एका खोल विहिरीत पडताना दिसले.

एकतर विहीर खूप खोल होती, किंवा ती खूप हळू पडली, कारण खाली जाताना तिच्याकडे तिच्याभोवती पाहण्यासाठी आणि पुढे काय होणार आहे याच विचार करण्यासाठी भरपूर वेळ होता. प्रथम, तिने खाली पाहण्याचा प्रयत्न केला आणि ती काय करत आहे हे शोधण्याचा प्रयत्न केला, परंतु काहीही दिसण्यासाठी खूप अंधार होता; नंतर तिने विहीरीच्या बाजूंकडे पाहिले आणि लक्षात आले की ते कपाटे आणि पुस्तकांच्या कपाटांनी भरलेले होते; इकडे तिकडे तिला नकाशे आणि चित्रे खुंट्यांवर लटकलेली दिसली. तिने जाताना एका कपाटातून एक भांडे खाली काढले; त्यावर "ऑरेंज मार्मलेड" असे लेबल होते, परंतु तिला खूप निराशा झाली: तिला खाली कोणीतरी मारेल या भीतीने भांडे टाकायला आवडत नव्हते, म्हणून ती कपाटातून पडताना एका कपाटात टाकण्यात यशस्वी झाली.

"बरं!" ॲलिसने स्वतःशीच विचार केला, "अशा पडल्यानंतर, मी पायऱ्यांवरून खाली पडण्याचा विचारही करणार नाही! ते सर्वजण मला घरी समजतील हे किती धाडसी आहे!

का, मी घराच्या वरच्या मजल्यावरून पडलो तरी मी त्याबद्दल काहीही बोलणार नाही!" (जे बहुधा खरे होते.)

खाली, खाली, खाली. पडणे कधीच संपणार नाही का? "मला आश्वर्य वाटते की मी आतापर्यंत किती मैल खाली पडलो आहे?" ती मोठ्याने म्हणाली. "मी पृथ्वीच्या मध्यभागी कुठेतरी पोहोचत असावी. मला पाहू दे: ते चार हजार मैल खाली असेल, मला वाटते—" (कारण, तुम्ही पहा, ॲलिसने शाळेतील तिच्या धड्यांमध्ये अशा प्रकारच्या अनेक गोष्टी शिकल्या होत्या, आणि जरी तिचे ज्ञान दाखवण्याची ही फार चांगली संधी नव्हती, कारण तिचे ऐकण्यासाठी कोणीही नव्हते, तरीही ते पुन्हा सांगणे चांगले होते) "—हो, ते योग्य अंतर आहे—पण मग मला आश्वर्य वाटते की मला अक्षांश किंवा रेखांश काय आहे?" (ॲलिसला अक्षांश किंवा रेखांश काय आहे याची कल्पना नव्हती, परंतु तिला वाटले की ते सांगण्यासाठी छान भव्य शब्द आहेत.)

आता ती पुन्हा बोलू लागली. "मला आश्वर्य वाटते की मी जमिनीवरून पडेन का ! डोके खाली करून चालणाऱ्या लोकांमध्ये ते किती मजेदार दिसेल! अटीपेंथेज, मला वाटतं—" (यावेळी कोणीही ऐकत नव्हते याचा तिला आनंद झाला, कारण तो शब्द अजिबात योग्य वाटत नव्हता) "—पण मला त्यांना विचारावे लागेल की देशाचे नाव काय आहे, तुम्हाला माहिती आहे.

"कृपया, मैडम, हे न्यूझीलंड आहे की ऑस्ट्रेलिया?" (आणि ती बोलता बोलता बोलता बोलता बोलता बोलता बोलता बोलता बोलता) "आणि ती किती अज्ञानी छोटी मुलगी आहे असं मला विचारल्याबद्दल वाटेल! नाही, विचारून कधीच फायदा होणार नाही: कदाचित मला ते कुठेतरी लिहिलेलं दिसेल."

खाली, खाली, खाली. दुसरे काही करायचे नव्हते, म्हणून ॲलिस लवकरच पुन्हा बोलू लागली. "आज रात्री दीना माझी खूप आठवण येर्ईल, मला वाटायला हवे!"

(दीना मांजर होती.) "मला आशा आहे की चहाच्या वेळी त्यांना तिच्या दुधाच्या बशीची आठवण येईल. दीना माझ्या प्रिये! तू इथे माझ्यासोबत असशील तर बरे होईल! हवेत उंदीर नाहीत, मला भीती वाटते, पण तुला वटवाघुळ पकडता येईल, आणि ते अगदी उंदीरासारखे आहे, तुला माहिती आहे. पण मांजरी वटवाघुळ खातात का, मला आश्वर्य वाटते?" आणि इथे ॲलिसला झोप येऊ लागली आणि ती स्वप्रवत पद्धतीने स्वतःशीच म्हणू लागली, "मांजरी वटवाघुळ खातात का? मांजरी वटवाघुळ खातात का?" आणि कधीकधी, "वटवाघुळ मांजरी खातात का?" कारण, तुम्ही पाहता, तिला दोन्ही प्रश्नांचे उत्तर देता येत नसल्याने, ती कोणत्या पद्धतीने बोलते याने फारसे फरक पडत नव्हता. तिला असे वाटले की ती झोपी जात आहे, आणि तिला नुकतेच स्वप्र पढू लागले आहे की ती दीनासोबत हातात हात घालून चालत आहे आणि तिला खूप मनापासून म्हणत आहे, "आता, दीना, मला खरं सांग: तू कधी वटवाघुळ खाल्ले आहेस का?" अचानक, थंप! थंप! थंप! खाली तिला काठ्या आणि कोरड्या पानांचा ढीग सापडला आणि शरद ऋतू संपला.

ॲलिसला थोडीही दुखापत झाली नाही, आणि ती क्षणात उडी मारून उभी राहिली: तिने वर पाहिले, पण वरती सर्वत्र अंधार होता; तिच्यासमोर आणखी एक लांब रस्ता होता, आणि पांढरा ससा अजूनही दिसत होता, तो घाईघाईने खाली येत होता. गमावण्याचा एकही क्षण नव्हता: ॲलिस वाच्यासारखी निघून गेली, आणि ती वळून वळताना ऐकण्याच्या अगदी वेळेत आली, "अरे माझे कान आणि मिशा, किती उशीर झाला आहे!" तिने कोपरा वळवला तेव्हा ती त्याच्या अगदी मागे होती, पण ससा आता दिसत नव्हता: ती स्वतःला एका लांब, कमी हॉलमध्ये आढळली, जो छतावरून लटकणाऱ्या दिव्यांच्या रांगेने उजळून निघाला होता.

हॉलमध्ये सर्व दरवाजे होते, पण ते सर्व बंद होते; आणि जेव्हा अॅलिस एका बाजूने खाली आणि दुसऱ्या बाजूने वर गेली होती, प्रत्येक दरवाजा वापरून पाहत होती, तेव्हा ती पुन्हा बाहेर कशी पडेल याचा विचार करत खिन्नपणे मध्यभागी चालत गेली.

अचानक तिला एका छोट्या तीन पायांच्या टेबलावर नजर पडली, ते सर्व घन काचेचे बनलेले होते; त्यावर एका लहान सोन्याच्या चावीशिवाय काहीही नव्हते, आणि ॲलिसला पहिल्यांदा वाटले की ते हॉलच्या एका दाराचे असावे; पण, अरेरे! एकतर कुलूप खूप मोठे होते, किंवा चावी खूप लहान होती, पण तरीही ते त्यापैकी एकही उघडणार नव्हते. तथापि, दुसऱ्यांदा, तिला एक कमी पडदा दिसला जो तिने आधी लक्षात घेतला नव्हता आणि त्याच्या मागे सुमारे पंधरा इंच उंच एक छोटासा दरवाजा होता: तिने कुलूपातील छोटी सोनेरी चावी वापरून पाहिली, आणि तिला खूप आनंद झाला की ती बसवली!

ॲलिसने दार उघडले आणि तिला आढळले की ते एका लहानशा रस्त्यात जाते, जे उंदीर मारण्याच्या छिद्रापेक्षा फारसे मोठे नव्हते: तिने गुडघे टेकले आणि रस्त्याने तुम्ही कधीही न पाहिलेल्या सर्वात सुंदर बागेत पाहिले. तिला त्या अंधार्या हॉलमधून बाहेर पडण्याची आणि त्या चमकदार फुलांच्या बेडमध्ये आणि त्या फुलांच्या बेडमध्ये भटकण्याची किती इच्छा होती.

थंडगार कारंजे, पण तिला दारातून डोकेही काढता आले नाही;
"आणि जरी माझे डोके आत गेले तरी," बिचारी ॲलिसने विचार केला, "ते होईल
माझ्या खांद्यांशिवाय फारसा उपयोग नाही. अरे, मी गप्प बसू शकलो असतो तर किती बरे झाले असते!
"एक दुर्बिणी! मला वाटं मी करू शकलो असतो, जर मला सुरुवात कशी करायची हे माहित असते." कारण, तुम्ही पाहता, म्हणून
अलिकडच्या काळात अनेक विचित्र गोष्टी घडल्या होत्या, ज्या ॲलिसला जाणवू लागल्या होत्या
मला वाटं की खूप कमी गोष्टी खरोखरच अशक्य होत्या.

त्या छोट्या दाराशी वाट पाहण्यात काही अर्थ नव्हता, म्हणून ती परत गेली.
टेबलावर, अर्धी आशा होती की तिला त्यावर दुसरी चावी मिळेल, किंवा काहीही झाले तरी
दुर्बिणींसारखे लोकांना बंद करण्याच्या नियमांचे पुस्तक: यावेळी तिला एक सापडले
त्यावर एक छोटी बाटली, ("जी नक्कीच आधी इथे नव्हती," ॲलिस म्हणाली,) आणि
बाटलीच्या मानेभोवती एक कागदी लेबल होते, ज्यावर "प्या" असे लिहिले होते.
"मी", असे मोठ्या अक्षरात सुंदरपणे लिहिलेले आहे.

"मला प्या" म्हणणं सगळं खूप चांगलं होतं, पण हुशार छोटी ॲलिस तशी नव्हती.
घाईघाईत ते करणार आहे . "नाही, मी आधी बघेन," ती म्हणाली, "आणि बघेन का
"ते 'विष' म्हणून चिन्हांकित आहे की नाही"; कारण तिने अनेक छान छोटे इतिहास वाचले होते.
जंगली प्राण्यांनी आणि इतर प्राण्यांनी जळून खालेल्या आणि मारलेल्या मुलांबद्दल
अप्रिय गोष्टी, कारण त्यांना साधे नियम आठवत नसतील
त्यांच्या मित्रांनी त्यांना शिकवले होते: जसे की, जर गरम पोकर तुम्हाला जाळून टाकेल
तुम्ही ते खूप वेळ धरून ठेवले; आणि जर तुम्ही तुमचे बोट खूप खोलवर कापले तर
चाकू, तो सहसा रक्तस्त्राव करतो; आणि ती कधीच विसरली नव्हती, जर तुम्ही जास्त प्यायलात तर
"विष" असे लिहिलेल्या बाटलीतून, तुमच्याशी असहमत असण्याची शक्यता जवळजवळ निश्चित आहे,
लवकरच किंवा नंतर.

तथापि, या बाटलीवर "विष" असे चिन्ह नव्हते , म्हणून ॲलिसने चाखण्याचा प्रयत्न केला
ते, आणि ते खूप छान वाटले, (खरं तर त्यात चेरी-टार्ट, कस्टर्ड, पाइन-ॲपल, रोस्ट टर्की, टॉफी आणि गरम बटर लावलेल्या
टोस्टचा एक प्रकारचा मिश्रित स्वाद होता), ती
खूप लवकर ते पूर्ण केले.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

"किती उत्सुकता आहे!" ॲलिस म्हणाली; "मी गप्प बसलो असेल जणू काही
टेलिस्कोप."

आणि खरंच असंच होतं: ती आता फक्त दहा इंच उंच होती, आणि त्या सुंदर बागेत जाण्यासाठी आता ती योग्य आकाराची आहे हे विचारून तिचा चेहरा उजळला. तथापि, प्रथम, ती आणखी आकुंचन पावणार आहे का हे पाहण्यासाठी तिने काही मिनिटे वाट पाहिली: तिला याबद्दल थोडी चिंता वाटली; "कारण ते संपूर्ण शकते, तुम्हाला माहिती आहे," अॅलिस स्वतःशी म्हणाली, "मी बाहेर पडताना, मेणबत्तीसारखे. मला आश्वर्य वाटते की मी तेव्हा कशी असावी?" आणि मेणबत्ती विझल्यानंतर मेणबत्तीची ज्योत कशी असते याची तिने कल्पना करण्याचा प्रयत्न केला, कारण तिला असे कधी पाहिले आहे हे आठवत नव्हते.

काही वेळाने, आणखी काहीही घडले नाही हे पाहून, तिने लगेच बागेत जाण्याचा निर्णय घेतला; पण, बिचाऱ्या औलिसला वाईट वाटले! जेव्हा ती दारापाशी पोहोचली तेव्हा तिला आढळले की ती छोटी सोन्याची चावी विसरली आहे, आणि जेव्हा ती टेबलाकडे परत गेली तेव्हा तिला आढळले की ती त्याच्यापर्यंत पोहोचू शकत नाही: तिला काचेतून ते अगदी स्पष्ट दिसत होते, आणि तिने टेबलाच्या एका पायावर चढण्याचा प्रयत्न केला, पण ते खूप निसरडे होते; आणि जेव्हा ती प्रयत्न करून थकली तेव्हा ती बिचारी लहान मुलगी खाली बसली आणि रडली.

"चल, असं रडून काही उपयोग नाही!" औलिस स्वतःशीच म्हणाली, अगदी तीव्रपणे; "मी तुला सल्ला देते की तू आता या क्षणी निघून जा!" ती सहसा स्वतःला खूप चांगला सल्ला देत असे (जरी ती क्वचितच त्याचे पालन करत असे), आणि कधीकधी ती स्वतःला इतके कठोरपणे फटकारत असे की तिच्या डोळ्यात अश्रू येत; आणि एकदा तिला आठवले की तिने स्वतःविरुद्ध खेळत असलेल्या क्रोकेटच्या खेळात स्वतःला फसवल्याबद्दल स्वतःचे कान बांधण्याचा प्रयत्न केला होता, कारण या जिज्ञासू मुलाला दोन लोक असल्याचे भासवण्याची खूप आवड होती. "पण आता काही उपयोग नाही," बिचारी औलिसने विचार केला, "दोन लोक असल्याचे भासवण्याचा! का, एक आदरणीय व्यक्ती बनवण्यासाठी माझ्यात फारसे काही शिल्लक नाही!"

लवकरच तिची नजर टेबलाखाली असलेल्या एका छोट्या काचेच्या पेटीवर पडली: तिने ते उघडले आणि त्यात एक लहान केक सापडला, ज्यावर "मला खा" असे लिहिलेले सुंदर अक्षर बेदाण्यांमध्ये होते. "बरं, मी ते खाईन," औलिस म्हणाली, "आणि जर ते मला मोठे करत असेल तर मी चावीपर्यंत पोहोचू शकते; आणि जर ते मला लहान करत असेल तर मी दाराखाली सरकू शकते; म्हणून कोणत्याही प्रकारे मी बागेत जाईन, आणि जे काही होईल त्याची मला पर्वा नाही!"

तिने थोडेसे खाल्ले आणि स्वतःशीच उत्सुकतेने म्हणाली, "कोणत्या दिशेने? कोणत्या दिशेने?", तिचा हात डोक्याच्या वरच्या बाजूला धरून ती कोणत्या दिशेने वाढत आहे हे जाणवत होती, आणि ती त्याच आकारात राहिली हे पाहून तिला खूप आश्वर्य वाटले: निश्चितच, केक खाताना असे सहसा घडते, परंतु औलिस इतकी गुंतली होती की तिला फक्त विचित्र गोष्टींची अपेक्षा होती.

असं झालं की, सामान्य जीवनात जगणे खूपच कंटाळवाणे आणि मूर्खपणाचे वाटले.
मार्ग.

म्हणून ती कामाला लागली आणि लवकरच केक बनवून संपवली.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

प्रकरण दुसरा.

अश्रूंचा तलाव

"जिज्ञासू आणि जिज्ञासू!" ॲलिस ओरडली (ती इतकी आश्वर्यचकित झाली की क्षणभर ती चांगले इंग्रजी कसे बोलायचे हे विसरली); "आता मी आतापर्यंतच्या सर्वात मोठ्या दुर्बिणीसारखी उघडत आहे! अलविदा, पाय!" (कारण जेव्हा तिने तिच्या पायांकडे पाहिले तेव्हा ते जवळजवळ नजरेआड झाल्यासारखे वाटत होते, ते इतके दूर जात होते). "अरे, माझ्या बिचाऱ्या पायांनो, मला आश्वर्य वाटते की आता तुमच्यासाठी तुमचे बूट आणि मोजे कोण घालेल, प्रिये? मला खात्री आहे की मी ते करू शकणार नाही! मी तुमच्याबद्दल स्वतःला त्रास देण्यासाठी खूप दूर असेन: तुम्ही शक्य तितके चांगले व्यवस्थापन केले पाहिजे; - पण मी त्यांच्याशी दयाळूपणे वागले पाहिजे," ॲलिसने विचार केला, "नाहीतर ते ज्या मार्गाने जायचे आहे त्या मार्गाने चालणार नाहीत! मला पाहू द्या: मी त्यांना दर ख्रिसमसला बूटांची एक नवीन जोडी देईन."

आणि ती स्वतःशीच नियोजन करत राहिली की ती ते कसे हाताळेल. "त्यांना कॅरियरवरून जावे लागेल," तिने विचार केला; "आणि स्वतःच्या पायावर भेटवस्तू पाठवणे किती मजेदार वाटेल! आणि दिशानिर्देश किती विचित्र दिसतील!"

ॲलिसचा उजवा पाय, एस्क., हर्ड, फेंडरनवळ,

(ॲलिसच्या प्रेमाने).

अरे देवा, मी काय मूर्खपणाचे बोलतोय!"

तेवढ्यात तिचे डोके हॉलच्या छतावर आदळले: खरं तर ती आता नऊ फुटांपेक्षा जास्त उंच होती, आणि तिने लगेचच छोटी सोनेरी चावी उचलली आणि बागेच्या दाराकडे धाव घेतली.

बिचारी ॲलिस! एका बाजूला पडून, एका डोळ्याने बागेत पाहणे तिला शक्य तितके करायचे होते; पण त्यातून बाहेर पडणे पूर्वीपेक्षा जास्त निराशाजनक होते: ती खाली बसली आणि पुन्हा रङ्ग लागली.

"तुला स्वतःची लाज वाटायला हवी," ॲलिस म्हणाली, "तुझ्यासारखी एक उत्तम मुलगी," (ती कदाचित असं म्हणेल), "असं रडत राहिल्याबद्दल! हे थांबवा.

"एक क्षण, मी तुला सांगतो!" पण ती तशीच चालू राहिली, अश्रू ढाळत राहिली, जोपर्यंत तिच्याभोवती एक मोठा तलाव तयार झाला नाही, सुमारे चार इंच खोल आणि हॉलच्या अर्ध्या भागात पोहोचला.

काही वेळाने तिला दूरवरून पावलांचा आवाज ऐकू आला आणि ती घाईघाईने डोळे पुसून काय होत आहे ते पाहण्यासाठी निघाली. तो पांढरा ससा परत येत होता, तो भव्य पोशाखात होता, एका हातात पांढरे मुलांचे हातमोजे आणि दुसऱ्या हातात मोठा पंखा होता: तो घाईघाईने चालत येत होता, येताच तो स्वतःशीच बडबडत होता, "अरे! डचेस, डचेस! अरे! जर मी तिला वाट पाहत ठेवले तर ती कूर होणार नाही का?" ॲलिसला इतकी हताश वाटली की ती कोणाचीही मदत मागण्यास तयार होती; म्हणून, जेव्हा ससा तिच्या जवळ आला तेव्हा तिने हळू, लाजाळू आवाजात म्हटले, "जर तुमची इच्छा असेल तर, साहेब—" ससा जोरात सुरू झाला, त्याने पांढरे मुलांचे हातमोजे आणि पंखा टाकला आणि शक्य तितक्या वेगाने अंधारात पळून गेला.

ॲलिसने पंखा आणि हातमोजे उचलले आणि हॉलमध्ये खूप उष्णात असल्याने, ती सतत स्वतःला पंखा लावत राहिली आणि ती बोलत राहिली: "प्रिय, प्रिये! आज सगळं किती विचित्र आहे! आणि काल सगळं नेहमीसारखंच चाललं. मला आश्चर्य वाटतं की रात्री मी बदलले आहे का? मला विचार करू दे: आज सकाळी उठल्यावर मी तशीच होती का? मला जवळजवळ आठवतंय की मला थोडी वेगळी भावना होती. पण जर मी तशी नसेन, तर पुढचा प्रश्न असा आहे की, जगात मी कोण आहे? अरे, हेच तर मोठं कोडे आहे!" आणि ती तिच्यासारख्याच वयाच्या असलेल्या सर्व मुलांचा विचार करू लागली, ती त्यांच्यापैकी कोणासाठीही बदलली जाऊ शकली असती का हे पाहण्यासाठी.

"मला खात्री आहे की मी ॲडा नाहीये," ती म्हणाली, "कारण तिचे केस इतके लांब रिंगलेटमध्ये जातात आणि माझे रिंगलेटमध्ये अजिबात जात नाहीत; आणि मला खात्री आहे की मी मेबेल असू शकत नाही, कारण मला सर्व प्रकारच्या गोष्टी माहित आहेत, आणि ती, अरे! तिला खूप कमी माहिती आहे! शिवाय, ती ती आहे, आणि मी मी आहे, आणि—अरे प्रिये, हे सर्व किती गोंधळात टाकणारे आहे! मला पूर्वी माहित असलेल्या सर्व गोष्टी मला माहित आहेत का ते मी प्रयत्न करेन. मला पाहू दे: चार गुणिले पाच म्हणजे बारा, आणि चार गुणिले सहा म्हणजे तेरा, आणि चार गुणिले सात म्हणजे—अरे प्रिये! मी त्या दराने कधीही वीसपर्यंत पोहोचणार नाही! तथापि, गुणाकार सारणीचा अर्थ असा नाही: चला भूगोल वापरून पाहूया. लंडन ही पॅरिसची राजधानी आहे आणि पॅरिस ही रोमची राजधानी आहे आणि रोम—नाही, ते सर्व चुकीचे आहे, मला खात्री आहे! मी मेबेलसाठी बदलली असावी! मी 'कसं चालतंय ते लहान-' असं म्हणण्याचा प्रयत्न करेन " आणि ती धडे देत असल्यासारखी तिच्या मांडीवर हात ठेवत पुन्हा तेच म्हणू लागली, पण तिचा आवाज कर्कश आणि विचित्र वाटत होता आणि शब्द पूर्वीसारखे येत नव्हते:-

"लहान मगर आपली चमकणारी शेपटी कशी सुधारतो
आणि नाईल नदीचे पाणी प्रत्येक सोनेरी
तराजूवर कसे ओततो!"

"तो किती आनंदाने हसतोय,
त्याने किती व्यवस्थित पंजे पसरवले,
आणि लहान माशाचे स्वागत करा
हळूवार हसणाऱ्या जबड्यांसह!"

"मला खात्री आहे की ते शब्द बरोबर नाहीत," बिचारी ॲलिस म्हणाली, आणि तिचे डोळे पुन्हा अशूंनी भरले आणि ती पुढे म्हणाली, "मी शेवटी मेबेल असायलाच हवी, आणि मला त्या भयानक छोट्या घरात राहावे लागेल, आणि खेळण्यासाठी जवळजवळ एकही खेळणी नसेल, आणि अरे! शिकण्यासाठी कितीही धडे! नाही, मी याबद्दल माझे मन बनवले आहे; जर मी मेबेल असेल तर मी इथेच राहीन! त्यांचे डोके खाली करून 'पुन्हा वर ये, प्रिये!' असे म्हणण्याचा काही उपयोग नाही. मी फक्त वर पाहीन आणि म्हणेन 'मग मी कोण आहे? आधी मला ते सांग, आणि नंतर, जर मला ती व्यक्ती असायला आवडत असेल, तर मी वर येईन: जर नाही, तर मी दुसरी कोणी होईपर्यंत इथेच राहीन' - पण, अरे प्रिये!" अचानक अशू ढाळत ॲलिस ओरडली, "मला वाटते की त्यांनी त्यांचे डोके खाली ठेवावे ! मी इथे एकटी राहून खूप कंटाळली आहे!"

हे बोलत असताना तिने तिच्या हातांकडे पाहिले आणि ती बोलत असताना तिने सशाच्या लहान पांढऱ्या हातमोज्यांपैकी एक घातलेला पाहून तिला आश्वर्य वाटले. "मी हे कसे करू शकते ?" तिने विचार केला. "मी पुन्हा लहान होत चालली असावी." ती उठली आणि टेबलावर जाऊन स्वतःचे मोजमाप केले आणि तिला आढळले की, तिला अंदाजे वाटले तसे, ती आता सुमारे दोन फूट उंच होती आणि वेगाने आकुंचन पावत होती: तिला लवकरच कळले की याचे कारण तिने धरलेला पंखा होता आणि तिने तो घाईघाईने खाली टाकला, अगदी वेळेवर आकुंचन पावू नये म्हणून.

"ते एक छोटीशी सुटका होती !" ॲलिस म्हणाली, अचानक झालेल्या बदलामुळे ती खूप घाबरली होती, पण स्वतःला अजूनही जिवंत असल्याचे पाहून खूप आनंद झाला; "आणि आता बागेसाठी!" आणि ती पूर्ण वेगाने त्या छोट्या दाराकडे धावली: पण, अरेरे! छोटा दार पुन्हा बंद झाला आणि छोटी सोनेरी चावी पूर्वीसारखीच काचेच्या टेबलावर पडली होती, "आणि परिस्थिती पूर्वीपेक्षाही वाईट झाली आहे," त्या बिचाऱ्या मुलाने विचार केला, "कारण मी यापूर्वी कधीही इतकी लहान नव्हतो, कधीच नव्हतो! आणि मी जाहीर करते की ते खूप वाईट आहे, ते आहे!"

हे शब्द बोलत असताना तिचा पाय घसरला आणि दुसऱ्याच क्षणी, पाण्याचा तुटवडा! ती तिच्या हनुवटीपर्यंत खाऱ्या पाण्यात होती. तिला पहिला विचार आला की ती कशीतरी समुद्रात पडली असेल, "आणि अशा परिस्थितीत मी रेल्वेने परत जाऊ शकते," ती स्वतःशी म्हणाली. (ॲलिस तिच्या आयुष्यात एकदाच समुद्रकिनारी गेली होती आणि

(इंग्लंडच्या किनाऱ्यावर तुम्ही जिथे जिथे जाल तिथे तुम्हाला समुद्रात अनेक आंघोळीची यंत्रे आढळतील, लाकडी कुटळीने वाळूत खोदकाम करणारी काही मुळे, नंतर निवासस्थानांची रांग आणि त्यांच्या मागे एक रेल्वे स्टेशन.) तथापि, तिला लवकरच कळले की ती नऊ फूट उंच असताना रडलेल्या अश्रूंच्या तलावात आहे.

"मी इतके रडले नसते तर बरे झाले असते!" ॲलिस पोहत बाहेर पडण्याचा मार्ग शोधत म्हणाली. "मला आता याची शिक्षा मिळेल, कदाचित, माझ्या स्वतःच्या अश्रूमध्ये बुडून! ती निश्चितच एक विचित्र गोष्ट असेल ! तथापि, आज सर्वकाही विचित्र आहे."

तेवढ्यात तिला थोड्या अंतरावर तलावात काहीतरी उडण्याचा आवाज आला आणि ती काय आहे हे ओळखण्यासाठी जवळ पोहत गेली: सुरुवातीला तिला वाटले की ते वॉलरस किंवा पाणघोडा असेल, पण नंतर तिला आठवले की ती आता किती लहान आहे, आणि तिला लवकरच कळले की ते फक्त एक उंदीर आहे जो तिच्यासारखाच आत घुसला होता.

"आता, या उंदराशी बोलून काही उपयोग होईल का," ॲलिसने विचार केला.
इथे सगळं इतकं विचित्र आहे की मला वाटतं की ते बोलू शकेल: काहीही झालं तरी, प्रयत्न करण्यात काहीच गैर नाही." म्हणून ती म्हणाली: "अरे उंदीर, तुला या तलावातून बाहेर पडण्याचा मार्ग माहित आहे का? मला इथे पोहण्याचा खूप कंटाळा आला आहे, अरे उंदीर!" (ॲलिसला वाटलं की उंदीरशी बोलण्याचा हा योग्य मार्ग असावा: तिने यापूर्वी कधीही असे केले नव्हते, पण तिला तिच्या भावाच्या लॅटिन व्याकरणात "उंदीर—उंदीर—उंदीर—उंदीर!" हे वाचल्याचे आठवले). उंदीर तिच्याकडे उत्सुकतेने पाहत होता आणि तिला असे वाटले की तो तिच्या एका छोट्या डोळ्याने डोळे मिचकावत आहे, पण तो काहीच बोलला नाही.

"कदाचित त्याला इंग्रजी येत नाही," ॲलिसने विचार केला; "मी धाडस करतो की हा फ्रेंच उंदीर आहे, विल्यम द कॉन्कररसोबत ये." (कारण, इतिहासाचे इतके ज्ञान असूनही, ॲलिसला किती काळापूर्वी काही घडले आहे याची स्पष्ट कल्पना नव्हती.) म्हणून तिने पुन्हा सुरुवात केली: "ओउ एस्ट मा चॅटे?" जे तिच्या फ्रेंच धड्याच्या पुस्तकातील पहिले वाक्य होते. उंदीर अचानक पाण्यातून उडी मारला आणि भीतीने थरथर कापू लागला. "अरे, मला माफ करा!" ॲलिस घार्ड्घार्ड्ने ओरडली, तिला भीती होती की तिने त्या बिचाऱ्या प्राण्याच्या भावना दुखावल्या आहेत. "मी विसरलोच होतो की तुला मांजरी आवडत नाहीत."

"मांजरीसारखे नाही!" उंदीर कर्कश, भावनिक आवाजात ओरडला. "माझ्या जागी जर तू मांजरी आवडशील का?"

"बरं, कदाचित नाही," ॲलिस शांत स्वरात म्हणाली: "त्याबद्दल रागातू नकोस. आणि तरीही मला तुला आमची मांजर दीना दाखवायची आहे: मला वाटतं की जर तुला फक्त मांजरी दिसल्या तर तुला ती खूप आवडेल. ती खूप शांत आहे," ॲलिस

ती स्वतःकडे लक्ष देत पुढे गेली, ती तलावात आळशीपणे पोहत होती, "आणि ती आगीजवळ खूप छान गुरुगुरत बसली आहे, तिचे पंजे चाटत आहे आणि तोंड धुत आहे - आणि ती दूध पाजण्यासाठी खूप छान आहे - आणि ती उंदीर पकडण्यासाठी खूप चांगली आहे - अरे, मी तुला माफ करेन!" ऑलिस पुन्हा ओरडली, यावेळी उंदीर सर्वत्र पसरला होता आणि तिला खात्री होती की तो खरोखरच नाराज झाला असेल.

"जर तुम्हाला आवडत नसेल तर आपण तिच्याबद्दल आता बोलणार नाही."

"आम्ही खरंच!" उंदीर ओरडला, जो त्याच्या शेपटीच्या टोकापर्यंत थरथरत होता. "जणू काही मी अशा विषयावर बोलणार आहे! आमच्या कुटुंबाला नेहमीच मांजरीचा तिरस्कार होता : ओंगळ, नीच, अश्लील गोष्टी! मला पुन्हा हे नाव ऐकू देऊ नको!"

"मी खरंच जाणार नाही!" ऑलिसने संभाषणाचा विषय बदलण्याच्या घाईत म्हटले. "तुम्हाला—तुम्हाला—कुत्रे आवडतात का?" उंदराने उत्तर दिले नाही, म्हणून ऑलिस उत्सुकतेने पुढे म्हणाली: "आमच्या घराजवळ एक छान छोटा कुत्रा आहे जो मी तुम्हाला दाखवू इच्छितो! एक लहान चमकदार डोळ्यांचा टेरियर, तुम्हाला माहिती आहे, अरे, इतके लांब कुरळे तपकिरी केस असलेला! आणि तुम्ही ते फेकल्यावर तो वस्तू आणेल, आणि तो उठून त्याच्या जेवणासाठी भीक मागेल, आणि सर्व प्रकारच्या गोष्टी - मला त्यापैकी अर्धे आठवत नाहीत - आणि तो एका शेतकऱ्याचा आहे, तुम्हाला माहिती आहे, आणि तो म्हणतो की ते खूप उपयुक्त आहे, त्याची किंमत शंभर पौंड आहे! तो म्हणतो की ते सर्व उंदीर मारते आणि— अरे प्रिये!" ऑलिस दुःखी स्वरात ओरडली, "मला भीती वाटते की मी पुन्हा त्याला दुखावले आहे!" कारण उंदीर तिच्यापासून शक्य तितके दूर पोहत होता आणि जाताना तलावात खूप गोंधळ करत होता.

म्हणून तिने हळूच हाक मारली, "प्रिय उंदीर! परत ये, आणि जर तुला ते आवडत नसतील तर आपण मांजरी किंवा कुत्रांबद्दलही बोलणार नाही!" जेव्हा उंदीरने हे ऐकले, तेव्हा तो वळला आणि हळूहळू पोहत तिच्याकडे परत आला: त्याचा चेहरा अगदी फिकट पडला होता (उत्कटतेने, ऑलिसने विचार केला), आणि तो हळू थरथरत्या आवाजात म्हणाला, "चला आपण किनाऱ्यावर जाऊया, आणि मग मी तुम्हाला माझा इतिहास सांगेन, आणि तुम्हाला समजेल की मला मांजरी आणि कुत्रे का आवडत नाहीत."

जाण्याची वेळ झाली होती, कारण तलावात पडलेल्या पक्षी आणि प्राण्यांची गर्दी वाढत होती: तिथे एक बदक आणि एक डोडो, एक लॉरी आणि एक गरुड आणि इतर अनेक जिज्ञासू प्राणी होते. ऑलिसने मार्ग दाखवला आणि संपूर्ण गट पोहत किनाऱ्यावर पोहोचला.

प्रकरण तिसरा.

एक कॉकस-रेस आणि एक दीर्घ कथा

ते खरोखरच किनाच्यावर जमलेले एक विचित्र दिसणारे पथक होते - पिसे ओढलेले पक्षी, त्यांच्या जवळ फर असलेले प्राणी आणि सर्व ओले, आडवे आणि अस्वस्य टपकत होते.

अर्थात पहिला प्रश्न होता, पुन्हा कसे शांत राहायचे: त्यांनी याबद्दल सल्लामसलत केली आणि काही मिनिटांनंतर ऑलिसला त्यांच्याशी परिचितपणे बोलणे अगदी स्वाभाविक वाटले, जणू काही ती त्यांना आयुष्यभर ओळखत होती. खरंच, तिचा लॉरीशी बराच वेळ वाद झाला, जी शेवटी रागावली आणि फक्त म्हणाली, "मी तुमच्यापेक्षा मोठी आहे, आणि तिला चांगले माहित असले पाहिजे;" आणि ऑलिस तिचे वय किती आहे हे जाणून घेतल्याशिवाय हे होऊ देत नव्हती, आणि लॉरीने तिचे वय सांगण्यास नकार दिल्याने, आणखी काही सांगता येत नव्हते.

शेवटी, त्यांच्यातला एक अधिकारवान व्यक्ती वाटणारा उंदीर ओरडला, "तुम्ही सर्वजण बसा आणि माझे ऐका! मी लवकरच तुम्हाला पुरेसे कोरडे करीन!" ते सर्व एकाच वेळी एका मोठ्या रिंगमध्ये बसले, मध्यभागी उंदीर होता. ऑलिसने तिच्या नजरा उत्सुकतेने त्यावर रोखल्या, कारण तिला खात्री होती की जर ती लवकरच सुकली नाही तर तिला खूप सर्दी होईल.

"अहो!" उंदीर महत्त्वाच्या स्वरात म्हणाला, "तुम्ही सर्व तयार आहात का? मला माहित असलेली ही सर्वात कोरडी गोष्ट आहे. जर तुम्हाला आवडेल तर सर्वत्र शांतता! 'विल्यम द कॉन्करर, ज्याच्या कारणाला पोपने अनुकूलता दर्शविली होती, त्याला लवकरच इंग्रजांनी स्वीकारले, ज्यांना नेते हवे होते आणि ज्यांना अलीकडेच हडप आणि विजयाची सवय झाली होती. एडविन आणि मोरकार, मर्सिया आणि नॉर्थम्ब्रियाचे अर्ल -'"

"अरे!" लोरी थरथर कापत म्हणाली.

"मला माफ करा!" उंदीर म्हणाला, भुसभुशीत, पण अतिशय नम्रपणे: "तू बोललास का?"

"मी नाही!" लॉरी घाईघाईने म्हणाली.

"मला वाटलं तुम्ही विचार केला," उंदीर म्हणाला. "—मी पुढे चालू ठेवतो. 'मर्सिया आणि नॉर्थम्ब्रियाचे अर्ल एडविन आणि मोरकार यांनी त्याच्यासाठी घोषणा केली: आणि कॅन्टरबरीचे देशभक्त आर्चबिशप स्टिंगॅंड यांनाही ते योग्य वाटले-'"

" काय सापडले?" बदक म्हणाला.

" ते सापडले," उंदराने अगदी उद्धृतपणे उत्तर दिले: "नक्कीच तुम्हाला 'त्याचा' अर्थ माहित आहे."

"मला 'त्या' चा अर्थ चांगलाच माहीत आहे, जेव्हा मला एखादी गोष्ट सापडते," बदक म्हणाला: "ते सहसा बेडूक किंवा किडा असते. प्रश्न असा आहे की, आर्चबिशपला काय सापडले?"

उंदराला हा प्रश्न लक्षात आला नाही, पण घाईघाईने पुढे म्हणाला, "'-विल्यमला भेटण्यासाठी एडगर ऑथेलिंगसोबत जाणे आणि त्याला मुकूट अर्पण करणे योग्य वाटले. सुरुवातीला विल्यमचे वर्तन मध्यम होते. पण त्याच्या नॉर्मन्सचा उद्धृतपणा-'आता कसे चालले आहेस, माझ्या प्रिये?" तो पुढे म्हणाला, ऑलिसकडे वळत बोलत होता.

"नेहमीइतकेच ओले," ऑलिस उदास स्वरात म्हणाली: "ते मला अजिबात कोरडे करत नाहीये."

"अशा परिस्थितीत," डोडो गंभीरपणे उभा राहून म्हणाला, "मी प्रस्तावित करतो की बैठक स्थगित करावी, जेणेकरून अधिक उत्साही उपाय त्वरित स्वीकारले जातील -"

"इंग्रजी बोला!" गरुड म्हणाला. "मला त्या अर्ध्या लांब शब्दांचा अर्थ माहित नाही, आणि शिवाय, मला वाटत नाही की तुम्हालाही माहित आहे!" आणि गरुडाने हास्य लपवण्यासाठी डोके खाली वाकवले: इतर काही पक्षी ऐकू येत होते.

"मी जे सांगणार होतो," डोडोने रागावलेल्या स्वरात म्हटले, "आपल्याला शांत करण्यासाठी कॉकस-रेस ही सर्वात चांगली गोष्ट असेल."

" कॉकस-रेस म्हणजे काय?" ऑलिस म्हणाली; तिला जास्त जाणून घ्यायचे होते असे नाही, पण डोडो थांबला होता जणू काही त्याला वाटले की कोणीतरी बोलले पाहिजे आणि इतर कोणीही काहीही बोलण्यास तयार नव्हते.

"का," डोडो म्हणाला, "ते समजावून सांगण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे ते करणे." (आणि, तुम्हाला हिवाळ्याच्या दिवशी स्वतः प्रयत्न करायला आवडेल, म्हणून मी तुम्हाला सांगेन की डोडोने ते कसे व्यवस्थापित केले.)

प्रथम त्याने एका प्रकारच्या वर्तुळात एक रेस-कोर्स चिन्हांकित केला ("अचूक आकार काही फरक पडत नाही," असे त्यात म्हटले होते) आणि नंतर सर्व पक्षाला इकडे तिकडे, मार्गावर उभे केले गेले. "एक, दोन, तीन, आणि दूर" असे काही नव्हते, परंतु त्यांनी सुरुवात केली

जेव्हा त्यांना आवडेल तेव्हा धावायचे आणि जेव्हा त्यांना आवडेल तेव्हा सोडून द्यायचे, त्यामुळे शर्यत कधी संपली हे कळणे सोपे नव्हते. तथापि, जेव्हा ते अर्धा तास धावत होते आणि पुन्हा पूर्णपणे कोरडे झाले होते, तेव्हा डोडोने अचानक ओरडले, "शर्यत संपली!" आणि ते सर्वजण त्याच्याभोवती गर्दी करू लागले, श्वास घेत होते आणि विचारत होते, "पण कोण जिंकले?"

या प्रश्नाचे उत्तर डोडोला बराच विचार केल्याशिवाय देता आले नाही, आणि तो बराच वेळ एका बोटाने त्याच्या कपाळावर दाबून बसला (ज्या स्थितीत तुम्ही सहसा शेक्सपियरला त्याच्या चित्रांमध्ये पाहता), तर बाकीचे शांतपणे वाट पाहत होते. शेवटी डोडो म्हणाला, "प्रत्येकाने जिंकले आहे, आणि सर्वांना बक्षिसे मिळाली पाहिजेत."

"पण बक्षिसे कोण देणार?" अनेक आवाजांनी विचारले.

"का, ती, अर्थातच," डोडोने एका बोटाने ॲलिसकडे इशारा करत म्हटले; आणि संपूर्ण गट तिच्याभोवती गर्दी करून गोंधळलेल्या स्वरात ओरडला, "बक्षिसे! बक्षिसे!"

ॲलिसला काय करावे काहीच कळत नव्हते आणि निराशेने तिने खिशात हात घातला आणि कम्फिट्सचा एक बॉक्स काढला (सुदैवाने त्यात खारे पाणी शिरले नव्हते), आणि ते बक्षीस म्हणून वाटले. प्रत्येकी एकच वस्तू होती, सर्वत्र.

"पण तिला स्वतःला बक्षीस असायला हवे, माहित आहे," उंदीर म्हणाला.

"नवकीच," डोडोने खूप गंभीरपणे उत्तर दिले. "तुझ्या खिशात आणखी काय आहे?" तो ॲलिसकडे वळत पुढे म्हणाला.

"फक्त एक अंगठी," ॲलिस खिन्नपणे म्हणाली.

"ते इथे दे," डोडो म्हणाला.

मग ते सर्व पुन्हा एकदा तिच्याभोवती गर्दी करू लागले, तर डोडोने गंभीरपणे अंगठी सादर केली आणि म्हणाला, "आम्ही तुम्हाला या सुंदर अंगठीचा स्वीकार करण्याची विनंती करतो;" आणि जेव्हा तिने हे छोटेसे भाषण संपवले तेव्हा ते सर्वजण जल्लोष करू लागले.

ॲलिसला हे सगळं खूपच हास्यास्पद वाटलं, पण ते सगळं इतकं गंभीर दिसत होतं की तिला हसण्याची हिंमतच झाली नाही; आणि तिला काहीच बोलायचं सुचत नसल्यामुळे, तिने फक्त नतमस्तक होऊन अंगठा हातात घेतला, शक्य तितका गंभीर दिसत होता.

पुढची गोष्ट म्हणजे कम्फिट्स खाण्याची: यामुळे काही आवाज आणि गोंधळ निर्माण झाला, कारण मोठ्या पक्ष्यांनी तक्रार केली की त्यांना त्यांचे पक्षी चाखता येत नाहीत आणि लहान पक्षी गुदमरले आणि त्यांच्या पाठीवर थाप द्यावी लागली. तथापि, शेवटी ते संपले आणि ते पुन्हा एकत्र बसले आणि उंदराला आणखी काहीतरी सांगण्याची विनंती केली.

"तू मला तुझा इतिहास सांगण्याचे वचन दिले होतेस, तुला माहिती आहे," ॲलिस म्हणाली, "आणि तू त्याचा तिरस्कार का करतोस—सी आणि डी," ती कुजबुजत म्हणाली, अर्धी भीती होती की ते पुन्हा नाराज होईल.

"माझी ही एक लांब आणि दुःखद कहाणी आहे!" उंदीर म्हणाला, ॲलिसकडे वळून आणि उसासा टाकत.

"ही नवकीच एक लांब शेपटी आहे," ॲलिस म्हणाली, उंदराच्या शेपटीला आश्वर्याने पाहत; "पण तू त्याला दुःखी का म्हणतोस?" आणि उंदीर बोलत असताना ती त्याबद्दल गोंधळत राहिली, त्यामुळे तिला कथेची कल्पना अशी होती:—

"म्हुरीने उंदराला फटले, की तो

धरात भेटलो,

'चला आपण दोघे

जाऊया

कायदा: मी करेन

तुमच्यावर खटला चालवतो.

—ये, मी नाही घेणार

नकार; आपल्याकडे असणे

आवश्यक आहे

चांगणी: साठी

खरंच आज सकाळी मला काही

करायचे नाही.

म्हणाला

उंदीर कुञ्चाला म्हणाला, 'किंती मोठी

परीक्षा, प्रिय साहेब,

ज्युरी किंवा

न्यायाधीश नसतील

तर,

वाया घालवणे

आमचे

'मी असेन'.

न्यायाधीश, मी ज्युरी होईन,

धूर्त म्हातारा

म्हुरी म्हणाला:

'मी करेन

संपूर्ण प्रयत्न करा

कारण, आणि

निंदा करणी

तुला

मृत्युदण्ड.

"तू येत नाहीस!" उंदीरने ऑलिसला कठोरपणे म्हटले. "तू काय विचार करत आहेस?"

"मला माफ करा," ऑलिस अतिशय नम्रपणे म्हणाली: "मला वाटत, तू पाचव्या वळणावर पोहोचला होतास?"

"मी नाही केले!" उंदीर तीव्र आणि रागाने ओरडला.

"एक गाठ!" ऑलिस म्हणाली, स्वतःला उपयुक्त बनवण्यासाठी नेहमीच तयार, आणि तिच्याकडे उत्सुकतेने पाहत.
"अरे, मला ते पूर्ववत करण्यास मदत करू दे!"

"मी असं काहीही करणार नाही," उंदीर उटून चालत म्हणाला.

"असे मूर्खपणाचे बोलून तू माझा अपमान करतोस!"

"माझा तसा हेतू नव्हता!" बिचारी ऑलिसने विनवणी केली. "पण तू खूप सहजपणे नाराज होतोस, माहितीयो!"

उत्तरात उंदीर फक्त गुरगुरला.

"कृपया परत या आणि तुमची कहाणी पूर्ण करा!" ऑलिसने नंतर हाक मारली; आणि इतर सर्वजण सुरात सामील झाले, "हो, कृपया करा!" पण उंदराने फक्त अधीरतेने डोके हलवले आणि थोडे जलद चालले.

"किती वाईट की ते थांबले नाही!" लॉरीने उसासा टाकला, तो अगदी नजरेआड होताच; आणि एका म्हातान्या खेकड्याने तिच्या मुलीला म्हणण्याची संधी साधली, "अरे, माझ्या प्रिये! हा तुला कधीही राग न सोडण्याचा धडा असू दे!" "जीभ रोख, आई!" तरुण खेकडा थोडासा चपळपणे म्हणाला. "तू शिंपल्याचा संयम अजमावण्यासाठी पुरेसा आहेस!"

"काश आमची दीना इथे असती, मला माहित आहे की मला ते आवडते!" ऑलिस मोठ्याने म्हणाली, विशेषत: कोणीही नाही. "ती लवकरच ते परत आणेल!"

"आणि जर मी प्रश्न विचारण्याचे धाडस केले तर दीना कोण आहे?" लॉरी म्हणाली.

ऑलिसने उत्सुकतेने उत्तर दिले, कारण ती नेहमीच तिच्या पाळीव प्राण्याबद्दल बोलण्यास तयार असायची: "दीना ही आमची मांजर आहे. आणि ती उंदीर पकडण्यात इतकी हुशार आहे की तुम्ही कल्पनाही करू शकत नाही! आणि अरे, पक्ष्यांच्या मागे तुम्ही तिला पाहू शकला असता तर बरे! का, ती एका लहान पक्ष्याकडे पाहताच खाईल!"

या भाषणाने पक्ष्यांमध्ये एक विलक्षण खळबळ उडाली. काही पक्षी लगेच निघून गेले: एक म्हातारा मँगपी स्वतःला खूप काळजीपूर्वक गुंडाळू लागला आणि म्हणाला, "मी खरोखर घरी परतलो पाहिजे; रात्रीची हवा माझ्या घशाला शोभत नाही!" आणि एका कॅनरी पक्ष्याने थरथरत्या आवाजात आपल्या मुलांना हाक मारली, "माझ्या प्रिये, निघून जा! तुम्ही सर्वजण अंथरुणावर झोपला आहात!" विविध सबबी सांगून ते सर्व निघून गेले आणि लवकरच ऑलिस एकटी पडली.

"काश मी दिनाचा उल्लेख केला नसता!" ती उदास स्वरात स्वतःशी म्हणाली. "इथे कोणीही तिला आवडत नाही असे दिसते, आणि मला खात्री आहे की ती जगातील सर्वात चांगली मांजर आहे! अरे, माझ्या प्रिय दिना! मला आश्वर्य वाटते की मी तुला पुन्हा कधी भेटेन का!" आणि इथे बिचारी ॲलिस पुन्हा रडू लागली, कारण तिला खूप एकटे आणि निराश वाटले. थोड्या वेळाने, तिला पुन्हा दूरवरून पावलांचा आवाज ऐकू आला आणि तिने उत्सुकतेने वर पाहिले, अर्धी आशा होती की उंदराने आपला विचार बदलला आहे आणि तो त्याची कहाणी पूर्ण करण्यासाठी परत येत आहे.

प्रकरण चौथा.

ससा एक छोटीशी बिल पाठवतो

तो पांढरा ससा होता, जो हळूहळू मागे सरकत होता आणि काहीतरी हरवल्यासारखे उत्सुकतेने इकडे तिकडे पाहत होता; आणि तिला तो स्वतःशीच कुरकुरताना ऐकू आला, "डचेस! डचेस! अरे माझ्या प्रिय पंजे! अरे माझ्या केस आणि मिश्या! ती मला मृत्युदंड देईल, जसा फेरेट्स फेरेट्स असतात!"

"मी त्यांना कुठे टाकले असेल, मला आश्वर्य वाटते?" एका क्षणात अॅलिसला अंदाज आला की तो पंखा आणि पांढऱ्या मुलांच्या हातमोज्यांच्या जोडीला शोधत आहे, आणि तिने खूप चांगल्या स्वभावाने त्यांचा शोध सुरू केला, पण ते कुठेच दिसत नव्हते - ती तलावात पोहल्यापासून सर्व काही बदललेले दिसत होते आणि काचेच्या टेबलासह आणि लहान दरवाजासह मोठा हॉल पूर्णपणे गायब झाला होता.

लवकरच सशाने ऑलिसला शिकार करायला निघाली तेव्हा तिच्या लक्षात आले आणि त्याने तिला रागाच्या भरात हाक मारली, "का, मेरी अँ, तू इथे काय करतेस?"

"आता घरी पळून जा, आणि माझ्यासाठी हातमोजे आणि एक पंखा घेऊन ये! लवकर, आता!" आणि अॅलिस इतकी घाबरली की तिने केलेल्या चुकीबद्दल स्पष्टीकरण देण्याचा प्रयत्न न करता, तिने दाखवलेल्या दिशेने लोगेच पळ काढला.

"त्याने मला त्याची घरकाम करणारी स्त्री म्हणून घेतले," ती धावत स्वतःशी म्हणाली. "मी कोण आहे हे त्याला कळल्यावर तो किती आश्वर्यचकित होईल! पण मी त्याचा पंखा आणि हातमोजे त्याच्याकडे घेऊन जाईन - म्हणजे जर मला ते सापडले तर." हे म्हणत असताना, ती एका नीटनेटक्या छोट्या घरावर आली, ज्याच्या दारावर "डब्ल्यू. रॅबिट" हे नाव कोरलेले एक चमकदार पितळी प्लेट होती. ती दार ठोठावल्याशिवाय आत गेली आणि घाईघाईने वरच्या मजल्यावर गेली, तिला भीती होती की तिला खच्या मेरी अँनला भेटावे लागेल आणि पंखा आणि हातमोजे सापडण्यापूर्वीच तिला घराबाहेर काढले जाईल.

"किती विचित्र वाटतंय," ऑलिस स्वतःशी म्हणाली, "एका सशाला मेसेज पाठवणं! मला वाटतं दीना मला पुढे मेसेज पाठवत असेल!" आणि ती अशा प्रकारची गोष्ट घडेल याचा विचार करू लागली: "'मिस ऑलिस! इकडे या."

"तुम्ही थेट या, आणि फिरायला तयार क्हा!" 'एका मिनिटात येत आहे, नर्स! पण मला उंदीर बाहेर पडू नये हे पाहावे लागेल. 'फक्त मला वाटत नाही की जर लोकांनी अशा प्रकारे आदेश दिले तर ते दिनाला घरातच थांबू देतील!"

तोपर्यंत ती एका नीटनेटक्या छोट्या खोलीत शिरली होती, खिडकीत एक टेबल होते आणि त्यावर (तिला आशा होती तशी) एक पंखा आणि दोन-तीन लहान पांढऱ्या मुलांचे हातमोजे होते: तिने पंखा आणि हातमोजे उचलले आणि खोलीतून बाहेर पडणारच होती, तेव्हा तिची नजर एका छोट्या बाटलीवर पडली जी काचेजवळ उभी होती. यावेळी "मला प्या" असे कोणतेही लेबल नव्हते, पण तरीही तिने ती बाटली उघडली आणि ओठांवर लावली. "मला माहित आहे की काहीतरी मनोरंजक घडणार आहे," ती स्वतःशी म्हणाली, "जेव्हा मी काहीही खातो किंवा पितो तेव्हा; म्हणून मी फक्त ही बाटली काय करते ते पाहते. मला आशा आहे की ती मला पुन्हा मोठी करेल, कारण खरोखर मी इतकी लहान गोष्ट असल्याने खूप कंटाळली आहे!"

तिने खरोखरच तसेच केले, आणि तिच्या अपेक्षेपेक्षा खूप लवकर: अर्धी बाटली प्यायली त्याआधीच, तिचे डोके छताला दाबत असल्याचे तिला आढळले आणि तिची मान तुटण्यापासून वाचवण्यासाठी तिला वाकून जावे लागले. तिने घाईझाईने बाटली खाली ठेवली आणि स्वतःशी म्हणाली, "ते पुरेसे आहे - मला आशा आहे की मी आता वाढणार नाही - जसे आहे, मी दाराबाहेर पडू शकत नाही - मला खरोखरच खूप प्यायले नसते तर बरे झाले असते!"

अरेरे! अशी इच्छा करायला खूप उशीर झाला होता! ती वाढतच राहिली, वाढतच गेली, आणि लवकरच तिला जमिनीवर गुडघे टेकावे लागले: आणखी एका मिनिटात यासाठी जागाही उरली नाही, आणि तिने एक कोपर दाराशी टेकवून झोपण्याचा प्रयत्न केला आणि दुसरा हात तिच्या डोक्याभोवती गुंडाळला. तरीही ती वाढतच राहिली, आणि शेवटचा उपाय म्हणून तिने एक हात खिडकीतून बाहेर आणि एक पाय चिमणीच्या वर ठेवला आणि स्वतःला म्हणाली, "आता मी काहीही झाले तरी मी आणखी काही करू शकत नाही. माझे काय होईल?"

सुदैवाने ॲलिसच्या बाबतीत, त्या छोट्या जादूच्या बाटलीचा आता पूर्ण परिणाम झाला होता आणि ती मोठी झाली नाही: तरीही ती खूप अस्वस्थ होती, आणि तिला पुन्हा कधीही खोलीतून बाहेर पडण्याची कोणतीही शक्यता दिसत नसल्याने, तिला दुःखी वाटले यात काही आश्रय नाही.

"घरी खूप आनंददायी असायचे," बिचारी ॲलिसने विचार केला, "जेव्हा एखादी व्यक्ती नेहमीच मोठी होत नव्हती आणि उंदीर आणि ससे तिच्यावर हल्ला करत नसत. मला जवळजवळ असे वाटले असते की मी त्या सशाच्या गुहेत गेलो नसतो - आणि तरीही - आणि तरीही - हे असे जीवन आहे हे तुम्हाला माहिती आहे! मला आश्वर्य वाटते की माझे काय झाले असेल! जेव्हा मी परीकथा वाचायचो, तेव्हा मला अशा प्रकारच्या गोर्झीची कल्पना होती.

"काही घडलेच नाही, आणि आता मी अशाच एका घटनेत अडकलो आहे! माझ्याबद्दल एक पुस्तक लिहिले पाहिजे, ते लिहिले पाहिजे! आणि मी मोठी झाल्यावर मी एक पुस्तक लिहीन - पण मी आता मोठी झाले आहे," ती दुःखी स्वरात म्हणाली; "किमान इथे आता मोठे होण्यासाठी जागा नाही."

"पण मग," ॲलिसने विचार केला, "मी आतापेक्षा कधीही मोठी होणार नाही का?"
"ते एक प्रकारे सांत्वनदायी असेल - कधीही म्हातारी न राहता - पण नंतर - नेहमीच शिकण्यासाठी धडे मिळतील!
अरे, मला ते आवडायला नको!"

"अरे, मूर्ख ॲलिस!" तिने स्वतःला उत्तर दिले. "तुम्ही इथे धडे कसे शिकू शकता? का, इथे तुमच्यासाठी फारशी जागा नाही आणि कोणत्याही धड्याच्या पुस्तकांसाठी अजिबात जागा नाही!"

आणि म्हणून ती पुढे गेली, आधी एका बाजूला आणि नंतर दुसऱ्या बाजूला, आणि त्यावर भरपूर गप्पा मारत राहिली; पण काही मिनिटांनी तिला बाहेरून एक आवाज ऐकू आला आणि ती ऐकण्यासाठी थांबली.

"मेरी अँन! मेरी अँन!" आवाज म्हणाला. "आता माझे हातमोजे आणा!" मग पायन्यांवर पायांचा थोडासा आवाज आला. ॲलिसला माहित होते की ससा तिला शोधण्यासाठी येत आहे, आणि ती थरथर कापत राहिली आणि घर हादरवून टाकत राहिली, ती हे विसरून गेली की ती आता सशापेक्षा हजार पट मोठी आहे आणि तिला घाबरण्याचे कोणतेही कारण नाही.

इतक्यात ससा दारापाशी आला आणि तो उघडण्याचा प्रयत्न केला; पण, दार आतून उघडताच आणि ॲलिसचा कोपर त्यावर जोरात दाबला गेला, तो प्रयत्न अयशस्वी ठरला. ॲलिसने त्याला स्वतःशी बोलताना ऐकले, "मग मी जाऊन खिडकीतून आत येईन."

"तू असं करणार नाहीस!" ॲलिसने विचार केला, आणि खिडकीखाली ससा ऐकू येईल अशी वाट पाहिल्यानंतर तिने अचानक हात पुढे केला आणि हवेत एक किंचाळली. तिला काहीही कळले नाही, पण तिला थोडीशी किंचाळी, पडणे आणि तुटलेल्या काचेचा आवाज ऐकू आला, ज्यावरून तिने असा निष्कर्ष काढला की ते काकडीच्या चौकटीत किंवा तत्सम काहीतरी पडले असावे.

पुढे एक संतप्त आवाज आला - सशाचा - "पॅट! पॅट! तू कुठे आहेस?"
आणि मग एक आवाज तिने कधीही ऐकला नव्हता, "नवकीच मग मी इथे आहे! सफरचंदांसाठी खोदत आहे, तुमचा आदर!"

"खरंच, सफरचंदांसाठी खोदत आहे!" ससा रागाने म्हणाला. "ये! मला यातून बाहेर काढायला मदत कर!"
(काचेच्या तुटल्याचा आवाज येतो.)

"आता मला सांग, पॅट, खिडकीत ते काय आहे?"

"नवकीच, हा एक हात आहे, तुमचा सन्मान!" (त्याने ते "अरम" असे उच्चारले.)

"हंस, एक हात! एवढ्या मोठ्या आकाराचे कोणी कधी पाहिले आहे? का, ते संपूर्ण खिडकी भरते!"

"नव्कीच, ते आहे, तुमचा मान: पण ते त्या सगळ्यासाठी एक हात आहे."

"बरं, तिथे काही काम नाहीये, जा आणि ते घेऊन जा!"

यानंतर बराच वेळ शांतता होती आणि ॲलिसला अधूनमधून फक्त कुजबुज ऐकू येत होती; जसे की, "नव्कीच, मला ते आवडत नाही, आदरणीय, अजिबात नाही!" "कायद्या, मी तुला सांगते तसे कर!" आणि शेवटी तिने पुन्हा हात पुढे केला आणि हवेत आणखी एक झटका मारला. यावेळी दोन लहान किंचाळल्या आणि तुटलेल्या काचेचे आवाज आले. "काकडीच्या चौकटी किती असतील!" ॲलिसने विचार केला. "मला आश्चर्य वाटते की ते पुढे काय करतील! मला खिडकीतून बाहेर काढण्याबद्दल, मला फक्त ते करू शकतील अशी इच्छा आहे! मला खात्री आहे की मला आता इथे राहायचे नाही!"

ती काही वेळ वाट पाहत राहिली आणि काहीच ऐकू आले नाही: शेवटी छोट्या गाड्यांचा आवाज आला आणि अनेक आवाज एकत्र बोलत असल्याचा आवाज आला: तिने शब्द काढले: "दुसरी शिडी कुठे आहे?— का, मला फक्त एक आणायची नव्हती; बिलकडे दुसरी आहे—बिल! ती इथे आण, मुला!

—इथे, त्यांना या कोपन्यात वर ठेव—नाही, आधी त्यांना एकत्र बांध—ते अजून अर्धा उंचीवर पोहोचलेले नाहीत—अरे! ते पुरेसे चांगले करतील; विशेष करू नकोस —इथे, बिल! हा दोरी पकड—छताला चालेल का?—त्या सैल स्लेटचा विचार करा—अरे, ते खाली येत आहे! खाली डोके ठेवा!" (मोठ्या आवाजात आदळणे) —"आता, ते कोणी केले?—ते बिल होते, मला वाटते—चिमणीतून कोण खाली जाणार आहे?—नाही, मी जाणार नाही! तू ते कर !—ते मी जाणार नाही, मग!—बिल खाली जाणार आहे—इथे, बिल! मालक म्हणतो की तू चिमणीच्या खाली जाणार आहेस!"

"अरे! बिलला चिमणीतून खाली यावेच लागेल, नाही का?" ॲलिस स्वतःशी म्हणाली. "लाजाळू, ते सगळं बिलवर लादतात! मी बिलच्या जागी चांगली नसती: ही फायरप्लेस नव्कीच अरुंद आहे; पण मला वाटतं मी थोडी लाथ मारू शकते!"

तिने चिमणीत शक्य तितका पाय खाली खेचला आणि तिच्या जवळच्या चिमणीत एका लहान प्राण्याचा (तो कोणत्या प्रकारचा आहे याचा तिला अंदाज येत नव्हता) खाजवण्याचा आणि ओरडण्याचा आवाज येईपर्यंत वाट पाहिली: मग, स्वतःशीच म्हणत, "हा बिल आहे," तिने एक जोरदार लाथ मारली आणि पुढे काय होईल ते पाहण्याची वाट पाहत राहिली.

तिला पहिली गोष्ट ऐकू आली ती म्हणजे "देअर गोज बिल!" चा एक सामान्य कोरस, मग सशाचा आवाज - "त्याला पकड, कुंपणाजवळ!" मग शांतता, आणि मग पुन्हा एकदा गोंधळलेले आवाज - "त्याचे डोके धरा - ब्रॅडी आता - नको..."

"त्याला गळा दाबून टाका - कसं होतं म्हातारा? तुला काय झालं? आम्हाला सगळं सांग!"

शेवटी एक थोडासा मंद, किंचाळणारा आवाज आला, ("तो बिल आहे," ॲलिसने विचार केला,)

"बरं, मला काहीच माहिती नाही - आता नाही, धन्यवाद; मी आता बरा आहे - पण मी तुम्हाला सांगण्यास खूपच घाबरलो आहे - मला फक्त एवढेच माहिती आहे की, काहीतरी माझ्यावर जॅक-इन-द-बॉक्ससारखे येते आणि मी आकाशातील रॉकेटसारखे वर जातो!"

"मग तू केलंस, म्हातारा!" बाकीचे म्हणाले.

"आपण घर जाळून टाकले पाहिजे!" सशाचा आवाज आला; आणि ॲलिस

तिने शक्य तितक्या मोठ्याने ओरडून म्हटले, "जर तू असे केलेस तर मी दीनाला तुझ्यावर लाढून टाकीन!"

लगेच एक मृत शांतता पसरली आणि ॲलिसने स्वतःशी विचार केला, "मला आश्वर्य वाटते की ते पुढे काय करतील! जर त्यांना काही समज असती तर ते छप्पर काढून टाकले असते." एक-दोन मिनिटांनी, ते पुन्हा फिरु लागले आणि ॲलिसने ससा म्हणाताना ऐकला, "सुरुवातीला एक खडखडाट चालेल."

"काय?" ॲलिसने विचार केला; पण तिला शंका येण्यास फार वेळ लागला नाही, पुढच्याच क्षणी खिडकीतून लहान खड्यांचा वर्षाव झाला आणि त्यातील काही तिच्या तोंडावर आदळले. "मी हे थांबवते," ती स्वतःशी म्हणाली आणि ओरडली, "तू पुन्हा असे करू नकोस!" ज्यामुळे पुन्हा एक मृत शांतता पसरली.

जमिनीवर पडलेल्या सर्व खड्यांचे लहान केकमध्ये रूपांतर होत असल्याचे एलिसने काही आश्वर्याने पाहिले आणि तिच्या डोक्यात एक उज्ज्वल कल्पना आली. "जर मी यापैकी एक केक खाल्ला तर," तिने विचार केला, "ते माझ्या आकारात नव्हीच काही बदल करेल; आणि ते मला मोठे करू शकत नसल्यामुळे, ते मला लहान करेल, असे मला वाटते."

म्हणून तिने एक केक गिळ्ला आणि ती लगेच आकुंचन पावू लागली हे पाहून तिला आनंद झाला. दारातून आत जाण्याइतपत ती लहान होताच, ती घराबाहेर पळत सुटली आणि बाहेर लहान प्राण्यांचा आणि पक्ष्यांचा एक मोठा जमाव वाट पाहत असल्याचे तिला आढळले. विचारा छोटासा सरडा, बिल, मध्यभागी होता, त्याला दोन गिनी-पिंगसने धरले होते, जे तिला बाटलीतून काहीतरी देत होते. ॲलिस दिसताच त्यांनी सर्वांनी तिच्यावर धाव घेतली; पण ती शक्य तितक्या जोरात पळून गेली आणि लवकरच एका जाड जंगलात स्वतःला सुरक्षित आढळले.

"मला पहिली गोष्ट करायची आहे," जंगलात फिरत असताना ॲलिस स्वतःशी म्हणाली, "पुन्हा एकदा माझ्या योग्य आकारात वाढणे; आणि दुसरी गोष्ट म्हणजे त्या सुंदर बागेत माझा मार्ग शोधणे. मला वाटते की ती सर्वोत्तम योजना असेल."

ती एक उत्तम योजना वाटली, यात काही शंका नाही, आणि अतिशय नीटनेटके आणि साधेपणाने मांडलेले; एकमेव अडचण अशी होती की तिला कसे करायचे याची थोडीशीही कल्पना नव्हती.

ती तिथेच थांबली; आणि ती झाडांमध्ये उत्सुकतेने इकडे तिकडे पाहत असताना, तिच्या डोक्यावरून एक छोटीशी तीक्षण साल आली ज्यामुळे तिने घाईघाईने वर पाहिले.

एक प्रचंड पिल्लू तिच्याकडे मोठ्या गोल डोळ्यांनी पाहत होते आणि कमकुवतपणे एक पंजा पसरवून तिला स्पर्श करण्याचा प्रयत्न करत होते. "बिचारी छोटीशी!" ॲलिसने विनम्र स्वरात म्हटले आणि ती त्याला शिट्री वाजवण्याचा खूप प्रयत्न करत होती; पण ती नेहमीच या विचाराने भयंकर घाबरत असे की कदाचित त्याला भूक लागली असेल, अशा परिस्थितीत तिच्या सर्व प्रयत्नांनंतरही ते तिला खाऊ शकते.

तिला काय करायचे हे कळत नसताना, तिने एक छोटीशी काठी उचलली आणि ती पिल्लाकडे धरली; त्यानंतर पिल्लाने आनंदाने ओरडत एकाच वेळी त्याच्या पायावरून हवेत उडी मारली आणि काठीकडे धाव घेतली आणि त्याला काळजी करण्याचे आश्वासन दिले; मग अॅलिस एका मोठ्या काटेरी झुऱ्हुपाच्या मागे पळून गेली, स्वतःला पळून जाऊ नये म्हणून; आणि ती दुसऱ्या बाजूला दिसताच, पिल्लाने काठीवर पुन्हा धाव घेतली आणि ती पकडण्यासाठी घाईघाईत टाचांवर डोके टेकवले; मग अॅलिस, हे एका गाढीच्या घोड्याशी खेळण्यासारखे आहे असे समजून, आणि प्रत्येक क्षण पायाखाली तुडवला जाईल अशी अपेक्षा करत, पुन्हा काटेरी झुऱ्हुपाभोवती धावली; मग पिल्लाने काठीवर लहान-मोठ्या हल्ल्यांची मालिका सुरु केली, प्रत्येक वेळी खूप पुढे आणि खूप मागे धावत, आणि सर्व वेळ कर्कशपणे भुंकत, शेवटी तो बराच दूर बसला, श्वास घेत, तोंडातून जीभ बाहेर काढत आणि त्याचे मोठे डोळे अर्धे बंद करून.

ॲलिसला पळून जाण्याची ही एक चांगली संधी वाटली; म्हणून ती लगेच निघाली आणि ती खूप थकली आणि दमली तोपर्यंत धावली, आणि दूरवरून पिल्लाच्या भुंकण्याचा आवाज अगदी मंद झाला तोपर्यंत.

"आणि तरीही ते किती प्रिय लहान पिल्लू होते!" आराम करण्यासाठी बटरकपला झुकत आणि एका पानाने स्वतःला पंखा लावत अॅलिस म्हणाली: "मला त्याला युक्त्या शिकवायला खूप आवडले असते, जर - जर मी ते करण्यासाठी योग्य आकाराची असती तर! अरे देवा! मी जवळजवळ विसरलेच होते की मला पुन्हा मोठे व्हायचे आहे!

"मला बघू दे - ते कसं सांभाळायचं? मला वाटतं मी काहीतरी खावं किंवा प्यावं; पण मोठा प्रश्न असा आहे की, काय?"

मोठा प्रश्न नक्कीच होता, काय? ॲलिसने तिच्या सभोवताली फुके आणि गवताच्या पात्या पाहिल्या, पण तिला अशा परिस्थितीत खाण्यापिण्यासाठी योग्य असे काहीही दिसले नाही. तिच्या जवळ एक मोठा मशरूम उगवला होता, जो तिच्याइतकाच उंचीचा होता; आणि जेव्हा तिने त्याखाली, त्याच्या दोन्ही बाजूनी आणि त्याच्या मागे पाहिले तेव्हा तिला असे वाटले की ती त्यावर काय आहे ते पाहू शकते.

तिने स्वतःला पायाच्या बोटावर ताणून अळंबीच्या काठावर डोकावले आणि तिची नजर लगेच एका मोठ्या निळ्या सुरवंटावर पडली, जो वरच्या बाजूला हात जोडून बसला होता, शांतपणे एक लांब हुक्का ओढत होता आणि तिची किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीची थोडीशीही दखल घेत नव्हता.

प्रकरण पाचवा.

सुरवंटाकळून सल्ला

सुरवंट आणि ॲलिस काही वेळ शांतपणे एकमेकांकडे पाहत राहिले: शेवटी सुरवंटाने तोंडातून हुक्का काढला आणि मंद, झोपाळ्येल्या आवाजात तिला उद्देशून म्हणाला.

"तू कोण आहेस ?" सुरवंट म्हणाला.

संभाषणासाठी ही सुरुवात उत्साहवर्धक नव्हती. ॲलिसने लाजून उत्तर दिले, "मला - मला फारसे माहित नाही, सर, फक्त सध्या - निदान मला माहित आहे की आज सकाळी उठल्यावर मी कोण होतो , पण मला वाटते की तेव्हापासून मी अनेक वेळा बदलले गेले असावे."

"तुम्हाला याचा काय अर्थ आहे?" सुरवंट कठोरपणे म्हणाला. "स्वतःला समजावून सांगा!"

"मी स्वतःला समजावून सांगू शकत नाही , मला भीती वाटते, सर," ॲलिस म्हणाली, "कारण मी स्वतः नाहीये, तुम्ही पाहता."

"मला दिसत नाहीये," सुरवंट म्हणाला.

"मला भीती वाटते की मी ते अधिक स्पष्टपणे सांगू शकत नाही," ॲलिसने अतिशय नम्रपणे उत्तर दिले, "कारण मला ते सुरुवातीलाच समजत नाही; आणि एका दिवसात इतके वेगवेगळे आकार असणे खूप गोंधळात टाकणारे आहे."

"तसं नाहीये," सुरवंट म्हणाला.

"बरं, कदाचित तुला ते अजून सापडलं नसेल," ॲलिस म्हणाली; "पण जेव्हा तुला क्रायसालिसमध्ये बदलावं लागेल - तुला एक दिवस होईल, तुला माहिती आहे - आणि त्यानंतर फुलपाखरात बदलावं लागेल, तेव्हा मला वाटतं तुला ते थोडं विचित्र वाटेल, नाही का?"

"थोडंही नाही," सुरवंट म्हणाला.

"बरं, कदाचित तुमच्या भावना वेगळ्या असू शकतात," ॲलिस म्हणाली; "मला फक्त एवढंच माहिती आहे की, ते मला खूप विचित्र वाटेल ."

"तू!" सुरवंट तिरस्काराने म्हणाला. "तू कोण आहेस?"

ज्यामुळे ते पुन्हा संभाषणाच्या सुरुवातीला परत आले.

सुरवंट इतक्या लहान-लहान गोष्टी करत असल्याबद्दल ॲलिसला थोडीशी चिडचिड झाली आणि तिने स्वतःला वर करून गंभीरपणे म्हटले, "मला वाटतं, तुम्ही आधी मला सांगावं की तुम्ही कोण आहात."

"का?" सुरवंट म्हणाला.

इथे आणखी एक गोंधळात टाकणारा प्रश्न होता; आणि ॲलिसला कोणतेही चांगले कारण सुरवंट खूप वाईट मनःस्थितीत दिसत असल्याने तिने पाठ फिरवली.

"परत ये!" सुरवंट तिच्या मागे हाक मारली. "मला काहीतरी महत्त्वाचे सांगायचे आहे!"

हे नवकीच आशादायक वाटत होते: ॲलिस वळली आणि पुन्हा परत आली.

"तुमचा राग ठेवा," सुरवंट म्हणाला.

"इतकेच?" ॲलिस म्हणाली, तिचा राग शक्य तितक्या चांगल्या प्रकारे गिळून टाकत.

"नाही," सुरवंट म्हणाला.

ॲलिसला वाटले की तिला वाट पाहावी, कारण तिच्याकडे दुसरे काही करायचे नव्हते, आणि कदाचित शेवटी ते तिला ऐकण्यासारखे काहीतरी सांगेल. काही मिनिटांसाठी तो न बोलता फुगला, पण शेवटी त्याने आपले हात उघडले, पुन्हा तोंडातून हुक्का काढला आणि म्हणाला, "मग तुला वाटते की तू बदलला आहेस, बरोबर?"

"मला भीती वाटतेय की मी आहे, सर," ॲलिस म्हणाली; "मला आधीच्या गोष्टी आठवत नाहीत - आणि मी दहा मिनिटे सारख्याच आकारात ठेवत नाही!"

"कोणत्या गोष्टी आठवत नाहीत?" सुरवंट म्हणाला.

"बरं, मी "छोटीशी व्यस्त मधमाशी कशी आहे," असं म्हणण्याचा प्रयत्न केला, पण सगळं वेगळंच झालं!"
ॲलिसने खूप उदास स्वरात उत्तर दिलं.

"पुन्हा बोल, "फादर विल्यम, तू म्हातारा झाला आहेस," सुरवंट म्हणाला.

ॲलिसने हात जोडून सुरुवात केली:-

"फादर विल्यम, तुम्ही म्हातारे झाला आहात," तो तरुण म्हणाला, "आणि तुमचे केस खूप पांढरे झाले आहेत; आणि तरीही तुम्ही सतत डोक्यावर उमे राहता - तुम्हाला वाटते का, तुमच्या वयात, ते बरोबर आहे?"

"माझ्या तरुणपणी," फादर विल्यमने त्यांच्या मुलाला उत्तर दिले, "मला भीती वाटत होती की ते मेंदूला इजा करेल; पण, आता मला खात्री आहे की माझ्याकडे काहीही नाही, का, मी ते पुन्हा पुन्हा करतो."

"तुम्ही म्हातारे आहात," तो तरुण म्हणाला, "मी आधी सांगितल्याप्रमाणे,

आणि ते असामान्यपणे जाड झाले आहेत;

तरी तू दारातूनच मागे वळून आत आलास -

प्रार्थना, त्याचे कारण काय आहे?"

"माझ्या तरुणपणी," ऋषी म्हणाले, त्यांनी त्यांचे राखाडी केस हलवले, "या मलमाच्या

वापराने मी माझी सर्व अवयव खूप लवचिक ठेवले

होते - एक पेटी भरून - मी तुम्हाला दोन विकू शकतो?"

"तू म्हातारा आहेस," तरुण म्हणाला, "आणि तुझे जबडे खूप कमकुवत आहेत.

सृष्टेक्षा कठीण असलेल्या कोणत्याही गोष्टीसाठी;

तरी तू हंस, हाडे आणि चोचीसह पूर्ण केलेस - प्रार्थना, तू ते कसे केलेस?"

"माझ्या तरुणपणी," त्याचे वडील म्हणाले, "मी कायद्याचा आधार घेतला आणि

माझ्या पत्नीशी प्रत्येक खटल्यात युक्तिवाद केला; आणि त्याने

माझ्या जबड्याला दिलेली स्नायूंची ताकद माझ्या उर्वरित आयुष्यभर टिकून राहिली."

"तू म्हातारा झाला आहेस," तो तरुण म्हणाला, "तुझी नजर पूर्वीसारखी स्थिर आहे असे

कोणीही विचार करणार नाही; तरीही तू तुझ्या नाकाच्या

ठोकावर एका ईल माशाचे संतुलन केलेस - तुला इतके हुशार का बनवले?"

"मी तीन प्रश्नांची उत्तरे दिली आहेत, आणि ते पुरेसे आहे,"

त्याचे वडील म्हणाऱ्ये; "स्वतःला बढाई मारू नकोस!

तुला वाटतं का मी दिवसभर अशा गोष्टी ऐकू शकतो?

"निघून जा, नाहीतर मी तुला पायऱ्यावरून खाली पाडीन!"

"ते बरोबर नाहीये," सुरवंट म्हणाला.

"अगदी बरोबर नाही, मला भीती वाटते," ॲलिस घाबरून म्हणाली; "काही शब्द बदलले आहेत."

"सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत ते चुकीचे आहे," सुरवंट निर्णायिकपणे म्हणाला, आणि काही मिनिटे शांतता होती.

सुरवंट बोलणारा पहिला होता.

"तुम्हाला कोणत्या आकाराचे व्हायचे आहे?" त्याने विचारले.

"अरे, मला आकाराबद्दल विशेष माहिती नाही," ॲलिसने घाईघाईने उत्तर दिले; "फक्त एकालाच वारंवार बदलणे आवडत नाही, तुम्हाला माहिती आहे."

"मला माहित नाही," सुरवंट म्हणाला.

ॲलिस काहीच बोलली नाही: तिच्या आयुष्यात यापूर्वी कधीही इतका विरोधाभासीपणा झाला नव्हता आणि तिला वाटले की ती आपला राग गमावत आहे.

"आता तू समाधानी आहेस का?" सुरवंट म्हणाला.

"बरं, जर तुमची हरकत नसेल तर मला थोडं मोठं व्हायचंय साहेब," म्हणाला.
ॲलिस: "तीन इंच उंची ही किती वाईट आहे."

"खरोखरच खूप चांगली उंची आहे!" सुरवंट रागाने म्हणाला,
ते बोलत असताना स्वतः उभे होते (ते अगदी तीन इंच उंच होते).

"पण मला त्याची सवय नाहीये!" बिचारी ॲलिसने दयनीय स्वरात विनंती केली. आणि ती
स्वतःबद्दल विचार केला, "काश प्राणी इतक्या सहजपणे नाराज झाले नसते!"

"तुम्हाला वेळेत याची सवय होईल," सुरवंट म्हणाला; आणि त्याने हुक्का टाकला
तोंडात टाकले आणि पुन्हा धूम्रपान करायला सुरुवात केली.

यावेळी ॲलिसने धीराने वाट पाहिली जोपर्यंत ती पुन्हा बोलू शकली नाही. एका मिनिटात
एक-दोन वेळा सुरवंटाने तोंडातून हुक्का काढला आणि एकदा जांभई दिली किंवा
दोनदा, आणि स्वतःला हलवले. मग ते मशरूमवरून खाली उत्तरले आणि रेंगाळले
दूर गवतावर, जाताना फक्त टिप्पणी करत, "एक बाजू तुम्हाला बनवेल
उंच व्हा, आणि दुसरी बाजू तुम्हाला लहान करेल.

"कशाची एक बाजू? कशाची दुसरी बाजू?" ॲलिसने स्वतःशीच विचार केला.

"मशरूमबद्दल," सुरवंट म्हणाला, जणू काही तिने ते मोठ्याने विचारले असेल;
आणि दुसऱ्याच क्षणी ते दृष्टीआड झाले.

ॲलिस एक मिनिट विचारपूर्वक त्या मशरूमकडे पाहत राहिली,
त्याच्या दोन्ही बाजू कोणत्या आहेत हे ओळखण्याचा प्रयत्न करत आहे; आणि ते अगदी परिपूर्ण होते म्हणून
तिला हा प्रश्न खूप कठीण वाटला. पण शेवटी ती
तिने शक्य तितके तिचे हात तिच्याभोवती पसरवले आणि थोडेसे तोडले
प्रत्येक हाताने धार लावा.

"आणि आता कोणते?" ती स्वतःशी म्हणाली आणि थोडेसे चावले.
परिणाम वापरून पाहण्यासाठी उजव्या हाताचा बिट: पुढच्याच क्षणी तिला एक जोरदार धक्का जाणवला
तिच्या हनुवटीखाली: ते तिच्या पायाला लागले होते!

अचानक झालेल्या या बदलामुळे ती बरीच घाबरली होती, पण तिला वाटले
ती वेगाने आकुंचन पावत असल्याने वाया घालवण्यासाठी वेळ नव्हता; म्हणून ती निघाली
लगेच दुसऱ्या भागाचा काही भाग खाण्यासाठी काम कर. तिची हनुवटी इतकी घट दाबली गेली होती.
तिच्या पायावर, की तोंड उघडायला जागाच नव्हती; पण तिने तोंड उघडले
शेवटी ते, आणि डाव्या हाताच्या बिटाचा एक तुकडा गिळण्यात यशस्वी झाले.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

"चल, माझां डोकं अखेर मोकळं झालं!" आनंदाच्या स्वरात ऑलिस म्हणाली, जी दुसऱ्याच क्षणी सावध झाली, जेव्हा तिला आढळले की तिचे खांदे कुठेच दिसत नाहीत: जेव्हा तिने खाली पाहिले तेव्हा तिला फक्त एक प्रचंड लांबीची मान दिसत होती, जी तिच्या खाली असलेल्या हिरव्या पानांच्या समुद्रातून बाहेर पडलेल्या देठासारखी वर येत होती.

"हे सगळं हिरवं काय असू शकतं?" ऑलिस म्हणाली. "आणि माझे खांदे कुठे गेले आहेत? आणि अरे, माझे बिचारे हात, मी तुला कसं पाहू शकत नाही?" ती बोलत असताना त्यांना हलवत होती, पण दूरवरच्या हिरव्या पानांमध्ये थोडीशी थरथर कापण्याशिवाय काहीच परिणाम दिसून येत नव्हता.

तिचे हात डोक्यावर उचलण्याची शक्यता नसल्याने, तिने तिचे डोके त्यांच्याकडे नेण्याचा प्रयत्न केला आणि तिची मान सापासारखी कोणत्याही दिशेने सहजपणे वाकते हे पाहून तिला आनंद झाला. ती नुकतीच तिला एका सुंदर झिंगझँगमध्ये वळवण्यात यशस्वी झाली होती आणि पानांमध्ये दुबकी मारणार होती, जी तिला आढळली की ती ज्या झाडांखाली भटकत होती त्या झाडांच्या वरच्या बाजूला काहीच नाही, तेवढ्यात एका तीक्ष्ण फुसफुसण्याने ती घाईघाईने मागे हटली: एक मोठे कबुतर तिच्या चेहऱ्यावर उडून गेले होते आणि त्याच्या पंखांनी तिला जोरात मारत होते.

"सर्प!" कबुतर ओरडला.

"मी साप नाहीये!" ऑलिस रागाने म्हणाली. "मला एकटे सोडा!"

"सर्प, मी पुन्हा सांगतो!" कबुतराने पुन्हा सांगितले, पण अधिक मंद स्वरात, आणि काहीशा रडण्याच्या आवाजात तो म्हणाला, "मी सर्व प्रकारे प्रयत्न केला आहे, आणि काहीही त्यांना जमत नाहीये!"

"तू कशाबद्दल बोलत आहेस याची मला अजिबात कल्पना नाही," ऑलिस म्हणाली.

"मी झाडांची मुळे, काठे, कुंपण वापरून पाहिले आहेत," कबुतर तिच्याकडे लक्ष न देता पुढे म्हणाला; "पण ते साप! त्यांना काहीही आवडणार नाही!"

ऑलिस अधिकाधिक गोंधळत होती, पण तिला वाटले की काही उपयोग नाही. कबुतराचे बोलणे संपेपर्यंत आणखी काही बोलणे.

"अंडी उबवण्यास जणू काही फारसा त्रास झाला नाही," कबुतर म्हणाला; "पण मला रात्रंदिवस सापांचा शोध घ्यावा लागेल! का, गेल्या तीन आठवड्यांपासून मला एक क्षणही झोप लागली नाही!"

"तुम्हाला त्रास झाला याबद्दल मला खूप वाईट वाटते," ऑलिस म्हणाली, जिला त्याचा अर्थ समजू लागला होता.

"आणि जसे मी जंगलातील सर्वात उंच झाडावर चढलो होतो," कबुतराने आवाज वाढवत पुढे म्हटले, "आणि जसे मी विचार करत होतो की मी असायला हवे होते

शेवटी त्यांच्यापासून मुक्त झाल्यावर, त्यांना आकाशातून खाली यावे लागेल!
अरे, साप!"

"पण मी साप नाहीये, मी तुला सांगतो!" ॲलिस म्हणाली. "मी एक आहे - मी एक आहे -"

"बरं! तू काय आहेस?" कबुतर म्हणाला. "मला दिसतंय तू काहीतरी शोध लावण्याचा प्रयत्न करत आहेस!"

"मी - मी एक लहान मुलगी आहे," ॲलिसने संशयास्पदपणे म्हटले, कारण तिला आठवले
त्या दिवशी तिच्यात झालेले बदल.

"खरोखरच एक शक्यता असलेली गोष्ट!" कबुतराने अत्यंत तिरस्काराच्या स्वरात म्हटले. "मी माझ्या काळात खूप
लहान मुली पाहिल्या आहेत, पण अशा मानेच्या मुली कधीच पाहिल्या नाहीत! नाही, नाही! तू साप आहेस; आणि ते
नाकारण्याचा काही अर्थ नाही."

मला वाटतं तू पुढे मला सांगशील की तू कधीच अंडे चाखले नाहीस!"

"मी अंडी चाखली आहेत, नक्कीच," ॲलिस म्हणाली, जी खूप सत्यवादी मुलगी होती;
"पण लहान मुली सापांइतकेच अंडी खातात, तुम्हाला माहिती आहे."

"मला विश्वास बसत नाही," कबुतर म्हणाला; "पण जर ते विश्वास ठेवतात, तर मग ते का आहेत?"
एका प्रकारचा साप, मी एवढेच म्हणू शकतो."

ॲलिससाठी ही कल्पना इतकी नवीन होती की ती एक-दोन मिनिटे गप्प राहिली, ज्यामुळे कबुतराला पुढे म्हणण्याची
संधी मिळाली की, "तू अंडी शोधत आहेस, मला ते चांगले माहित आहे; आणि तू लहान मुलगी असशील की साप, मला
काय फरक पडतो?"

"मला ते खूप महत्त्वाचं वाटतं," ॲलिस घाईघाईने म्हणाली; "पण मी अंडी शोधत नाहीये, जसे घडते; आणि जर मी अंडी शोधत असेन
तर मला तुमची नको असतील: मला ती कच्ची आवडत नाहीत."

"बरं, निघून जा!" कबुतराने उदास स्वरात म्हटले, जेव्हा ते पुन्हा त्याच्या घरट्यात बसले. ॲलिस शक्य तितक्या
चांगल्या प्रकारे झाडांमध्ये वाकली, कारण तिची मान फांद्यामध्ये अडकत होती आणि अधूनमधून तिला थांबून ती
वळवावी लागत होती. थोड्या वेळाने तिला आठवले की तिने अजूनही मशरूमचे तुकडे हातात धरले होते आणि ती खूप
काळजीपूर्वक काम करू लागली, प्रथम एक आणि नंतर दुसरा चावत होती, आणि कधीकधी उंच तर कधीकधी लहान
होत गेली, जोपर्यंत ती स्वतःला तिच्या नेहमीच्या उंचीवर आणण्यात यशस्वी झाली नाही.

तिला योग्य आकारात येण्यास इतका वेळ झाला होता की सुरुवातीला ते खूप विचित्र वाटले; पण काही मिनिटांतच
तिला त्याची सवय झाली आणि ती नेहमीप्रमाणे स्वतःशी बोलू लागली. "चला, आता माझा अर्धा प्लॅन पूर्ण झाला आहे!
हे सर्व बदल किती गोंधळात टाकणारे आहेत! एका मिनिटापासून दुसऱ्या मिनिटापर्यंत मी काय होणार हे मला कधीच
कळत नाही! तथापि, मी माझ्या योग्य आकारात परतलो आहे: पुढचा

"गोष्ट म्हणजे त्या सुंदर बागेत जाणे - ते कसे करायचे , मला आश्र्य वाटते?" ती हे म्हणत असताना, तिला अचानक एका मोकळ्या जागेवर आले, जिथे सुमारे चार फूट उंच एक लहान घर होते. "तिथे राहणारा कोणीही," ॲलिसने विचार केला, "त्यांच्यावर इतक्या मोठ्या प्रमाणात येणे कधीच चालणार नाही: का, मी त्यांना त्यांच्या बुद्धीने घाबरवून टाकावे!" म्हणून तिने पुन्हा उजव्या हाताच्या बिटावर चावायला सुरुवात केली आणि स्वतःला नऊ इंच उंचीवर आणेपर्यंत घराजवळ जाण्याचे धाडस केले नाही.

प्रकरण सहावा.

डुक्कर आणि मिरपूड

एक-दोन मिनिटे ती घराकडे पाहत उभी राहिली आणि पुढे काय करायचे याचा विचार करत होती, तेवढ्यात अचानक एक फूटमन लाकडातून धावत आला - (तिला तो फूटमन वाटला कारण तो फूटमन होता: नाहीतर, फक्त त्याच्या चेहन्यावरून अंदाज लावताच, ती त्याला मासा म्हणाली असती) - आणि त्याच्या बोटानी जोरात दरावर थाप मारली. तो दुसऱ्या फूटमनने उघडला, ज्याचा चेहरा गोल होता आणि डोळे बेडकासारखे मोठे होते; आणि दोन्ही फूटमन, ऑलिसने पाहिले की, त्यांच्या डोक्यावर कुरळे केस होते.

तिला हे सगळं काय आहे हे जाणून घेण्याची खूप उत्सुकता वाटली आणि ती ऐकण्यासाठी जंगलातून थोडी दूर सरकली.

फिश-फूटमनने सुरुवात केली तेव्हा त्याच्या हाताखाली जवळजवळ स्वतःइतकेच मोठे एक मोठे पत्र काढले आणि ते त्याने दुसऱ्याला दिले आणि गंभीर स्वरात म्हटले, "डचेससाठी. राणीकडून क्रोकेट वाजवण्याचे आमंत्रण." बेझूक-फूटमनने त्याच गंभीर स्वरात पुन्हा सांगितले, फक्त शब्दांचा क्रम थोडा बदलला, "राणीकडून. डचेसला क्रोकेट वाजवण्याचे आमंत्रण."

मग ते दोघेही खाली वाकले आणि त्यांचे कुरळे एकमेकांत अडकले.

यावर ऑलिस इतकी हसली की तिला तिचे बोलणे ऐकू येईल या भीतीने जंगलात परत पळावे लागले; आणि तिने पुढे डोकावले तेव्हा फिश-फूटमॅन निघून गेला होता आणि दुसरा दाराजवळ जमिनीवर बसला होता, आकाशाकडे मूर्खपणे पाहत होता.

ऑलिस घाबरून दाराकडे गेली आणि ठोठावली.

"ठोठावण्याचा काही उपयोग नाही," फूटमन म्हणाला, "आणि त्याची दोन कारणे आहेत. पहिले कारण, मी आणि तू दाराच्या त्याच बाजूला आहे; दुसरे म्हणजे, ते आत इतका आवाज करत आहेत की, कोणीही तुला ऐकू शकणार नाही." आणि निश्चितच एक विलक्षण आवाज चालू होता .

आत - सतत ओरडणे आणि शिंकणे, आणि अधूनमधून एक मोठा आघात, जणू काही एखाद्या ताटली किंवा किटलीचे तुकडे झाले आहेत.

"मग कृपया," ऑलिस म्हणाली, "मी आत कसे जाऊ?"

"तुझ्या ठोठावण्यात काही अर्थ असू शकतो," फूटमन तिच्याकडे लक्ष न देता पुढे म्हणाला, "जर आमच्यामध्ये दार असते तर. उदाहरणार्थ, जर तू आत असतास तर तू ठोठावू शकतोस आणि मी तुला बाहेर काढू शकेन, तुम्हाला माहिती आहे." तो बोलत असताना सर्व वेळ आकाशाकडे पाहत होता आणि ही ऑलिस निश्चितच असभ्य वाटत होती. "पण कदाचित तो ते थांबवू शकत नाही," ती स्वतःशी म्हणाली; "त्याचे डोळे त्याच्या डोक्याच्या अगदी वरच्या बाजूला आहेत. पण काहीही झाले तरी तो प्रश्नांची उत्तरे देऊ शकतो. - मी आत कशी जाऊ?" तिने मोठ्याने पुनरावृत्ती केली.

"मी इथेच बसेन," फूटमनने टिप्पणी केली, "उद्यापर्यंत—"

त्याच क्षणी घराचा दरवाजा उघडला आणि एक मोठी प्लेट बाहेर आली, थेट फूटमनच्या डोक्यावर: ती त्याच्या नाकात घुसली आणि त्याच्या मागच्या एका झाडावर आदळली.

"किंवा दुसऱ्या दिवशी, कदाचित," फूटमन त्याच स्वरात पुढे म्हणाला, जणू काही काहीच घडलेच नाही.

"मी आत कसे जाऊ?" ऑलिसने पुन्हा मोठ्या आवाजात विचारले.

"तुम्हाला आत जायचे आहे का?" फूटमन म्हणाला. "हा पहिला प्रश्न आहे, तुम्हाला माहिती आहे."

ते निःसंशय होते: फक्त ऑलिसला असे सांगितले गेलेले आवडत नव्हते. "हे खरोखर भयानक आहे," ती स्वतःशीच म्हणाली, "सर्व प्राणी ज्या पद्धतीने वाद घालतात. एखाद्याला वेडा करण्यासाठी ते पुरेसे आहे!"

फूटमनला वाटले की ही त्याची टिप्पणी पुन्हा पुन्हा सांगण्याची एक चांगली संधी आहे, त्यातही विविधता आहे. तो म्हणाला, "मी इथेच बसून राहीन, दिवसेदिवस."

"पण मी काय करू?" ऑलिस म्हणाली.

"तुम्हाला जे काही आवडते ते," फूटमन म्हणाला आणि शिट्टी वाजवू लागला.

"अरे, त्याच्याशी बोलून काही उपयोग नाही," ऑलिस हताशपणे म्हणाली: "तो पूर्णपणे मूर्ख आहे!" आणि ती दार उघडून आत गेली.

दरवाजा थेट एका मोठ्या स्वयंपाकघरात गेला, जे एका टोकापासून दुसऱ्या टोकापर्यंत धुराने भरलेले होते: डचेस मध्यभागी तीन पायांच्या स्टूलवर बसून बाळाला दूध पाजत होती; स्वयंपाकी आगीवर झुकत होता, एक मोठी कढई हलवत होता जी सूपने भरलेली दिसत होती.

"त्या सूपमध्ये नक्कीच खूप जास्त मिरची आहे!" ॲलिस स्वतःशी म्हणाली, जसे तसेच तिला शिंकण्यासाठी शक्य होते.

हवेत नक्कीच खूप जास्त आवाज होता. डचेस देखील अधूनमधून शिंकत होती; आणि बाळाबद्दल बोलायचे झाले तर, ते क्षणभरही न थांबता आळीपाळीने शिंकत होते आणि ओरडत होते. स्वयंपाकघरात फक्त स्वयंपाकी आणि चुलीवर बसून कानातून कानापर्यंत हसणारी एक मोठी मांजर शिंकत नव्हती.

"कृपया मला सांगाल का," ॲलिस थोडीशी लाजाळूपणे म्हणाली, कारण तिला खात्री नव्हती की आधी बोलणे तिच्यासाठी चांगले शिष्टाचार आहे की नाही, "तुझी मांजर अशी का हसते?"

"ही चेशायर मांजर आहे," डचेस म्हणाली, "आणि म्हणूनच. डुक्कर!"

तिने शेवटचा शब्द इतक्या अचानक उच्चारला की ॲलिस एकदम उडी मारली; पण दुसऱ्याच क्षणी तिला कळले की ते शब्द बाळाला उद्देशून होते, तिला नाही, म्हणून तिने धाडस केले आणि पुढे पुढे म्हणाली:—

"मला माहित नव्हते की चेशायर मांजरी नेहमीच हसतात; खरं तर, मला माहित नव्हते की मांजरी हसू शकतात ."

"ते सर्वजण करू शकतात," डचेस म्हणाली; "आणि त्यापैकी बहुतेक जण करतात."

"मला असे कोणी माहित नाही," ॲलिस अतिशय नम्रपणे म्हणाली, संभाषणात सहभागी झाल्याबद्दल खूप आनंद झाला.

"तुम्हाला जास्त माहिती नाही," डचेस म्हणाली; "आणि ती वस्तुस्थिती आहे."

ॲलिसला या टीकेचा सूर अजिबात आवडला नाही आणि तिला वाटले की संभाषणाचा दुसरा विषय मांडणे योग्य ठरेल. ती एका विषयावर लक्ष केंद्रित करण्याचा प्रयत्न करत असताना, स्वयंपाकीने सूपचा कढई आगीवरून काढला आणि लगेच डचेस आणि बाळावर तिच्या आवाक्यात असलेले सर्व काही फेकून कामाला लागली - प्रथम आगीचे लोखंड आले; नंतर भांडे, प्लेट्स आणि भांड्यांचा वर्षाव झाला. डचेसने तिला मारले तरीही त्यांची दखल घेतली नाही; आणि बाळ आधीच इतके रडत होते की, त्या वारांनी तिला दुखापत झाली की नाही हे सांगणे अशक्य होते.

"अरे, कृपया तू काय करतोयस ते लक्षात ठेव!" भीतीच्या वेदनांनी वर-खाली उड्या मारत अॅलिस ओरडली. "अरे, त्याचे मौल्यवान नाक आहे!" तेवढ्यात एक असामान्यपणे मोठे भांडे त्याच्या जवळून उडून गेले आणि जवळजवळ ते वाहून नेले.

"जर प्रत्येकाने स्वतःचा व्यवसाय केला असता तर," डचेस कर्कश स्वरात म्हणाली गुरुगुरणे, "जग एखाद्या करारापेक्षा वेगाने पुढे जाईल."

"जे काही फायद्याचे ठरणार नाही," ॲलिस म्हणाली, जिला तिचे थोडेसे ज्ञान दाखवण्याची संधी मिळाल्याने खूप आनंद झाला. "दिवस आणि रात्र किती काम करतील याचा विचार करा! तुम्ही पाहता की पृथ्वीला तिच्या अक्षाभोवती फिरण्यासाठी चोवीस तास लागतात—"

"कुन्हाडींबद्दल बोलत आहे," डचेस म्हणाली, "तिचे डोके कापून टाका!"

ॲलिसने स्वयंपाक्याकडे उत्सुकतेने पाहिले, तिला इशारा समजायचा आहे का ते पाहण्यासाठी; पण स्वयंपाकी सूप ढवळण्यात व्यस्त होता आणि ऐकत नव्हता असे वाटत होते, म्हणून ती पुन्हा म्हणाली: "चोवीस तास, मला वाटतं; की बारा?"
मी—"

"अरे, मला त्रास देऊ नकोस," डचेस म्हणाली; "मी कधीच आकृत्यांचे पालन करू शकलो नाही!"
आणि त्यासोबतच तिने पुन्हा तिच्या बाळाला दूध पाजायला सुरुवात केली, तिच्यासाठी एक प्रकारची अंगाईगीत गायली आणि प्रत्येक ओळीच्या शेवटी तिला जोरदार हलवले:

"तुमच्या लहान मुलाला कठोरपणे बोला, आणि जेव्हा तो
शिंकतो तेव्हा त्याला मारहाण करा: तो फक्त त्रास
देण्यासाठीच असे करतो, कारण त्याला माहित
आहे की ते त्रास देते."

कोरस.

(ज्यामध्ये स्वयंपाकी आणि बाळ सामील झाले):

"वाह! व्वा! व्वा!"

जेव्हा डचेस गाण्याचा दुसरा श्लोक गात होती, तेव्हा ती बाळाला जोरात वर खाली फेकत राहिली आणि ती बिचारी लहान मुलगी इतकी ओरडली की,
ॲलिसला हे शब्द ऐकू येत नव्हते:-

"मी माझ्या मुलाला कठोरपणे बोलतो,
तो शिंकतो तेव्हा मी त्याला मारतो;
कारण तो पूर्णपणे आनंद घेऊ शकतो
त्याला आवडेल तेव्हा मिरवी!"

कोरस.

"वाह! व्वा! व्वा!"

"येथे! तुला आवडत असेल तर तू याला थोडे दूध पाजू शकतेस!" डचेस ॲलिसला म्हणाली, ती बोलत असताना बाळाला तिच्यावर फेकत होती. "मला जाऊन राणीसोबत क्रोकेट खेळायला तयार व्हायला हवे," आणि ती घाईघाईने खोलीतून बाहेर पडली. ती बाहेर जाताना स्वयंपाक्याने तिच्या मागे एक तळण्याचे पॅन टाकले, पण त्यात तिची आठवणच आली.

ॲलिसने बाळाला काही अडचणीने पकडले, कारण ते एका विचित्र आकाराचे लहान प्राणी होते, आणि त्याचे हात आणि पाय सर्व दिशांना पसरवले, "अगदी एखाद्या स्टार-फिशासारखे," ॲलिसने विचार केला. जेव्हा ती बाळाला पकडत होती तेव्हा ती बिचारी स्मीम-इंजिनसारखी घोरत होती, आणि स्वतःला दुप्पट करत होती आणि पुन्हा स्वतःला सरळ करत होती, जेणेकरून एकंदरीत, पहिले किंवा दोन मिनिटे, तिला ते धरण्यासाठी जितके करता येईल तितकेच होते.

तिला त्याची योग्य काळजी घेण्याची पद्धत कळताच (म्हणजे त्याला गाठ बांधून त्याचा उजवा कान आणि डावा पाय घटू धरून ठेवणे जेणेकरून तो स्वतःहन बाहेर पडू नये), ती त्याला मोकळ्या हवेत घेऊन गेली. "जर मी या मुलाला माझ्यासोबत नेले नाही," ॲलिसने विचार केला, "ते एक-दोन दिवसांत त्याला मारतील याची खात्री आहे: त्याला मागे सोडून जाणे हा खून नाही का?" तिने शेवटचे शब्द मोठ्याने उच्चारले आणि त्या लहान बाळाने उत्तरात कुरकुर केली (तोपर्यंत शिंकणे थांबले होते). "कुरकुर करू नकोस," ॲलिस म्हणाली; "स्वतःला व्यक्त करण्याचा हा अजिबात योग्य मार्ग नाही."

बाळ पुन्हा कुरकुरले आणि ॲलिसने त्याच्या चेहन्याकडे खूप उत्सुकतेने पाहिले की त्याला काय झाले आहे. यात काही शंका नाही की त्याचे नाक खूप वरचे होते, खन्या नाकापेक्षा थुंकीसारखे होते; आणि त्याचे डोके बाळासाठी खूपच लहान होत होते: एकूणच ॲलिसला त्या वस्तूचे स्वरूप अजिबात आवडले नाही. "पण कदाचित ते फक्त रडत होते," तिने विचार केला आणि पुन्हा त्याच्या डोळ्यात पाहिले की अशू आहेत का ते पाहण्यासाठी.

नाही, अशू नव्हते. "जर तू डुक्कर होणार असशील, माझ्या प्रिये," ॲलिस गंभीरपणे म्हणाली, "मला आता तुझ्याशी काही करायचे नाही. आता काळजी घे!" ती बिचारी पुन्हा रडली (किंवा कुरकुरली, कोणता हे सांगता येत नव्हते), आणि ते काही वेळ शांतपणे चालू राहिले.

ॲलिस नुकतीच स्वतःशी विचार करू लागली होती, "आता, मी घरी आणल्यावर या प्राण्याचे काय करावे?" तेवढ्यात तो पुन्हा इतका जोरात कुरकुरला की तिने घाबरून त्याच्या चेहन्याकडे पाहिले. यावेळी त्यात काहीही चूक असू शकत नाही: ते डुक्करपेक्षा जास्त किंवा कमी नव्हते आणि तिला वाटले की ते पुढे नेणे तिच्यासाठी खूपच मूर्खपणाचे ठरेल.

म्हणून तिने त्या लहान प्राण्याला खाली ठेवले आणि त्याला जंगलात शांतपणे चालताना पाहून तिला खूप समाधान वाटले. "जर ते मोठे झाले असते तर," ती स्वतःशी म्हणाली, "ते एक भयानक कुरूप मूळ झाले असते: पण ते एक सुंदर डुक्कर बनते, मला वाटते." आणि ती तिच्या ओळखीच्या इतर मुलांबद्दल विचार करू लागली, जे डुकरांसारखे खूप चांगले करू शकतात आणि स्वतःशीच म्हणत होती, "जर एखाद्याला त्यांना बदलण्याचा योग्य मार्ग माहित असता तर -" तेव्हा ती काही यार्ड अंतरावर असलेल्या झाडाच्या फांदीवर बसलेली चेशायर मांजर पाहून थोडीशी घाबरली.

ॲलिसला पाहून मांजर फक्त हसली. ती दिसायला चांगली होती, तिने विचार केला: तरीही तिचे पंजे खूप लांब होते आणि दातही खूप होते, म्हणून तिला वाटले की तिच्याशी आदराने वागले पाहिजे.

"चेशायर पुस," तिने सुरुवात केली, अगदी लाजाळूपणे, कारण तिला हे नाव आवडेल की नाही हे माहित नव्हते: तथापि, ते फक्त थोडे मोठे हसले.
"चला, आतापर्यंत आनंद झाला," ॲलिसने विचार केला आणि ती पुढे म्हणाली. "तुम्ही मला सांगाल का, मी येथून कोणत्या दिशेने जावे?"

"तुम्हाला कुठे जायचे आहे यावर ते बरेच अवलंबून आहे," मांजर म्हणाला.

"मला कुठे काही फरक पडत नाही -" ॲलिस म्हणाली.

"मग तुम्ही कोणत्या दिशेने जाता हे महत्त्वाचे नाही," मांजर म्हणाली. "जोपर्यंत मी कुठेतरी पोहोचते तोपर्यंत," स्पष्टीकरण म्हणून अँलिस पुढे म्हणाली.

"अरे, तू ते नवकीच करशील," मांजर म्हणाला, "जर तू फक्त पुरेसा चाललास तर."

ॲलिसला वाटले की हे नाकारता येणार नाही, म्हणून तिने दुसरा प्रश्न विचारण्याचा प्रयत्न केला.
"इथे कशा प्रकारचे लोक राहतात?"

"त्या दिशेने," मांजर आपला उजवा पंजा हलवत म्हणाली, "एक हॅटर राहतो: आणि त्या दिशेने," दुसरा पंजा हलवत, "मार्च हे अर राहतो."
तुम्हाला आवडेल त्या दोघांना भेटा: ते दोघेही वेडे आहेत."

"पण मला वेड्या लोकांमध्ये जायचे नाही," ॲलिसने टिप्पणी केली.

"अरे, तू ते करू शकत नाहीस," मांजर म्हणाली: "आपण सगळे इथे वेडे आहोत. मी वेडी आहे."
तू वेडा आहेस."

"तुम्हाला कसे कळले की मी रागावलो आहे?" अँलिस म्हणाली.

"तू असशीलच," मांजर म्हणाली, "नाहीतर तू इथे आला नसतास."

ॲलिसला असे अजिबात वाटले नाही की ते सिद्ध करते; तथापि, ती पुढे म्हणाली "आणि कसे तुला माहित आहे का तू रागावला आहेस?"

"सुरुवातीला," मांजर म्हणाली, "कुत्रा रागावलेला नसतो. तुम्ही ते मान्य करता?"

"मला वाटतंय," अँलिस म्हणाली.

"बरं, मग," मांजर पुढे म्हणाली, "तुम्ही पाहता, कुत्रा रागावला की गुरगुरतो आणि आनंदी झाल्यावर शेपूट हलवतो. आता मी आनंदी झाल्यावर गुरगुरतो आणि रागावला की शेपूट हलवतो. म्हणून मी रागावलो आहे."

"मी याला गुरगुरणे नाही तर गुरगुरणे म्हणतो," ॲलिस म्हणाली.

"तुम्हाला जे आवडेल ते नाव द्या," मांजर म्हणाली. "तुम्ही आज राणीसोबत क्रोकेट खेळता का?"

"मला ते खूप आवडायला हवे होते," ऑलिस म्हणाली, "पण मला अजून आमंत्रित केलेले नाही."

"तुम्ही मला तिथे भेटाल," मांजर म्हणाली आणि गायब झाली.

एलिसला याचे फारसे आश्वर्य वाटले नाही, तिला घडणाऱ्या विचित्र गोष्टींची सवय झाली होती. ती जिथे होती त्या जागेकडे पाहत असतानाच अचानक ते पुन्हा दिसू लागले.

"बाय-द-द-बाय, बाळाचे काय झाले?" मांजर म्हणाली. "मी विचारायला जवळजवळ विसरलोच होतो."

"ते डुक्कर बनले," ऑलिस शांतपणे म्हणाली, जणू काही ते नैसर्गिकरित्या परत आले आहे.

"मला वाटलं होतं ते होईल," मांजर म्हणाली आणि पुन्हा गायब झाली.

ऑलिस थोडी वाट पाहत होती, अर्धवट वाट पाहत होती की ते पुन्हा दिसेल, पण ते दिसले नाही आणि एक-दोन मिनिटांनी ती मार्च हेर ज्या दिशेने राहते असे म्हटले जात होते त्या दिशेने चालत गेली. "मी यापूर्वी हॅटर पाहिले आहेत," ती स्वतःकी म्हणाली; "मार्च हेर सर्वात मनोरंजक असेल, आणि कदाचित हा मे असल्याने तो वेडा होणार नाही - किमान मार्चमध्ये होता तितका वेडा तरी नसेल." हे म्हणत असताना तिने वर पाहिले, आणि पुन्हा मांजर झाडाच्या फांदीवर बसलेली होती.

"तू डुक्कर म्हणालास की अंजीर?" मांजर म्हणाली.

"मी डुक्कर म्हणालो," ऑलिसने उत्तर दिले; "आणि मला असे वाटते की तू असे अचानक दिसू आणि गायब होऊ नकोस: तू खूप गोंधळून जातोस."

"ठीक आहे," मांजर म्हणाली; आणि यावेळी ते हळूहळू नाहीसे झाले, शेपटीच्या टोकापासून सुरुवात झाली आणि हास्याने संपले, जे उर्वरित भाग गेल्यानंतर काही काळ टिकले.

"बर! मी अनेकदा मांजरीला हास्य नसताना पाहिले आहे," ऑलिसने विचार केला; "पण हास्य मांजरीशिवाय! माझ्या आयुष्यात मी पाहिलेली ही सर्वात उत्सुक गोष्ट आहे!"

जास्त पुढे न जाताच तिला मार्च हेरचे घर दिसले: तिला वाटले की ते योग्य घर असावे, कारण चिमण्या कानासारख्या आकाराच्या होत्या आणि छतावर लोकर होती. ते घर इतके मोठे होते की डाव्या हाताच्या मशरूमचा आणखी काही भाग खाऊन ती स्वतःला सुमारे दोन फूट उंच वर उचलेपर्यंत तिला जवळ जाणे आवडले नाही: तरीही ती घाबरून त्याच्याकडे गेली आणि स्वतःला म्हणाली, "समजा ते वेडे असले पाहिजे! मला जवळजवळ इच्छा आहे की मी त्याऐवजी हॅटरला भेटायला गेलो असतो!"

प्रकरण सातवा.

एक वेडी चहा पार्टी

घरासमोर एका झाडाखाली एक टेबल ठेवले होते आणि मार्च हे अर आणि हॅटर त्यावर चहा पित होते: त्यांच्यामध्ये एक डोर्माऊस बसला होता, गाढ झोपेत होता आणि बाकीचे दोघे त्याचा वापर उशी म्हणून करत होते, त्यावर त्यांचे कोपर ठेवून त्याच्या डोक्यावरून बोलत होते. "डोर्माऊससाठी खूप अस्वस्थ आहे," ॲलिसने विचार केला; "फक्त, तो झोपलेला असल्याने, मला वाटते की त्याला काही हरकत नाही."

टेबल खूप मोठे होते, पण तिघेही त्याच्या एका कोपन्यात एकत्र जमले होते: "जागा नाही! जागा नाही!" ॲलिसला येताना पाहून ते ओरडले. "जागा भरपूर आहे!" ॲलिस रागाने म्हणाली आणि ती टेबलाच्या एका टोकाला असलेल्या मोठ्या आर्म-चे अरवर बसली.

"थोडी वाइन घ्या," मार्च हे अर उत्साहवर्धक स्वरात म्हणाला.

ॲलिसने टेबलाभोवती नजर फिरवली, पण त्यावर चहाशिवाय काहीही नव्हते. "मी
"मला वाइन दिसत नाहीये," तिने टिप्पणी केली.

"तसे काही नाही," मार्च हे अर म्हणाला.

"मग ते देणे तुम्हाला फारसे सभ्य वाटले नाही," ॲलिस रागाने म्हणाली.

"निमंत्रण न देता बसणे हे तुमचे फारसे सभ्यपणाचे नव्हते," मार्च हे अर म्हणाला.

"मला माहित नव्हतं की ते तुमचं टेबल आहे," ॲलिस म्हणाली; "ते खूप जणांसाठी ठेवलं आहे.
तीनपेक्षा जास्त."

"तुझे केस कापायचे आहेत," हॅटर म्हणाला. तो ॲलिसकडे पाहत होता.
काही काळ मोठ्या उत्सुकतेने, आणि हे त्याचे पहिलेच भाषण होते.

"तुम्ही वैयक्तिक टिप्पणी न करायला शिकले पाहिजे," ॲलिस काही जणांसह म्हणाली
तीव्रता; "हे खूप असभ्य आहे."

हे ऐकून हॅटरने डोळे खूप उघडले; पण तो फक्त एवढंच म्हणाला ,
"कावळा लिहिण्याच्या डेस्कसारखा का असतो?"

"चला, आता आपण थोडी मजा करूया!" ॲलिसने विचार केला. "मला आनंद आहे की त्यांनी
"कोडे विचारू लागली. - मला वाटते की मी ते अंदाज लावू शकते," ती मोठ्याने म्हणाली.

"तुम्हाला असे म्हणायचे आहे का की तुम्हाला वाटते की तुम्ही त्याचे उत्तर शोधू शकाल?" मार्च हेर म्हणाला.

"अगदी बरोबर," ॲलिस म्हणाली.

"मग तुम्हाला काय म्हणायचे आहे ते तुम्हीच सांगा," मार्च हेर पुढे म्हणाला.

"मला वाटतंय," ॲलिसने घाईघाईने उत्तर दिले; "किमान - निदान मी जे म्हणतोय ते खरं आहे - तेच आहे, तुम्हाला
माहिती आहे."

"थोडीशीही तीच गोष्ट नाही!" हॅटर म्हणाला. "तुम्हीही तेच म्हणू शकाल का?"
"मी जे खातो ते मी पाहतो" हे 'मी जे पाहतो ते मी खातो' सारखेच आहे!"

"तुम्ही कदाचित असेही म्हणाल," मार्च हेरने पुढे म्हटले, "'मला जे मिळते ते मला आवडते' हे 'मला जे आवडते ते
मला मिळते' सारखेच आहे!"

"तुम्ही म्हणू शकता," झोपेत बोलत असलेला डोर्माऊस पुढे म्हणाला, "'मी झोपतो तेव्हा श्वास घेतो' हे 'मी श्वास घेतो
तेव्हा झोपतो' सारखेच आहे!"

" तुमच्या बाबतीतही तेच आहे , " हॅटर म्हणाला, आणि इथे संभाषण थांबले आणि पार्टी एक मिनिट शांत बसली, तर
ॲलिसने कावळ्यांबद्दल आणि लिहिण्याच्या डेस्कबद्दल तिला जे काही आठवत होते त्याचा विचार केला, जे फारसे नव्हते.

हॅटरने शांतता तोडणारा पहिला होता. "महिन्याचा कोणता दिवस आहे?" तो ॲलिसकडे वळून म्हणाला: त्याने खिशातून घड्याळ काढले
होते आणि अस्वस्थपणे ते पाहत होता, अधूनमधून ते हलवत होता आणि कानाला लावत होता.

ॲलिसने थोडा विचार केला आणि मग म्हणाली, "चौथा."

"दोन दिवस चुकले!" हॅटरने उसासा टाकला. "मी तुला सांगितले होते की लोणी कामाला शोभणार नाही!" तो मार्च
हेरकडे रागाने पाहत म्हणाला.

"ते सर्वोत्तम लोणी होते," मार्च हेरने नम्रपणे उत्तर दिले.

"हो, पण काही तुकडेही आत गेले असतील," हॅटर कुरकुरला: "तुम्ही ते ब्रेड-नाइफमध्ये घालायला नको होते."

मार्च हेरने घड्याळ घेतले आणि उदासपणे त्याकडे पाहिले: मग त्याने ते त्याच्या चहाच्या कपात बुडवले आणि पुन्हा
त्याकडे पाहिले: पण त्याच्या पहिल्याच टिप्पणीपेक्षा त्याला दुसरे काहीही चांगले सुचले नाही, "ते सर्वोत्तम लोणी होते,
तुम्हाला माहिती आहे."

ॲलिस कुतूहलाने त्याच्या खांद्यावरून पाहत होती. "किती मजेदार घड्याळ आहे!" तिने टिप्पणी केली. "ते महिन्याचा दिवस सांगते, आणि किती वाजले ते सांगत नाही!"

"ते का असावे?" हॅटरने कुरकुर केली. "तुमचे घड्याळ तुम्हाला कोणते वर्ष आहे ते सांगते का?"

"नव्कीच नाही," ॲलिसने अगदी सहज उत्तर दिले: "पण कारण ते एकाच वर्षी इतके दिवस एकत्र राहतात."

"माझ्या बाबतीतही तेच आहे," हॅटर म्हणाला.

ॲलिस भयानक गोंधळली. हॅटरच्या या टीकेचा काही अर्थ नव्हता असे वाटत होते, आणि तरीही ते निश्चितच इंग्रजी होते. "मला तुमचे बोलणे नीट समजत नाही," ती शक्य तितक्या नम्रतेने म्हणाली.

"डोर्माऊस पुन्हा झोपला आहे," हॅटर म्हणाला आणि त्याने त्याच्या नाकावर थोडा गरम चहा ओतला.

डोर्माऊसने अधीरतेने डोके हलवले आणि त्याचे उघडणे न उघडता म्हणाला
डोळे, "नव्कीच, नव्कीच; मी स्वतः जे बोलणार होतो तेच."

"तुम्हाला अजून कोडे कळले आहे का?" हॅटर पुन्हा ॲलिसकडे वळत म्हणाला.

"नाही, मी ते सोडून देते," ॲलिसने उत्तर दिले: "उत्तर काय आहे?"

"मला जराही कल्पना नाही," हॅटर म्हणाला.

"मीही नाही," मार्च हे अर म्हणाला.

ॲलिसने थकून उसासा टाकला. "मला वाटतं की तुम्ही यासोबत काहीतरी चांगले करू शकाल
वेळ," ती म्हणाली, "ज्या कोऱ्यांचे उत्तर नाहीयेत अशा कोऱ्या विचारण्यात वाया घालवण्यापेक्षा."

"जर तुला माझ्याइतकाच वेळ माहित असता तर," हॅटर म्हणाला, "तू तो वाया घालवण्याबद्दल बोलला नसता. तो तोच आहे."

"तुम्हाला काय म्हणायचे आहे ते मला कळत नाही," ॲलिस म्हणाली.

"नव्कीच तुम्हाला नाही!" हॅटर म्हणाला, तिरस्काराने डोके हलवत.

"मी हे सांगण्याचे धाडस करतो की तू कधीच टाईमशी बोलला नाहीस!"

"कदाचित नाही," ॲलिसने सावधपणे उत्तर दिले: "पण मला माहित आहे की संगीत शिकताना मला वेळेवर मात करावी
लागते."

"अरे! तेच कारण आहे," हॅटर म्हणाला. "तो मार खाणे सहन करणार नाही. आता, जर तुम्ही त्याच्याशी चांगले संबंध ठेवले
तर तो घड्याळात तुम्हाला आवडेल ते जवळजवळ करेल. उदाहरणार्थ, समजा सकाळी नऊ वाजले आहेत, फक्त धडे सुरू
करण्याची वेळ आहे: तुम्हाला फक्त वेळेला एक इशारा द्यावा लागेल आणि घड्याळ एका झटक्यात फिरेल! दीड वाजले, जेवणाची
वेळ झाली!"

("मला फक्त ते हवे होते," मार्च हे अरने स्वतःशीच कुजबुजत म्हटले.)

"ते नक्कीच खूप छान होईल," ऑलिस विचारपूर्वक म्हणाली: "पण मग - मला त्याची भूक नसावी, तुम्हाला माहिती आहे."

"सुरुवातीला नाही, कदाचित," हॅटर म्हणाला, "पण तुम्ही ते साडेबारा वाजेपर्यंत ठेवू शकता." तुम्हाला आवडेल तितका एक."

"तुम्ही असेच करता का?" ऑलिसने विचारले.

हॅटरने दुःखाने डोके हलवले. "मी नाही!" त्याने उत्तर दिले. "आम्ही गेल्या मार्चमध्ये भांडलो होतो - तो रागावण्यापूर्वी, तुम्हाला माहिती आहे -" (मार्च हे अरकडे त्याच्या चहाच्या चमच्याने इशारा करत) "- ते क्वीन ऑफ हार्ट्सने दिलेल्या महान संगीत कार्यक्रमात होते आणि मला गाणे गायचे होते."

'ट्रिंकल, ट्रिंकल, ओटी वटवाघूळ!'

तु कुठे आहेस हे मला किती आश्चर्य वाटते!

तुला कदाचित गाणं माहित असेल?"

"मी असं काहीतरी ऐकलं आहे," ऑलिस म्हणाली.

"हे असंच चालू राहते, तुम्हाला माहिती आहे," हॅटर पुढे म्हणाला, "अशा प्रकारे:-

'जगाच्या वर तुम्ही उडता, आकाशात

चहाच्या ट्रेसारखे.'

"टिंकल, टंकल—"

इथे डोर्माऊसने स्वतःला हलवले आणि झोपेतच "ट्रिंकल, ट्रिंकल, ट्रिंकल, ट्रिंकल—" असे गाणे म्हणू लागला आणि इतका वेळ चालला की ते थांबवण्यासाठी त्यांना चिमटा काढावा लागला.

"बरं, मी पहिला श्लोकही पूर्ण केला नव्हता," हॅटर म्हणाला, "तेव्हा राणी उडी मारून ओरडली, 'तो वेळेचा घात करत आहे! त्याचे डोके फाझून टाका!'"

"किती भयानक कूरा!" ऑलिस उद्घारली.

"आणि तेव्हापासून," हॅटरने शोकाकुल स्वरात पुढे म्हटले, "तो कधीच मी सांगतो ते करा! आता नेहमीच सहा वाजले आहेत."

ऑलिसच्या डोक्यात एक उज्ज्वल कल्पना आली. "इतके चहा पिण्याचे हेच कारण आहे का- इथे गोष्टी बाहेर ठेवल्या आहेत का?" तिने विचारले.

"हो, तेच आहे," हॅटरने उसासा टाकत म्हटले: "नेहमीच चहाची वेळ असते आणि आमच्याकडे काही वेळात कपडे धुण्यासाठी वेळ नसतो."

"मग तू इकडे तिकडे फिरत राहशील, मला वाटतं?" ऑलिस म्हणाली.

"अगदी तसेच," हॅटर म्हणाला, "जसे गोष्टींची सवय होते."

"पण जेव्हा तुम्ही पुन्हा सुरुवातीस आलात तेव्हा काय होईल?" अॅलिस
विचारण्याचे धाडस केले.

"समजा आपण विषय बदलला," मार्च हेरने जांभई देत व्यत्यय आणला.
"मला याचा कंटाळा येत आहे. मी मत देतो की ती तरुणी आपल्याला एक गोष्ट सांगते."

"मला भीती वाटते की मला एकही माहित नाही," अॅलिस म्हणाली, प्रस्तावावर थोडीशी घाबरलेली.
"मग डोर्माऊस येईल!" ते दोघेही ओरडले. "उठ, डोर्माऊस!" आणि
त्यांनी ते एकाच वेळी दोन्ही बाजूनी चिमटे काढले.

डोर्माऊसने हळूच डोळे उघडले. "मी झोपलो नव्हतो," तो म्हणाला.
कर्कश, कमकुवत आवाज: "तुम्ही सर्वजण जे काही बोलत होता ते मी ऐकले."
"आम्हाला एक गोष्ट सांगा!" मार्च हेर आणला.

"हो, कृपया करा!" ऑलिसने विनंती केली.
"आणि लवकर कर," हॅटर पुढे म्हणाला, "नाहीतर तू पुन्हा झोपी जाशील."
ते पूर्ण होण्यापूर्वी.

"एकेकाळी तीन लहान बहिणी होत्या," डोर्माऊसने घार्डघार्डने सुरुवात केली; "आणि त्यांची नावे एल्सी, लेसी आणि टिली होती; आणि
त्या एका विहिरीच्या तळाशी राहत होत्या—"

"ते कशावर जगत होते?" अॅलिस म्हणाली, जी नेहमीच खूप रस घेत असे
खाण्यापिण्याचे प्रश्न.

"ते ट्रेकलवर जगत होते," डोर्माऊस म्हणाला, एक मिनिट विचार करून किंवा
दोन.

"ते ते करू शकले नसते, तुम्हाला माहिती आहे," ऑलिसने हळूवारपणे सांगितले;
"ते आजारी पडले असते."

"तर ते होते," डोर्माऊस म्हणाला; "खूप आजारी."

ऑलिसने स्वतःला कल्पना करण्याचा प्रयत्न केला की अशी असामान्य जीवनशैली कशी असेल, पण ती खूप गोंधळली, म्हणून ती
पुढे म्हणाली: "पण ते विहिरीच्या तळाशी का राहत होते?"

"आणखी थोडा चहा घे," मार्च हेरने अॅलिसला खूप कळकळीने म्हटले.

"मला अजून काहीही झालेले नाही," ऑलिसने रागाच्या स्वरात उत्तर दिले, "म्हणून मी जास्त घेऊ शकत नाही."

"तुम्हाला म्हणायचे आहे की तुम्ही कमी घेऊ शकत नाही," हॅटर म्हणाला: "काहीही नसण्यापेक्षा जास्त घेणे खूप सोपे आहे."

"तुमचे मत कोणीही विचारले नाही," अॅलिस म्हणाली.

"आता कोण वैयक्तिक टीका करत आहे?" हॅटरने विजयीपणे विचारले.

यावर काय बोलावे हे ऑलिसला नीट कळत नव्हते: म्हणून तिने स्वतःला चहा आणि ब्रेड-बटर दिला आणि नंतर डोमाऊसकडे वळून तिचा प्रश्न पुन्हा विचारला. "ते विहिरीच्या तळाशी का राहत होते?"

डोमाऊसने पुन्हा एक-दोन मिनिटे विचार केला आणि मग म्हणाला, "ती एक विहीर होती."

"असं काही नाहीये!" ऑलिस खूप रागावून बोलू लागली, पण हॅटर आणि मार्च हे अर "श! श!" म्हणाले आणि डोमाऊसने रागाने म्हटले, "जर तुम्ही सभ्य राहू शकत नसाल, तर तुम्ही स्वतःच कथा पूर्ण करा."

"नाही, कृपया पुढे जा!" ऑलिस अतिशय नम्रपणे म्हणाली; "मी पुन्हा व्यत्यय आणणार नाही. मी असे म्हणण्याचे धाडस करते की कदाचित एक असेल ."

"एक, खरंच!" डोमाऊस रागाने म्हणाला. तथापि, त्याने पुढे जाण्यास होकार दिला. "आणि म्हणून या तीन लहान बहिणी - त्या चित्र काढायला शिकत होत्या, तुम्हाला माहिती आहे - "

"त्यांनी काय काढले?" ऑलिस म्हणाली, तिचे वचन पूर्णपणे विसरत होती.

"ट्रेकल," डोमाऊस म्हणाला, या वेळी अजिबात विचार न करता.

"मला एक स्वच्छ कप हवा आहे," हॅटरने मध्यस्थी केली: "चला आपण सर्वजण एका जागी जाऊया."

तो बोलत बोलत पुढे गेला आणि डोमाऊस त्याच्या मागे गेला: मार्च हे अर डोमाऊसच्या जागी गेला आणि ऑलिसने अनिच्छेने मार्च हे अरची जागा घेतली. या बदलाचा फायदा फक्त हॅटरलाच झाला: आणि ऑलिसची परिस्थिती पूर्वीपेक्षा खूपच वाईट झाली होती, कारण मार्च हे अरने त्याच्या प्लेटमध्ये दुधाचा भांडा उथळला होता.

ऑलिसला पुन्हा डोमाऊसला त्रास द्यायचा नव्हता, म्हणून तिने खूप सावधपणे सुरुवात केली: "पण मला समजत नाही. त्यांनी हा ट्रेकल कुठून काढला?"

"तुम्ही विहिरीतून पाणी काढू शकता," हॅटर म्हणाला; "म्हणून मी ते काढावे तुला वाटतंय की तू विहिरीच्या विहिरीतून विहिर काढू शकशील - अरे, मूर्ख?"

"पण ते विहिरीत होते , " ऑलिसने डोमाऊसला म्हटले, न निवडता ही शेवटची टिप्पणी लक्षात घ्या.

"नक्कीच ते होते," डोमाऊस म्हणाला; "- आत आला."

या उत्तराने बिचारी ऑलिस इतकी गोंधळली की तिने डोमाऊसला पुढे जाऊ दिले काही वेळ व्यत्यय न आणता.

"ते चित्र काढायला शिकत होते," डोमाऊस पुढे म्हणाला, जांभई देत आणि डोक्ले चोळत, कारण त्याला खूप झोप येत होती; "आणि त्यांनी सर्व प्रकारच्या गोष्टी काढल्या - M ने सुरु होणारी प्रत्येक गोष्ट -"

"एम का?" ॲलिस म्हणाली.

"का नाही?" मार्च हेर म्हणाला.

ॲलिस गप्प होती.

तोपर्यंत डोर्माऊस डोळे मिटून झोपी गेला होता; पण, हॅटरने त्याला चिमटा काढताच, तो पुन्हा थोड्याशा किंचाळण्याने जागा झाला आणि पुढे म्हणाला: "—ते M ने सुरु होते, जसे की उंदरांचे सापळे, चंद्र, स्मृती आणि म्युशनेस—तुम्हाला माहिती आहे की तुम्ही म्हणता की गोष्टी "बन्याच गोष्टी" असतात—तुम्ही कधी म्युशनेसचे रेखाचित्र पाहिले आहे का?"

"खरंच, आता तुम्ही मला विचारताय," ॲलिस खूप गोंधळलेल्या अवस्थेत म्हणाली, "मला वाटत नाही"

"मग तू बोलू नकोस," हॅटर म्हणाला.

हा असभ्यपणा ॲलिसच्या सहनशक्तीपलीकडे होता: ती खूप तिरस्काराने उठली आणि निघून गेली; डोर्माऊस लगेच झोपी गेला, आणि इतर दोघांनाही तिच्या जाण्याची जराही दखल घेतली नाही, जरी तिने एक-दोनदा मागे वळून पाहिले, अर्धी आशा होती की ते तिला बोलावतील: शेवटच्या वेळी जेव्हा तिने त्यांना पाहिले तेव्हा ते डोर्माऊसला चहाच्या भांड्यात टाकण्याचा प्रयत्न करत होते.

"काहीही झाले तरी मी पुन्हा कधीही तिथे जाणार नाही!" ॲलिसने तिचा मार्ग निवडताना म्हटले.

"माझ्या आयुष्यात मी ज्या चहापानाला गेली होतो त्यातला हा सर्वात मूर्खपणाचा चहापान होता!"

हे बोलत असतानाच तिला लक्षात आले की एका झाडाला आत जाणारा दरवाजा होता. "हे खूप उत्सुकतेचे आहे!" तिने विचार केला. "पण आज सगळं उत्सुकतेचे आहे. मला वाटतं मी लगेच आत जाऊ शकते." आणि ती आत गेली.

पुन्हा एकदा ती त्या लांब हॉलमध्ये आणि छोठ्या काचेच्या टेबलाजवळ सापडली. "आता, मी यावेळी अधिक चांगल्या प्रकारे व्यवस्थापित करेन," ती स्वतःशी म्हणाली आणि छोटी सोनेरी चावी घेऊन बागेत जाणारा दरवाजा उघडून सुरुवात केली.

मग ती मशरूम खात कामाला लागली (तिने त्याचा एक तुकडा तिच्या खिशात ठेवला होता) ती सुमारे एक फूट उंच होईपर्यंत: मग ती लहानशा रस्त्याने चालत गेली: आणि मग - तिला शेवटी सुंदर बागेत, चमकदार फुलांच्या बागांमध्ये आणि थंडगार कारंज्यांमध्ये स्वतःला आढळले.

प्रकरण आठवा.

राणीचा क्रोकेट-ग्राउंड

बागेच्या प्रवेशद्वाराजवळ एक मोठे गुलाबाचे झाड होते: त्यावर उगवलेले गुलाब पांढरे होते, पण तिथे तीन माळी होते, ते त्यांना लाल रंगवण्यात व्यस्त होते. ॲलिसला ही एक अतिशय उत्सुकता वाटली आणि ती त्यांना पाहण्यासाठी जवळ गेली आणि ती त्यांच्याकडे येताच तिला त्यापैकी एक म्हणताना ऐकू आले, "पाच जणांनो, आता बाहेर पहा! माझ्यावर असा रंग उडवू नका!"

"मी काही करू शकलो नाही," पाचने उदास स्वरात म्हटले; "सात जणांनी माझ्या कोपरावर हात फिरवला."

ज्यावर सात जणांनी वर पाहिले आणि म्हणाले, "बरोबर आहे, पाच! नेहमी ठेवा इतरांना दोष द्या!"

"तू न बोललेलंच बरं!" पाच म्हणाला. "मी कालच राणीला म्हणताना ऐकलंय. तू शिरच्छेद करण्यास पात्र होतास!"

"कशासाठी?" जो पहिला बोलला होता तो म्हणाला.

"ते तुमचं काम नाहीये दोन!" सात म्हणाला.

"हो, तो त्याचा व्यवसाय आहे!" पाच म्हणाला, "आणि मी त्याला सांगेन - ते कांद्याएवजी स्वयंपाकासाठी ट्यूलिप-मुळे आणल्याबद्दल होते."

सात जणांनी त्याच्या शुद्धपात फेकले आणि नुकतेच "सर्व अन्याय्य गोष्टीपैकी" सुरु केले होते, तेवळ्यात त्याची नजर ॲलिसवर पडली, ती त्यांच्याकडे पाहत उभी होती, आणि त्याने अचानक स्वतःला तपासले: इतरांनीही आजूबाजूला पाहिले आणि सर्वांनी नतमस्तक झाले.

"मला सांगशील का," अलिस थोडीशी लाजाळूपणे म्हणाली, "तू ते गुलाब का रंगवत आहेस?"

पाच आणि सात काहीच बोलले नाहीत, पण दोनकडे पाहिले. दोघे हळू आवाजात म्हणाले, "खरं असं आहे की, मिस, इथे एक लाल गुलाबाचे झाड असायला हवे होते आणि आम्ही चुकून एक पांढरे झाड लावले होते; आणि जर राणीला ते कळले तर आपण सर्वांचे डोके कापले पाहिजे, तुम्हाला माहिती आहे. तर तुम्ही पहा,

मिस, आम्ही आमचे सर्वोत्तम प्रयत्न करत आहोत, ती येण्यापूर्वीच—” त्याच क्षणी पाच, जो बागेतून उत्सुकतेने पाहत होता, त्याने ओरडले, “राणी!

“राणी!” आणि तिन्ही माळी लगेचच तोंडावर लोटले. अनेक पावलांचा आवाज आला आणि अॅलिसने राणीला पाहण्यासाठी उत्सुकतेने आजूबाजूला पाहिले.

प्रथम दहा सैनिक काठ्या घेऊन आले; हे सर्व तीन माळ्यांसारखे आकाराचे होते, आयताकृती आणि सपाट, त्यांचे हात आणि पाय कोपन्यांवर होते; त्यानंतर दहा दरबारी; हे सर्व हिन्यांनी सजवलेले होते आणि सैनिकांप्रमाणेच दोन-दोन चालत होते. त्यांच्यानंतर राजेशाही मुळे आली; त्यापैकी दहा होते, आणि लहान प्रिये हातात हात घालून, जोडप्यात आनंदाने उड्या मारत आली: ते सर्व हृदयांनी सजवलेले होते. पुढे पाहुणे आले, बहुतेक राजे आणि राणी, आणि त्यापैकी अॅलिसने पांढरा ससा ओळखला: तो घाईघाईने घाबरून बोलत होता, जे काही बोलले जात होते त्यावर हसत होता आणि तिच्याकडे लक्ष न देता निघून गेला. नंतर हृदयांच्या नँव्हच्या मागे गेला, ज्याने किरमिजी रंगाच्या मखमली गाढीवर राजाचा मुकुट घेतला होता; आणि, शेवटी, हृदयांचा राजा आणि राणी आली.

ॲलिसला शंका होती की तिने तीन माळ्यांप्रमाणे तोंडावर झोपू नये की नाही, पण मिरवणुकीत असा नियम कधी ऐकला होता हे तिळा आठवत नाही; “आणि शिवाय, मिरवणुकीचा काय उपयोग,” तिने विचार केला, “जर लोकांना ते दिसू नये म्हणून सर्वांनी तोंडावर झोपावे लागले तर?” म्हणून ती जिथे होती तिथेच उभी राहिली आणि वाट पाहत राहिली.

जेव्हा मिरवणूक ॲलिसच्या समोर आली, तेव्हा ते सर्व थांबले आणि तिच्याकडे पाहिले आणि राणीने कठोरपणे म्हटले, “ही कोण आहे?” तिने हे नँव्ह ऑफ हार्टसला सांगितले, ज्याने फक्त वाकून उत्तर दिले आणि हसून उत्तर दिले.

“मूर्ख!” राणी अधीरतेने डोके वर काढत म्हणाली; आणि वळून ॲलिस, ती पुढे म्हणाली, “बाळा, तुझे नाव काय आहे?”

“माझे नाव ॲलिस आहे, म्हणून महाराज, कृपया करा,” ॲलिस अतिशय विनम्रपणे म्हणाली; पण तिने स्वतःशीच म्हटले, “का, शेवटी ते फक्त पत्त्यांचे गळे आहेत. मला त्यांना घाबरण्याची गरज नाही!”

“आणि हे कोण आहेत?” राणी म्हणाली, गुलाबाच्या झाडाभोवती झोपलेल्या तीन माळ्यांकडे बोट दाखवत; कारण, तुम्ही पाहताच, ते तोंडावर झोपले होते आणि त्यांच्या पाठीवरील नक्षी इतरांच्या टोळीसारखीच होती, म्हणून ती सांगू शकत नव्हती की ते माळी आहेत, किंवा सैनिक आहेत, किंवा दरबारी आहेत, किंवा तिची स्वतःची तीन मुळे आहेत.

"मला कसं कळणार?" स्वतःच्या धाडसावर आश्रुर्यचकित होऊन ऑलिस म्हणाली. "नाही नाहीये..."
माझा व्यवसाय ."

राणी रागाने लाल झाली आणि तिच्याकडे एकटक पाहिल्यानंतर
एका जंगली श्वापदासारखा क्षण, ओरडला "तिचे डोके फाडून टाका! फाडून टाका—"
"मूर्खपणा!" ऑलिस खूप मोठ्याने आणि निर्णयिकपणे म्हणाली आणि राणी गप्प राहिली.

राजाने तिच्या हातावर हात ठेवला आणि लाजाळूपणे म्हणाला, "विचार कर, माझ्या
प्रिय: ती फक्त एक मूल आहे!"

राणी रागाने त्याच्यापासून दूर गेली आणि नॅव्हला म्हणाली, "ते उलट करा!"

नॅव्हने ते एका पायाने अतिशय काळजीपूर्वक केले.

"उठ!" राणीने कर्कश आणि मोठ्या आवाजात म्हटले आणि तिन्ही माळी लगेच वर उडी मारून राजा, राणी,
राजेशाही मुले आणि इतर सर्वांना नमन करू लागले.

"ते सोडा!" राणी ओरडली. "तू मला चक्कर आणतोस." आणि मग,
गुलाबाच्या झाडाकडे वळून ती म्हणाली, "तू इथे काय करत होतास ?"

"महाराज, हे तुमच्यासाठी आनंदादायी असो," दोन, अतिशय नम्र स्वरात म्हणाले, बोलत असताना एका गुडध्यावर
टेकून, "आम्ही प्रयत्न करत होतो-"

"मला कळलं!" राणी म्हणाली, जी त्यादरम्यान गुलाबांची तपासणी करत होती.
"त्यांची डोकी फोडा!" आणि मिरवणूक पुढे सरकली, तीन सैनिक त्या दुर्दैवी माळ्यांना फाशी देण्यासाठी मागे राहिले,
जे संरक्षणासाठी ऑलिसकडे धावले.

"तुमचा शिरच्छेद केला जाणार नाही!" ऑलिस म्हणाली आणि तिने ते जवळच असलेल्या एका मोठ्या फुलांच्या
कुंडीत ठेवले. ते तिघेही सैनिक एक-दोन मिनिटे त्यांना शोधत फिरले आणि नंतर शांतपणे इतरांच्या मागे निघून गेले.

"त्यांची डोकी निघाली आहेत का?" राणी ओरडली.

"जर महाराजांना आवडले तर त्यांची डोकी गेली आहेत!" सैनिकांनी उत्तरात ओरडले.

"बरोबर आहे!" राणी ओरडली. "तुला क्रोकेट वाजवता येते का?"
सैनिक गप्प होते, आणि प्रश्न असा होता की त्यांनी ऑलिसकडे पाहिले
स्पष्टपणे तिच्यासाठीच.

"हो!" ऑलिस ओरडली.

"चला, मग!" राणीने गर्जना केली आणि ऑलिस मिरवणुकीत सामील झाली.
पुढे काय होईल याचा खूप विचार करत होतो.

"आज - खूप छान दिवस आहे!" तिच्या बाजूला एक घाबरलेला आवाज म्हणाला. ती पांढऱ्या सशाजवळून चालत, जो तिच्या चेहन्याकडे उत्सुकतेने डोकावत होता.

"खूप," ॲलिस म्हणाली: "—डचेस कुठे आहे?"

"शांत! शांत!" ससा हळू आणि घाईघाईने म्हणाला. बोलत असताना त्याने चिंताग्रस्तपणे त्याच्या खांद्यावरून पाहिले आणि नंतर स्वतःला वर करून, तिच्या कानाजवळ तोंड ठेवले आणि कुजबुजला, "तिला मृत्युदंडाची शिक्षा सुनावण्यात आली आहे."

"कशासाठी?" ॲलिस म्हणाली.

"तू म्हणालास का 'काय वाईट!?'?" सशाने विचारले.

"नाही, मी नाही केलं," ॲलिस म्हणाली: "मला वाटत नाही की हे अजिबात वाईट आहे. मी म्हणालो 'कशासाठी?'"

"तिने राणीचे कान टोचले -" ससा बोलू लागला. ॲलिसने थोडेसे हास्य केले. "अरे, शांत राहा!" ससा घाबरलेल्या स्वरात कुजबुजला.

"राणी तुमचं ऐकेल! बघा, ती खूप उशिरा आली, आणि राणी म्हणाली-

"आपल्या जागी जा!" राणीने मेघगर्जनेच्या आवाजात ओरडली, आणि लोक एकमेकांवर आदळत सर्व दिशेने धावू लागले; तथापि, ते एक-दोन मिनिटांत स्थिरावरै आणि खेळ सुरु झाला. ॲलिसला वाटले की तिने तिच्या आयुष्यात कधीही इतके उत्सुक क्रोकेट-ग्राउंड पाहिले नव्हते; ते सर्व कडा आणि खोबणी होते; गोळे जिवंत हेजहॉग्ज होते, मॅलेट्स जिवंत फ्लेमिंगो होते आणि सैनिकांना स्वतःला दुप्पट करावे लागले आणि कमानी बनवण्यासाठी त्यांच्या हातपायांवर उभे राहावे लागले.

सुरुवातीला ॲलिसला सर्वात मोठी अडचण जाणवली ती तिच्या फ्लेमिंगोला सांभाळण्यात: तिने त्याचे शरीर आरामात, तिच्या हाताखाली, त्याचे पाय खाली लटकवून, दूर करण्यात यश मिळवले, परंतु साधारणपणे, जेव्हा तिने त्याची मान व्यवस्थित सरळ केली होती आणि हेजहॉगला त्याच्या डोक्याने मारणार होती, तेव्हा तो स्वतःला गोल फिरवत असे आणि तिच्या चेहन्याकडे वर पाहत असे, इतके गोंधळलेले भाव दाखवत की तिला हसण्यापासून रोखता आले नाही: आणि जेव्हा ती त्याचे डोके खाली करून पुढा सुरुवात करणार होती, तेव्हा हेजहॉग स्वतःला उलगडून दूर सरकण्याच्या कृतीत असल्याचे पाहून खूप त्रास होत असे: या सर्वाव्यतिरिक्त, तिला हेजहॉगला जिथे पाठवायचे होते तिथे सामान्यत: एक कडा किंवा खोबणी होती, आणि दुप्पट झालेले सैनिक नेहमी उठून जमिनीच्या इतर भागात जात असताना, ॲलिस लवकररच निष्कर्षपर्यंत पोहोचली की हा खोखरच एक खूप कठीण खेळ होता.

सर्व खेळाढू एकाच वेळी खेळले, वळणाची वाट न पाहता, सतत भांडत न राहता आणि हेजहॉग्जसाठी लढत न राहता; आणि अगदी थोड्याच वेळात राणीला प्रचंड राग आला आणि ती इकडे तिकडे टेकून ओरडत राहिली आणि "त्याचे डोके फोडा!" किंवा "तिचे डोके फोडा!" असे ओरडत होती.

ॲलिसला खूप अस्वस्थ वाटू लागले: निश्चितच, तिचा राणीशी अद्याप कोणताही वाद झाला नव्हता, पण तिला माहित होते की हे कोणत्याही क्षणी घडू शकते, "आणि मग," तिने विचार केला, "माझे काय होईल? त्यांना इथे लोकांचा शिरच्छेद करण्याची प्रचंड आवड आहे; मोठे आश्वर्य म्हणजे, कोणी जिवंत आहे का!"

ती पळून जाण्याचा काही मार्ग शोधत होती, आणि ती कोणाच्या नजरेशिवाय पळून जाऊ शकेल का याचा विचार करत होती, तेव्हा तिला हवेत एक उत्सुकता दिसली: सुरुवातीला ती खूप गोंधळली, पण एक-दोन मिनिटांनी ती हसली आणि ती स्वतःशी म्हणाली, "ही चेशायर मांजर आहे: आता मला बोलण्यासाठी कोणीतरी मिळेल."

"कसं चाललंय?" मांजरीला बोलण्याइतके तोंड मिळताच तो म्हणाला.

डोळे दिसेपर्यंत ॲलिस वाट पाहत राहिली आणि मग मान हलवली. "त्याच्याशी बोलून काही उपयोग नाही," तिला वाटले, "जोपर्यंत त्याचे कान येत नाहीत, किंवा किमान एक तरी." आणखी एका मिनिटात संपूर्ण डोके दिसले, आणि मग ॲलिसने तिचा फ्लेमिंगो खाली ठेवला आणि त्या खेळाचा अहवाल सुरू केला, तिला खूप आनंद झाला की तिचे ऐकण्यासाठी कोणीतरी आहे, मांजरीला वाटले की आता ते पुरेसे आहे, आणि ते आता दिसत नाही.

"मला वाटत नाही की ते अजिबात नीट खेळतात," ॲलिसने तक्रार करणाऱ्या स्वरात सुरुवात केली, "आणि ते सगळे इतके भयानक भांडतात की स्वतःचे बोलणे ऐकू येत नाही - आणि त्यांना विशेषत: कोणतेही नियम नाहीत असे दिसते; किमान, जर असतील तर कोणीही त्यांचे पालन करत नाही - आणि तुम्हाला कल्पना नाही की सर्व गोष्टी जिवंत असणे किती गोंधळात टाकणारे आहे; उदाहरणार्थ, मैदानाच्या दुसऱ्या टोकावर मला पुढच्या वेळी फिरायला जाण्यासाठी लागणारा कमानी आहे - आणि मी आत्ताच राणीच्या हेजहॉग्ला क्रोकेट करायला हवे होते, फक्त माझे येताना पाहून तो पळून गेला!"

"तुम्हाला राणी कशी आवडते?" मांजर हळू आवाजात म्हणाली.

"अजिबात नाही," ॲलिस म्हणाली: "ती खूप जास्त आहे—" तेव्हाच तिला लक्षात आले की राणी तिच्या मागे जवळून ऐकत होती: म्हणून ती पुढे म्हणाली, "—जिंकण्याची शक्यता आहे, की खेळ संपवताना ते फारसे फायदेशीर नाही."

राणी हसली आणि पुढे गेली.

"तू कोणाशी बोलत आहेस?" राजा म्हणाला, अँग्लिसकडे जाऊन पाहत होता.
मोठ्या उत्सुकतेने मांजरीच्या डोक्यावर.

"ही माझी एक मैत्रीण आहे - एक चेशायर मांजर," अँलिस म्हणाली, "मला तिची ओळख करून देऊ द्या."

"मला त्याचे स्वरूप अजिबात आवडत नाही," राजा म्हणाला: "पण, ते माझ्या आवडल्यास हात द्या.

"मला नाही आवडेल," मांजरीने टिप्पणी केली.

"अभद्र वागू नकोस," राजा म्हणाला, "आणि माझ्याकडे असे पाहू नकोस!"
तो बोलत असताना अँलिसच्या मागे लागला.

"मांजर राजाकडे पाहू शकते," अँलिस म्हणाली. "मी ते एखाद्या पुस्तकात वाचले आहे, पण मी कुठे आठवत नाही."

"बरं, ते काढून टाकलं पाहिजे," राजाने अगदी निर्णयिकपणे म्हटले आणि त्या क्षणी जात असलेल्या राणीला हाक मारली, "माझ्या प्रिये! मला वाटतं की तू ही मांजर काढून टाकली असती!"

लहान असो वा मोर्खा, सर्व अडचणी सोडवण्याचा राणीकडे एकच मार्ग होता.

"त्याचे डोके फोडा!" ती म्हणाली, आजूबाजूला न पाहता.

"मी स्वतः जल्लादला घेऊन येतो," राजा उत्सुकतेने म्हणाला आणि तो घाईधाईने निघून गेला.

ॲलिसला वाटले की ती परत जाऊन खेळ कसा चालला आहे ते पाहू शकते, कारण तिला दूरवरून राणीचा आवाज ऐकू आला, जो उत्साहाने ओरडत होता. तिने तीन खेळाऱ्बूना त्यांच्या पाळी चुकवल्याबद्दल फाशीची शिक्षा आधीच ऐकली होती आणि तिला गोष्टीचे स्वरूप अजिबात आवडले नाही, कारण खेळ इतका गोंधळलेला होता की तिला कधीच कळले नाही की आता तिची पाळी आहे की नाही. म्हणून ती तिच्या हेजहॉगच्या शोधात निघाली.

हेजहॉग दुसऱ्या हेजहॉगशी भांडत होता, जो ॲलिसला त्यांच्यापैकी एकाला दुसऱ्याशी क्रोकेट करण्याची एक उत्तम संधी वाटली: एकमेव अडचण अशी होती की तिचा फ्लेमिंगो बागेच्या दुसऱ्या बाजूला गेला होता, जिथे ॲलिसला तो असहाय्यपणे झाडावर उडण्याचा प्रयत्न करताना दिसत होता.

जेव्हा तिने फ्लेमिंगोला पकडले आणि परत आणले, तेव्हा लढाई संपली होती आणि दोन्ही हेजहॉग दृष्टीआड झाले होते: "पण ते फारसे महत्त्वाचे नाही," ॲलिसने विचार केला, "कारण जमिनीच्या या बाजूला सर्व कमानी निघून गेल्या आहेत." म्हणून तिने ते तिच्या हाताखाली लपवले, जेणेकरून ते पुन्हा सुटू नये आणि तिच्या मैत्रिणीशी थोडे अधिक बोलण्यासाठी परत गेली.

जेव्हा ती चेशायर मांजरीकडे परत आली तेव्हा तिला तिच्याभोवती बरीच मोठी गर्दी जमलेली पाहून आश्र्य वाटले: दोघांमध्ये वाद सुरू होता.

जल्लाद, राजा आणि राणी, जे सर्व एकाच वेळी बोलत होते, तर बाकीचे सर्वजण अगदी शांत होते आणि खूप अस्वस्थ दिसत होते.

ज्या क्षणी ॲलिस आली, तिघांनीही तिला प्रश्न सोडवण्याचे आवाहन केले आणि त्यांनी त्यांचे युक्तिवाद तिला पुन्हा सांगितले, परंतु ते सर्व एकाच वेळी बोलत असताना, त्यांना नेमके काय म्हणायचे आहे हे समजणे तिला खूप कठीण गेले.

जल्लादचा युक्तिवाद असा होता की, जोपर्यंत शरीर कापण्यासाठी नसते तोपर्यंत तुम्ही डोके कापू शकत नाही: त्याला यापूर्वी कधीही असे करावे लागले नव्हते आणि तो त्याच्या आयुष्याच्या वेळी सुरुवात करणार नव्हता.

राजाचा युक्तिवाद असा होता की, ज्याला डोके असते ते असू शकते
शिरच्छेद केला जाईल, आणि तू निरर्थक बोलू नकोस.

राणीचा युक्तिवाद असा होता की जर काही वेळातच यावर काही उपाय केला नाही तर ती सर्वांना मृत्युदंड देईल, सर्वत्र. (या शेवटच्या विधानामुळे संपूर्ण पक्ष गंभीर आणि चिंताग्रस्त दिसत होता.)

"हे डचेसचे आहे: तुम्ही तिला त्याबद्दल विचारले पाहिजे" याशिवाय ॲलिसला दुसरे काहीही सुचले नाही.

"ती तुरुंगात आहे," राणीने जल्लादला म्हटले, "तिला इथे आणा."
आणि जल्लाद बाणासारखा निघून गेला.

मांजर निघून गेल्यावर त्याचे डोके कोमेजायला लागले आणि तो डचेस घेऊन परत येईपर्यंत ते पूर्णपणे गायब झाले होते; म्हणून राजा आणि जल्लाद त्याला शोधत बेफामपणे वर-खाली धावले, तर बाकीचे लोक पुन्हा खेळात गेले.

प्रकरण नववा.

मॉक टर्टलची कहाणी

"तुला पुन्हा भेटून मला किती आनंद झाला आहे, तुला कल्पनाही नाहीये, प्रिय जुनी गोष्ट!" डचेस म्हणाली, तिने तिचा हात प्रेमाने ऑलिसच्या हातात घातला आणि ते दोघे एकत्र निघून गेले.

तिला इतक्या आनंदी स्वभावात पाहून ऑलिसला खूप आनंद झाला आणि तिने स्वतःशी विचार केला की कदाचित स्वयंपाकघरात भेटल्यावर ती फक्त मिरचीमुळे इतकी कूर झाली असेल.

"जेव्हा मी डचेस असते," ती स्वतःशी म्हणाली, (पण फारशी आशादायक स्वरात नाही), "माझ्या स्वयंपाकघरात मिरची अजिबात असणार नाही. सूपशिवाय खूप चांगले चालते - कदाचित नेहमीच मिरचीच लोकांना तापदायक बनवते," ती पुढे म्हणाली, एक नवीन प्रकारचा नियम शोधून काढल्याबद्दल खूप आनंद झाला, "आणि व्हिनेगर जो त्यांना आबट बनवतो - आणि कॅमोमाइल जो त्यांना कडू बनवतो - आणि - आणि बार्ली-साखर आणि अशा गोष्टी ज्या मुलांना गोड बनवतात. मला फक्त एवढेच हवे आहे की लोकांना हे कळले असते: मग ते त्याबद्दल इतके कंजूष नसतील, तुम्हाला माहिती आहे -"

ती आतापर्यंत डचेसला पूर्णपणे विसरली होती आणि तिचा आवाज तिच्या कानाजवळ ऐकून ती थोडी घाबरली. "तू काहीतरी विचार करत आहेस, माझ्या प्रिये, आणि त्यामुळे तुला बोलणे विसरते. मी तुला आत्ताच सांगू शकत नाही की त्याचा अर्थ काय आहे, पण मला ते थोड्या वेळाने आठवेल."

"कदाचित त्यात एकही नसेल," ऑलिसने टिप्पणी करण्याचे धाडस केले.

"तुट, तुट, बाळा!" डचेस म्हणाली. "जर तुला ते सापडले तरच प्रत्येक गोष्टीत एक नैतिकता असते." आणि ती बोलत असताना स्वतःला ऑलिसच्या बाजूला ओढून घेते.

ऑलिसला तिच्या इतक्या जवळ राहणे फारसे आवडत नव्हते: पहिले कारण, डचेस खूपच कुरुरूप होती; आणि दुसरे म्हणजे, तिची हनुवटी ऑलिसच्या खांद्यावर ठेवण्यासाठी ती अगदी योग्य उंचीची होती, आणि ते अस्वस्थ करणारे होते.

तीक्ष्ण हनुवटी. पण तिला असभ्य वागणे आवडत नव्हते, म्हणून ती शक्य तितके चांगले सहन करत असे.

"खेळ आता खूपच चांगला चालू आहे," ती म्हणाली, खेळ चालू ठेवत संभाषण थोडे.

"असंच आहे," डचेस म्हणाली: "आणि त्याचा अर्थ असा आहे की - 'अरे, 'हे प्रेम, 'हे प्रेम, जे जग फिरवते!'"

"कोणीतरी म्हणाले," ॲलिस कुजबुजली, "की हे सर्वजण स्वतःच्या कामात रमून करतात!"

"अरे, बरं! याचा अर्धही जवळजवळ सारखाच आहे," डचेस म्हणाली, तिची तीक्ष्ण छोटी हनुवटी ॲलिसच्या खांद्यावर टेकवत ती पुढे म्हणाली, "आणि त्याचा अर्थ असा आहे की - 'भावनेची काळजी घ्या, आणि आवाज स्वतःची काळजी घेतील.'"

"तिला गोष्टीमध्ये नैतिकता शोधण्याची किती आवड आहे!" ॲलिसने स्वतःशी विचार केला.

"मी हे सांगण्याचे धाडस करतो की तुम्ही विचार करत आहात की मी माझा हात तुमच्या कमरेभोवती का घालत नाही," डचेस थोड्या वेळाने म्हणाली: "कारण असे आहे की मला तुमच्या फ्लेमिंगोच्या स्वभावाबद्दल शंका आहे. मी हा प्रयोग करून पाहू का?"

"तो चावू शकतो," ॲलिसने सावधपणे उत्तर दिले, प्रयोग करून पाहण्याची तिला अजिबात उत्सुकता नव्हती.

"अगदी खरंय," डचेस म्हणाली, "फ्लेमिंगो आणि मोहरी दोघेही चावतात. आणि त्याचा अर्थ असा आहे की - 'एकाच पंखाचे पक्षी एकत्र येतात.'"

"फक्त मोहरी हा पक्षी नाही," ॲलिसने टिप्पणी केली.

"बरोबर, नेहमीप्रमाणे," डचेस म्हणाली: "तुमची गोष्ट मांडण्याची पद्धत किती स्पष्ट आहे!"

"मला वाटतं ते एक खनिज आहे," ॲलिस म्हणाली.

"अर्थातच आहे," डचेस म्हणाली, जी ॲलिसच्या प्रत्येक गोष्टीशी सहमत असल्याचे दिसत होते; "इथे जवळच एक मोठी मोहरीची खाण आहे. आणि त्याचा अर्थ असा आहे की - 'माझे जितके जास्त असेल तितके तुमचे कमी असेल.'"

"अरे, मला माहित आहे!" ॲलिसने उद्घार काढले, ज्याने या शेवटच्या टिप्पणीकडे लक्ष दिले नव्हते, "ती एक भाजी आहे. ती भाजीसारखी दिसत नाही, पण ती आहे."

"मी तुमच्याशी पूर्णपणे सहमत आहे," डचेस म्हणाली; "आणि त्याचा अर्थ असा आहे की - 'तुम्ही जे दिसता ते व्हा' - किंवा जर तुम्हाला ते अधिक सोप्या भाषेत सांगायचे असेल तर - 'स्वतःला इतरांना जे दिसतं त्यापेक्षा वेगळे नाही अशी कल्पना कधीही करू नका. तुम्ही जे होता किंवा असू शकला असता ते तुम्ही जे होता ते त्यांना वेगळे वाटले असते त्यापेक्षा वेगळे नाही.'"

"मला वाटतं मला ते अधिक चांगल्या प्रकारे समजलं पाहिजे," ऑलिस अतिशय नम्रपणे म्हणाली, "जर मी ते लिहिले आहे: पण तुम्ही म्हणता तसे मी ते पूर्णपणे पाळू शकत नाही.

"जर मी निवडले तर मी असे म्हणू शकणार नाही," डचेसने आनंदी स्वरात उत्तर दिले.

"प्रार्थना करा, त्यापेक्षा जास्त वेळ ते सांगण्याचा त्रास स्वतःला करू नका," ऑलिस म्हणाली.

"अरे, अडचणीबद्दल बोलू नकोस!" डचेस म्हणाली. "मी तुला एक भेटवस्तू देते."
मी आतापर्यंत जे काही सांगितले आहे त्याबद्दल.

"एक स्वस्त भेट!" ऑलिसने विचार केला. "ते देत नाहीत याचा मला आनंद आहे."
वाढदिवसाच्या भेटवस्तू अशाच!" पण तिने ते मोठ्याने बोलण्याचे धाडस केले नाही.

"पुन्हा विचार करतोय?" डचेसने तिच्या तीक्ष्ण छोट्या हनुवटीचा पुन्हा एकदा वापर करत विचारले.

"मला विचार करण्याचा अधिकार आहे," ऑलिसने तीव्र स्वरात म्हटले, कारण तिला थोटी काळजी वाटू लागली होती.

"डचेस म्हणाली, "इकरांना उडावे लागते तितकेच बरोबर; आणि म—"

पण इथे, ऑलिसला आश्वर्य वाटले, डचेसचा आवाज तिच्या आवडत्या 'नैतिक' शब्दाच्या मध्यभागीच बंद झाला आणि तिच्याशी जोडलेला हात थरथर कापू लागला. ऑलिसने वर पाहिले आणि राणी त्यांच्यासमोर उभी होती, तिचे हात दुमडलेले होते, वादळासारखे भुवया उंचावत होते.

"महाराज, एक चांगला दिवस!" डचेसने हळू आणि कमकुवत आवाजात सुरुवात केली.

"आता, मी तुम्हाला स्पष्ट इशारा देते," राणी ओरडली, ती बोलत असताना जमिनीवर थाप मारत होती; "तुम्ही किंवा तुमचे डोके बाहेर काढले पाहिजे, आणि तेही जवळजवळ अर्धा वेळेत! तुमचा निर्णय घ्या!"

डचेसने तिचा निर्णय घेतला आणि क्षणार्धात ती निघून गेली.

"चला खेळ सुरु ठेवूया," राणीने ऑलिसला म्हटले; आणि ऑलिस एकही शब्द बोलू शकली नाही, पण हळूहळू तिच्या मागे क्रोकेट-ग्राउंडकडे गेली.

इतर पाहुण्यांनी राणीच्या अनुपस्थितीचा फायदा घेतला होता आणि ते सावलीत विश्रांती घेत होते: तथापि, तिला पाहताच ते पुन्हा खेळाकडे धावले, राणीने फक्त असे म्हटले की एका क्षणाचाही विलंब त्यांना जीव देर्इल.

ते खेळत असताना राणी इतर खेळांडूशी भांडणे आणि "त्याचे डोके फोडा!" किंवा "तिचे डोके फोडा!" असे ओरडणे कधीही सोडत नसे.

ज्यांना तिने शिक्षा सुनावली त्यांना सैनिकांनी ताब्यात घेतले, ज्यांच्यापैकी

हे करण्यासाठी कमानी बनवणे सोडून द्यावे लागले, जेणेकरून अर्धा तासाच्या शेवटी कोणतेही कमानी शिल्लक राहिले नाहीत आणि राजा, राणी आणि ऑलिस वगळता सर्व खेळाडू ताब्यात होते आणि त्यांना मृत्युदंडाची शिक्षा झाली.

मग राणी निघून गेली, तिचा श्वास बंद झाला आणि ती ऑलिसला म्हणाली, "तू अजून मॉक टर्टल पाहिला आहेस का?"

"नाही," ऑलिस म्हणाली. "मला मॉक टर्टल म्हणजे काय हे देखील माहित नाही."

"मॉक टर्टल सूप याच पदार्थापासून बनवला जातो," राणी म्हणाली.

"मी कधीही पाहिले नाही किंवा ऐकले नाही," ऑलिस म्हणाली.

"चला, मग," राणी म्हणाली, "आणि तो तुम्हाला त्याचा इतिहास सांगेल."

ते एकत्र निघत असताना, ऑलिसने राजाला हळू आवाजात, सर्वसाधारणपणे सर्व कंपन्यांना बोलताना ऐकले, "तुम्हा सर्वांना माफ केले आहे." "चला, ही चांगली गोष्ट आहे!" ती स्वतःशी म्हणाली, कारण राणीने दिलेल्या फाशीच्या संख्येमुळे तिला खूप दुःख झाले होते.

लवकरच त्यांना उन्हात गाढ झोपलेला एक ग्रिफॉन दिसला. (जर तुम्हाला ग्रिफॉन म्हणजे काय हे माहित नसेल, तर चित्र पहा.) "उठ, आळशी!" राणी म्हणाली, "आणि या तरुणीला मॉक टर्टलला भेटायला घेऊन जा आणि त्याचा इतिहास ऐकायला घे. मी काही फाशीची शिक्षा दिल्यानंतर मला परत जावे लागेल आणि ते पहायचे आहे;" आणि ती निघून गेली आणि ऑलिसला ग्रिफॉनसोबत एकटी सोडली. ऑलिसला त्या प्राण्याचे रूप फारसे आवडले नाही, पण एकंदरीत तिला वाटले की त्या क्रूर राणीच्या मागे जाण्याइतकेच त्याच्यासोबत राहणे सुरक्षित असेल: म्हणून ती वाट पाहत राहिली.

ग्रिफॉन उटून बसला आणि डोळे चोळले: मग तो राणीकडे पाहत राहिला जोपर्यंत ती नजरेआड झाली नाही: मग तो हसला. "काय मजा!" ग्रिफॉन म्हणाला, अर्धा स्वतःकडे, अर्धा ऑलिसकडे.

"काय मजा आहे?" ऑलिस म्हणाली.

"का, ती," ग्रिफॉन म्हणाला. "ही तिची कल्पना आहे, ती: ते कधीही कोणालाही फाशी देत नाहीत, तुम्हाला माहिती आहे. चला!"

"इथे सगळे 'चला!' म्हणत आहेत," ऑलिसने हळू हळू विचार केला.

त्यानंतर: "मी माझ्या आयुष्यात कधीच इतका सुव्यवस्थित नव्हतो, कधीच नाही!"

ते फार दूर गेले नव्हते तोच त्यांना दूरवर एका छोट्या खडकाच्या कडेला उदास आणि एकटे बसलेले मॉक टर्टल दिसले, आणि ते जवळ येताच, ऑलिसला त्याचे हृदय तुटून पडेल असे उसासे ऐकू येत होते. तिला त्याची खूप दया आली. "त्याचे दुःख काय आहे?" तिने ग्रिफनला विचारले आणि ग्रिफन

त्याने जवळजवळ पूर्वीसारख्याच शब्दात उत्तर दिले, "हे सर्व त्याचे स्वप्न आहे, की: त्याला दुःख नाहीये, माहितीये. चल!"

म्हणून ते मॉक टर्टलकडे गेले, ज्याने त्यांच्याकडे अश्रूंनी भरलेल्या मोठ्यांनी पाहिले, पण काहीही बोलले नाही.

"ही इथे आहे तरुणी," ग्रिफॉन म्हणाला, "तिला तुमचा इतिहास जाणून घ्यायचा आहे, तिला माहिती आहे."

"मी तिला सांगेन," मॉक टर्टल खोल, पोकळ स्वरात म्हणाला, "तुम्ही दोघेही बसा आणि माझे बोलणे संपेपर्यंत एकही शब्द बोलू नका."

म्हणून ते बसले, आणि काही मिनिटे कोणीही काही बोलले नाही. ॲलिसने स्वतःशीच विचार केला, "जर त्याने सुरुवात केली नाही तर तो कसा पूर्ण करू शकेल हे मला समजत नाही." पण तिने धीराने वाट पाहिली.

"एकदा," शेवटी एक दीर्घ उसासा टाकत मॉक टर्टल म्हणाला, "मी खरा कासव होतो."

या शब्दांनंतर खूप लांब शांतता पसरली, फक्त ग्रिफॉनमधून अधूनमधून "हज्कर!" असा उद्धार आणि मॉक टर्टलच्या सततच्या मोठ्या रडण्याने खंडित झाले. ॲलिस जवळजवळ उठून म्हणत होती, "धन्यवाद, साहेब, तुमच्या मनोरंजक कथेबद्दल," पण तिला वाटले की अजून बरेच काही येणार आहे, म्हणून ती शांत बसली आणि काहीही बोलली नाही.

"आम्ही लहान असताना," मॉक टर्टल शेवटी अधिक शांतपणे म्हणाला, जरी तो अधूनमधून थोडा रडत असला तरी, "आम्ही समुद्रात शाळेत जायचो.

तो मालक एक म्हातारा कासव होता - आम्ही त्याला कासव म्हणायचो - "

"जर तो कासव नव्हता तर तू त्याला कासव का म्हटलेस?" ॲलिसने विचारले.

"तो आम्हाला शिकवत होता म्हणून आम्ही त्याला कासव म्हटले," मॉक टर्टल म्हणाला.

रागाने: "खरंच तू खूप कंटाळवाणा आहेस!"

"तुम्हाला इतका साधा प्रश्न विचारल्याबद्दल स्वतःला लाज वाटायला हवी," ग्रिफॉन म्हणाला; आणि मग ते दोघेही गप्प बसले आणि बिचाऱ्या ॲलिसकडे पाहिले, जी जमिनीत बुडण्यास तयार होती. शेवटी ग्रिफॉन मॉक टर्टलला म्हणाला, "चाल, म्हातारा! दिवसभर त्याबद्दल विचार करू नकोस!" आणि तो पुढील शब्दांत पुढे म्हणाला:

"हो, आम्ही समुद्रात शाळेत गेलो, जरी तुम्हाला विश्वास बसणार नाही -"

"मी कधीच म्हटलं नाही की मी नाही!" ॲलिसने मध्यस्थी केली.

"तू बरोबर केलेस," मॉक टर्टल म्हणाला.

"जीभ रोख!" ॲलिस पुन्हा बोलण्यापूर्वी ग्रिफॉन म्हणाला.
मॉक टर्टल पुढे गेला.

"आम्हाला उत्तम शिक्षण मिळाले - खरं तर, आम्ही दररोज शाळेत जायचो - "

"मीही एका डे-स्कूलमध्ये गेलो आहे," ऑलिस म्हणाली; "तुम्हाला एवढा अभिमान असण्याची गरज नाही."

"अतिरिक्त वस्तूंसह?" मॉक टर्टलने थोड्या उत्सुकतेने विचारले.

"हो," ऑलिस म्हणाली, "आम्ही फ्रेंच आणि संगीत शिकलो."

"आणि धुपे?" मॉक टर्टल म्हणाला.

"नवकीच नाही!" ऑलिस रागाने म्हणाली.

"अरे! मग तुमची शाळा खरोखर चांगली नव्हती," मॉक टर्टलने मोठ्या समाधानाच्या स्वरात म्हटले. "आता आमच्या शाळेत बिलाच्या शेवटी 'फ्रेंच, संगीत आणि धुलाई - अतिरिक्त' असे लिहिले होते."

"तुम्हाला ते फारसं नको असलं असतं," ऑलिस म्हणाली; "समुद्राच्या तळाशी राहून."

"मला ते शिकता आले नाही," मॉक टर्टलने उसासा टाकत म्हटले. "मी फक्त नियमित कोर्स घेतला."

"ते काय होते?" ऑलिसने विचारले.

"अर्थातच, सुरुवातीलाच, रिंगिंग आणि राइटिंग," मॉक टर्टलने उत्तर दिले; "आणि नंतर अंकगणिताच्या वेगवेगळ्या शाखा - महत्वाकांक्षा, विचलितता, कुरूपता आणि उपहास."

"मी 'कुरूपता' कधीच ऐकली नाही," ऑलिसने धाडस करून म्हटले. "ते काय आहे?"

ग्रिफॉनने आश्वयने दोन्ही पंजे वर केले. "काय! कधीच ऐकले नव्हते?"

"कुरूप!" ते उद्घारले. "तुम्हाला माहित आहे सुशोभित करणे म्हणजे काय?"

"हो," ऑलिस संशयाने म्हणाली: "याचा अर्थ - काहीही - सुंदर बनवणे."

"बरं, मग," ग्रिफॉन पुढे म्हणाला, "जर तुम्हाला कुरूप काय करायचे हे माहित नसेल, तर तुम्ही एक साधा माणूस आहात ."

ऑलिसला याबद्दल आणखी प्रश्न विचारण्यास प्रोत्साहन मिळाले नाही, म्हणून तिने मॉक टर्टलकडे वळून म्हणाला, "तुला आणखी काय शिकायचे होते?"

"बरं, गूढ होतं," मॉक टर्टलने त्याच्या फलूपर्सवरील विषय मोजत उत्तर दिले, "-रहस्य, प्राचीन आणि आधुनिक, सीओग्राफीसह: नंतर ड्रॉलिंग - ड्रॉलिंग-मास्टर एक जुना कासव होता, जो आठवड्यातून एकदा येत असे: तो आम्हाला कॉइल्समध्ये ड्रॉइंग, स्ट्रेचिंग आणि फेंटिंग शिकवत असे."

" ते कसे होते ?" ऑलिस म्हणाली.

"बरं, मी ते तुम्हाला स्वतः दाखवू शकत नाही," मॉक टर्टल म्हणाला: "मी खूप ताठ आहे. आणि ग्रिफॉनने ते कधीच शिकले नाही."

"वेळ नव्हता," ग्रिफॉन म्हणाला: "पण मी क्लासिक्स मास्टरकडे गेलो होतो. तो एक जुना खेकडा होता, तो होता ."

"मी कधीच त्याच्याकडे गेलो नाही," मॉक टर्टलने उसासा टाकत म्हटले: "त्याने हसणे आणि दुःख शिकवले, ते म्हणायचे."

"त्याने केले, तसे केले," ग्रिफॉन म्हणाला, त्याच्या वळणावर उसासा टाकत; आणि दोन्ही प्राण्यांनी त्यांचे चेहरे त्यांच्या पंजात लपवले.

"आणि तू दिवसातून किती तास धडे घेत होतास?" विषय बदलण्याच्या घार्डित ॲलिस म्हणाली.

"पहिल्या दिवशी दहा तास," मॉक टर्टल म्हणाला: "पुढील दिवशी नऊ तास, आणि असेच पुढे."

"किती उत्सुक योजना आहे!" ॲलिस उद्घारली.

"म्हणूनच त्यांना धडे म्हणतात," ग्रिफॉनने टिप्पणी केली: "कारण ते दिवसेंदिवस कमी होत जातात."

ॲलिससाठी ही कल्पना अगदी नवीन होती आणि पुढचे विधान करण्यापूर्वी तिने त्यावर थोडा विचार केला. "मग अकरावा दिवस सुट्टीचा असेल?"

"नक्कीच ते होते," मॉक टर्टल म्हणाला.

"आणि बारावीला तू कसा यशस्वी झालास?" ॲलिस उत्सुकतेने पुढे म्हणाली.

"धड्यांबद्दल एवढे पुरे झाले," ग्रिफॉनने अतिशय निर्णायिक स्वरात व्यत्यय आणला. स्वर: "तिला आता खेळांबद्दल काहीतरी सांगा."

प्रकरण दहावा.

लॉबस्टर क्वाड्रिल

मॉक टर्टलने दीर्घ उसासा टाकला आणि एका फलेंपरचा मागचा भाग त्याच्या डोळ्यांवर खेचला. त्याने ॲलिसकडे पाहिले आणि बोलण्याचा प्रयत्न केला, पण एक-दोन मिनिटांसाठी रडण्याने त्याचा आवाज दाबला. "जसे त्याच्या घशात हाड आहे तसे," ग्रिफॉन म्हणाला: आणि तो त्याला हादरवत आणि पाठीत मुक्का मारत काम करू लागला. शेवटी मॉक टर्टलने त्याचा आवाज परत मिळवला आणि त्याच्या गालावरून अश्रू वाहत असताना तो पुन्हा म्हणाला: - "तू कदाचित समुद्राखाली जास्त काळ राहिला नसशील—" ("मी नाही," ॲलिस म्हणाली) - "आणि कदाचित तुला कधीच लॉबस्टरची ओळख झाली नसेल

—" (ॲलिस म्हणून लागली "मी एकदा चाखले होते—" पण घाईघाईने स्वतःला तपासले आणि म्हणाली "नाही, कधीच नाही") —म्हणून लॉबस्टर क्वाड्रिल किती आनंददायी गोष्ट आहे याची तुम्हाला कल्पनाही येणार नाही!"

"नाही, खरंच," ॲलिस म्हणाली. "हा कोणत्या प्रकारचा नृत्य आहे?"

"का," ग्रिफॉन म्हणाला, "तुम्ही प्रथम समुद्रकिनाऱ्यावर एक रेषा तयार करा.

"दोन ओळी!" मॉक टर्टल ओरडला. "सील, कासव, सॅल्मन, आणि असेच काही; मग, जेव्हा तुम्ही सर्व जेली-फिश रस्त्यावरून काढून टाकाल - "

"त्याला सहसा थोडा वेळ लागतो," ग्रिफॉनने मध्यस्थी केली. "-तुम्ही दोनदा पुढे जाता-

"प्रत्येकाला एक लॉबस्टर जोडीदार म्हणून घ्या!" ग्रिफॉन ओरडला.

"नक्कीच," मॉक टर्टल म्हणाला: "दोनदा पुढे जा, जोडीदारांना सेट करा—" "—लॉबस्टर बदला, आणि त्याच क्रमाने निवृत्त व्हा," ग्रिफॉन पुढे म्हणाला.

"मग, तुम्हाला माहिती आहे," मॉक टर्टल पुढे म्हणाला, "तू फेकतोस—"

"लॉबस्टर!" ग्रिफॉनने हवेत उंच उडवत ओरडले.

"-जितके दूर समुद्रात जाता येईल तितके दूर-

"त्यांच्या मागे पोहा!" ग्रिफॉन ओरडला.

"समुद्रात एक थोबाडी मारा!" मॉक टर्टलने ओरडून सांगितले, तो बेभानपणे इकडे तिकडे फिरत होता.

"पुन्हा लॉबस्टर बदला!" ग्रिफॉन त्याच्या आवाजाच्या वरच्या भागात ओरडला.

"पुन्हा जमिनीवर परत, आणि तेवढीच पहिली व्यक्ती आहे," मॉक टर्टलने अचानक आवाज कमी केला; आणि ते दोन्ही प्राणी, जे इतके दिवस वेढ्यासारखे उड्या मारत होते, ते पुन्हा खूप दुःखाने आणि शांतपणे बसले आणि ऑलिसकडे पाहिले.

"तो खूप सुंदर नृत्य असावा," ऑलिस घाबरत म्हणाली.

"तुम्हाला त्याचा थोडासा भाग पहायला आवडेल का?" मॉक टर्टल म्हणाला.

"खूपच, खरंच," ऑलिस म्हणाली.

"चला, पहिली आकृती वापरून पाहूया!" मॉक टर्टल ग्रिफॉनला म्हणाला.

"आपण लॉबस्टरशिवाय करू शकतो, तुम्हाला माहिती आहे. कोण गाणार?"

"अरे, तू गा," ग्रिफॉन म्हणाला. "मी शब्द विसरलो."

म्हणून ते ऑलिस भोवती गांभीयने नाचू लागले, जेव्हा ते खूप जवळून जात असत तेव्हा अधूनमधून तिच्या पायाच्या बोटांवर चालत आणि वेळ दर्शविण्यासाठी त्यांचे पुढचे पंजे हलवत, तर मॉक टर्टल हे गायले, अतिशय हळू आणि दुःखाने:-

"तू थोडा जलद चालशील का?" गोगलगायीला गोरेपणाने म्हटले.

"आमच्या मागे एक साप आहे आणि तो माझ्या शेपटीवर तुडवत आहे.

लॉबस्टर आणि कासवे किती उत्सुकतेने पुढे येतात ते पहा!

ते शिंगलची वाट पाहत आहेत - तुम्ही येऊन नाचमध्ये सामील व्हाल का?

तू नाचशील का, नाही करणार का, नाही करणार का, नाही करणार का?

तू नाचायला येशील का, नाही का, नाही का, नाही का?

"तुम्हाला खरोखर कल्पनाही नाही की ते आम्हाला उचलून, लॉबस्टरसह, समुद्रात केकून देतील तेव्हा ते किती आनंददायी असेल!"

पण गोगलगायीने उत्तर दिले, "खूप दूर, खूप दूर!" आणि विचारपूस करून पाहिले - तो म्हणाला की त्याने गोरेपणाचे आभार मानले, पण तो नृत्यात सामील होणार नाही.

नृत्यात सामील होणार नाही, होऊ शकणार नाही, होऊ शकणार नाही, होऊ शकणार नाही.

नाही, करू शकत नाही, करू शकत नाही, करू शकत नाही, नृत्यात सामील होऊ शकत नाही.

"आपण किती दूर गेले तरी काय फरक पडतो?" त्याच्या खवलेशुक मित्राने उत्तर दिले.

"तुम्हाला माहिती आहे, दुसऱ्या बाजूला आणखी एक किनारा आहे.

इंग्लंडपासून जितके दूर तितके फ्रान्स जवळ येईल - मग फिकट गुलाबी होऊ नकोस, प्रिय गोगलगाय, तर ये आणि नृत्यात सामील हो.

तू नाचशील का, नाही करणार का, नाही करणार का, नाही करणार का?

तू नाचायला येशील का, नाही का, नाही का, नाही का?

"धन्यवाद, हा नृत्य पाहण्यासाठी खूप मनोरंजक आहे," ऑलिस म्हणाली, शेवटी तो संपला याचा खूप आनंद झाला: "आणि मला व्हाईटिंगबद्दलचे ते उत्सुक गाणे खूप आवडते!"

"अरे, पांढऱ्या रंगाच्या कासवाबद्दल," मॉक टर्टल म्हणाला, "ते - तुम्ही त्यांना नक्कीच पाहिले आहे का?"

"हो," ऑलिस म्हणाली, "मी त्यांना अनेकदा जेवणाच्या वेळी पाहिले आहे—" तिने घाईघाईने स्वतःला तपासले.

"मला माहित नाही की दिन कुठे असेल," मॉक टर्टल म्हणाला, "पण जर तुम्ही त्यांना इतके वेळा पाहिले असेल तर नक्कीच तुम्हाला माहित असेल की ते कसे आहेत."

"मला असं वाटत," ऑलिसने विचारपूर्वक उत्तर दिलं. "त्यांच्या तोंडात शेपटी आहेत - आणि ते सर्व चुरगळलेले आहेत."

"तुम्ही चुरम्यांबद्दल चुकीचे आहात," मॉक टर्टल म्हणाला: "चुरुम समुद्रात वाहून जातील. पण त्यांच्या शेपट्या तोंडात असतात ; आणि कारण आहे -" येथे मॉक टर्टलने जांभई दिली आणि डोळे मिटले. - "तिला कारण आणि ते सर्व सांग," तो ग्रिफॉनला म्हणाला.

"कारण असे आहे," ग्रिफॉन म्हणाला, "ते लॉबस्टरसोबत नृत्याला जाणार होते. म्हणून त्यांना समुद्रात फेकून देण्यात आले. म्हणून त्यांना खूप दूर पडावे लागले."
म्हणून त्यांनी त्यांच्या शेपट्या तोंडात घटू धरल्या. त्यामुळे ते त्यांना पुन्हा बाहेर काढू शकले नाहीत. बस्स."

"धन्यवाद," ऑलिस म्हणाली, "हे खूप मनोरंजक आहे. मला इतके कधीच माहित नव्हते."
आधी एका गोऱ्या रंगाबद्दल."

"जर तुम्हाला आवडत असेल तर मी तुम्हाला त्याहूनही जास्त सांगू शकतो," ग्रिफॉन म्हणाला. "तुम्ही त्याला व्हाईटिंग का म्हणतात माहित आहे?"

"मी कधीच त्याबद्दल विचार केला नव्हता," ऑलिस म्हणाली. "का?"

"ते बूट आणि शूज बनवते," ग्रिफॉनने अतिशय गंभीरपणे उत्तर दिले.

ऑलिस पूर्णपणे गोंधळली. "बूट आणि शूज आहेत का?" तिने आश्वर्यचकित स्वरात पुन्हा सांगितले.

"का, तुमचे बूट कशाने बनवले आहेत?" ग्रिफॉन म्हणाला. "म्हणजे, काय?
त्यांना इतके चमकदार बनवते का?"

ऑलिसने त्यांच्याकडे पाहिले आणि तिला देण्यापूर्वी थोडा विचार केला उत्तर. "त्यांना काळे करणे संपले आहे, मला वाटते."

"समुद्राखाली बूट आणि शूज," ग्रिफॉन खोल आवाजात म्हणाला, "पांढऱ्या आवाजाने संपले. आता तुम्हाला कळले."

"आणि ते कशापासून बनलेले आहेत?" ऑलिसने मोठ्या उत्सुकतेच्या स्वरात विचारले.

"अर्थातच तळवे आणि ईल," ग्रिफॉनने अधीरतेने उत्तर दिले: "कोणतेही कोळंबी तुला ते सांगू शकली असती."

"जर मी गोरी असते तर," ॲलिस म्हणाली, जिचे विचार अजूनही गाण्यावर चालू होते, "मी त्या पांढऱ्या माशाला म्हणालो असतो, 'मागे राहा, कृपया: आम्हाला तू आमच्यासोबत नको आहेस!'"

"त्यांना त्याला त्यांच्यासोबत ठेवण्याची सर्की होती," मॉक टर्टल म्हणाला: "नाही हुशार मासा पोर्पोइंजशिवाय कुठेही जाऊ शकतो.

"खरंच नाही का?" ॲलिस आश्वर्याच्या स्वरात म्हणाली.

"नक्कीच नाही," मॉक टर्टल म्हणाला: "का, जर मासा माझ्याकडे आला आणि तो प्रवासाला जात आहे असे मला सांगितले, तर मी म्हणावे 'कोणत्या पोरपोइंजने?' "

"तुम्हाला 'उद्देश' म्हणायचे नाही का?" ॲलिस म्हणाली.

"मी जे म्हणतोय तेच मी म्हणतोय," मॉक टर्टलने नाराज स्वरात उत्तर दिले. आणि ग्रिफॉन पुढे म्हणाला, "चला, तुमच्या काही साहसांबद्दल ऐकूया ."

"मी तुम्हाला माझे साहस सांगू शकते - आज सकाळपासून सुरू झालेले," ॲलिस थोडी घाबरून म्हणाली: "पण काल परत जाऊन काही उपयोग नाही, कारण तेव्हा मी वेगळीच व्यक्ती होते."

"ते सगळं समजावून सांगा," मॉक टर्टल म्हणाला.

"नाही, नाही! पहिले साहस," ग्रिफॉन अधीर स्वरात म्हणाला, "स्पष्टीकरणे देण्यासाठी खूप भयानक वेळ लागतो."

म्हणून ॲलिसने पहिल्यांदा पांढरा ससा पाहिला तेव्हापासूनचे तिचे साहस त्यांना सांगायला सुरुवात केली. सुरुवातीला ती त्याबद्दल थोडी घाबरली होती, दोन्ही प्राणी तिच्या इतके जवळ आले, प्रत्येक बाजूला एक, आणि त्यांचे डोळे आणि तोंड इतके मोठे उघडले, परंतु ती पुढे जाताना तिला धैर्य मिळाले. तिचे श्रोते पुर्णपणे शांत होते जोपर्यंत ती सुरवंटाला "तू म्हातारा झाला आहेस, फादर विल्यम" असे पुन्हा पुन्हा म्हणण्याच्या भागापर्यंत पोहोचली नाही आणि सर्व शब्द वेगळे येत होते, आणि मग मॉक टर्टलने एक लांब श्वास घेतला आणि म्हणाला, "हे खूप उत्सुकतेचे आहे."

"हे सगळं शक्य तितकं उत्सुकतेबद्दल आहे," ग्रिफॉन म्हणाला.

"सगळे वेगळेच घडले!" मॉक टर्टलने विचारपूर्वक पुन्हा सांगितले. "मला तिला आता काहीतरी पुन्हा सांगण्याचा प्रयत्न करताना ऐकायला आवडेल. तिला सुरुवात करायला सांगा." त्याने ग्रिफॉनकडे असे पाहिले की जणू काही त्याला वाटले की त्याचा ॲलिसवर काही प्रमाणात अधिकार आहे.

"उभे राहा आणि पुन्हा म्हणा, 'हा आळशी माणसाचा आवाज आहे,'" ग्रिफॉन म्हणाला.

"प्राणी कसे एकाला कसे ॲर्डर करतात आणि एकाला धडे पुन्हा कसे देतात!" ॲलिसने विचार केला; "मी लगेच शाळेत असायला हवे होते." तथापि, ती उठली आणि ते पुन्हा म्हणून लागली, परंतु तिचे डोके लॉबस्टर क्वाड्रिलने इतके भरले होते की,

तिला काय बोलत आहे हे कळत नव्हते, आणि शब्द खरोखरच खूप विचित्र होते:-

"हा लॉबस्टरचा आवाज आहे; मी त्याला असे म्हणताना ऐकले, "तू मला खूप तपकिरी केले
आहेस, मला माझे केस साखरेसारखे करावे लागील."
पापण्या असलेल्या बदकासारखा, तो त्याच्या नाकाने त्याचा पट्टा आणि बटणे कापणे
आणि पायाती बाटे फिरवणे.

[नंतरच्या आवृत्त्या पुढीलप्रमाणे चालू राहिल्या जेव्हा वाळू
पूर्णपणे कोरडी असते, तेव्हा तो लार्कसारखा समलिंगी असतो, आणि शार्कच्या
तिरस्काराच्या स्वरात बोलतो, परंतु, जेव्हा भरती येते आणि शार्क आजूबाजूला असतात,
तेव्हा त्याचा आवाज एक भित्रा आणि थरथरणारा असतो.]

"मी लहानपणी जे म्हणायचो त्यापेक्षा ते वेगळे आहे," ग्रिफॉन म्हणाला.

"बरं, मी ते आधी कधीच ऐकलं नव्हतं," मॉक टर्टल म्हणाला; "पण ते ऐकू येतंय
असामान्य मूर्खपणा."

ॲलिस काहीच बोलली नाही; ती तिचा चेहरा हातात घेऊन बसली होती,
पुन्हा कधी नैसर्गिक पद्धतीने काही घडेल का असा प्रश्न पडतोय .

"मला ते स्पष्ट करायला आवडेल," मॉक टर्टल म्हणाला.

"ती ते समजावून सांगू शकत नाही," ग्रिफॉन घाईघाईने म्हणाला. "पुढील श्लोक चालू ठेवा."

"पण त्याच्या बोटांबद्दल?" मॉक टर्टलने आग्रह धरला. "तो कसा वळू शकेल? "
त्याच्या नाकाने ते बाहेर काढले, माहित आहे का?"

"हे नृत्यातील पहिले स्थान आहे." ॲलिस म्हणाली; पण या संपूर्ण घटनेने ती भयंकर गोंधळली आणि विषय
बदलण्याची तिला इच्छा झाली.

"पुढचा श्लोक चालू ठेवा," ग्रिफॉनने अधीरतेने पुनरावृत्ती केली: "ते
मी त्याच्या बागेजवळून गेलो." अशी सुरुवात होते .

ॲलिसने आज्ञा मोडण्याचे धाडस केले नाही, जरी तिला खात्री होती की हे सर्व होईल
चूक, आणि ती थरथरत्या आवाजात पुढे म्हणाली:—

"मी त्याच्या बागेजवळून गेलो आणि एका डोळ्याने पाहिले,
"घुबड आणि पँथर कसे पाई वाटून खात होते—"

[नंतरच्या आवृत्त्या पुढीलप्रमाणे चालू राहिल्या. पँथरने पाई-
क्रस्ट, ग्रेव्ही आणि मांस घेतले, तर घुबडाने ट्रीटचा वाटा म्हणून डिश घेतली.

जेव्हा सर्व पाई संपर्ली, तेच्वा घुबडाला वरदान म्हणून चमचा खिशात ठेवण्याची परवानगी
देण्यात आली: तर पँथरला गुरुगुरत चाकू आणि काटा मिळाला, आणि
मेजवानीची सांगता झाली—]

"त्या सगळ्या गोष्टी पुन्हा सांगण्याचा काय उपयोग," मॉक टर्टलने मध्येच थांबवले, "जर तुम्ही पुढे जाताना ते स्पष्ट केले नाही तर? मी ऐकलेल्या आतापर्यंतच्या सर्वात गोंधळात टाकणाऱ्या गोष्टींपैकी ही आहे!"

"हो, मला वाटतं तू निघून जाशील," ग्रिफॉन म्हणाला: आणि ऑलिसला ते करायला खूप आनंद झाला.

"आपण लॉबस्टर क्वाड्रिलची दुसरी आकृती वापरून पाहू का?" ग्रिफॉन गेला.

"किंवा मॉक टर्टलने तुम्हाला गाणे म्हणावे असे तुम्हाला वाटते का?"

"अरे, जर मॉक टर्टल इतका दयाळू असेल तर एक गाणं गा," ऑलिसने इतक्या उत्सुकतेने उत्तर दिले की ग्रिफॉनने रागावलेल्या स्वरात म्हटले, "हं! चर्वीचा विचार नाही! तिला 'टर्टल सूप' गाशील का, म्हातारी?"

मॉक टर्टलने खोलवर उसासा टाकला आणि सुरुवात केली, कधीकधी गुदमरल्यासारखे आवाजात रडत रडत, हे गाण्यासाठी:-

“सुंदर सूप, इतका समृद्ध आणि हिरवा, गरम
तुरीनमध्ये वाट पाहत आहे!”
अशा गोड पदार्थासाठी कोण शुकणार नाही?
संध्याकाळचा सूप, सुंदर सूप!
संध्याकाळचा सूप, सुंदर सूप!
सुंदर—उत्तम सू—उफ!
सुंदर—उत्तम सू—उफ!
सू—उफ—संध्याकाळ, सुंदर, सुंदर सूप!

"सुंदर सूप! मासे, शिकार किंवा इतर कोणत्याही पदार्थाची
कोणाला पर्वा आहे?"
दोन पैशांच्या सुंदर सूपसाठी कोण सर्वस्व देणार नाही?

फक्त सुंदर सूपचे पेनीवर्थ?
सुंदर—उत्तम सू—उफ!
सुंदर—उत्तम सू—उफ!
सू—उफ—संध्याकाळ,
सुंदर, सुंदर - पूर्ण सूप!"

"पुन्हा एकदा कोरस!" ग्रिफॉनने ओरडले, आणि मॉक टर्टलने तेच म्हणायला सुरुवात केली होती, तेवढ्यात दूरवरून "चाचणी सुरु झाली आहे!" असा आवाज ऐकू आला.

"चला!" ग्रिफॉन ओरडला आणि गाणे संपण्याची वाट न पाहता, ऑलिसचा हात धरून तो घाईघाईने निघून गेला.

"ही कसली परीक्षा आहे?" धावताना ऑलिसने धापा टाकली; पण ग्रिफॉन फक्त "चला!" असे उत्तर देत होता आणि वेगाने धावत होता, तर हळूहळू येत होता, त्यांच्या मागे येणारी वारा, उदास शब्द:-

"सु-उफ-उफ-संध्याकाळ, सुंदर, सुंदर सूप!"

प्रकरण अकरावे.

टार्ट्स कोणी चोरले?

जेव्हा ते आले तेव्हा राजा आणि हृदयाची राणी त्यांच्या सिंहासनावर बसली होती, त्यांच्याभोवती एक मोठा जमाव जमला होता - सर्व प्रकारचे लहान पक्षी आणि प्राणी, तसेच पत्थांचा संपूर्ण गट्ठा: त्यांच्यासमोर साखळ्यांनी बांधलेला, साखळ्यांनी बांधलेला, त्याच्याकडे पहारा देण्यासाठी प्रत्येक बाजूला एक सैनिक होता; आणि राजाजवळ पांढरा ससा होता, एका हातात ट्रम्पेट आणि दुसऱ्या हातात चर्मपत्राचा गुंडा होता. दरबाराच्या अगदी मध्यभागी एक टेबल होते, ज्यावर टार्ट्सचा एक मोठा ताट होता: ते इतके छान दिसत होते की ऑलिसला त्यांच्याकडे पाहण्याची खूप भूक लागली होती - "काश त्यांनी खटला पूर्ण केला असता," तिने विचार केला, "आणि नाश्ता दिला असता!" पण असे होण्याची शक्यता नव्हती, म्हणून ती वेळ वाया घालवण्यासाठी तिच्याभोवती असलेल्या सर्व गोष्टीकडे पाहू लागली.

ऑलिस यापूर्वी कधीही न्यायालयात गेली नव्हती, पण तिने त्यांच्याबद्दल पुस्तकांमध्ये वाचले होते आणि तिला तिथल्या जवळजवळ प्रत्येक गोष्टीची नावे माहित आहेत हे पाहून तिला खूप आनंद झाला. "तो न्यायाधीश आहे," ती स्वतःशी म्हणाली, "त्याच्या मोठ्या विगमुळे."

तसे, न्यायाधीश राजा होता; आणि जेव्हा त्याने विगवर त्याचा मुकुट घातला होता, (जर तुम्हाला ते कसे केले ते पहायचे असेल तर पुढच्या भागाकडे पहा), तो अजिबात आरामदायक दिसत नव्हता आणि ते निश्चितच योग्य वाटत नव्हते.

"आणि तेच ज्युरी-बॉक्स आहे," ऑलिसने विचार केला, "आणि ते बारा प्राणी," (तिला "प्राणी" म्हणावे लागले, कारण त्यापैकी काही प्राणी होते आणि काही पक्षी होते,) "मला वाटते की ते ज्युरी आहेत." तिने हा शेवटचा शब्द दोन-तीन वेळा स्वतःशीच उच्चारला, त्याचा तिला अभिमान होता: कारण तिला वाटले, आणि ते बरोबर देखील होते, की तिच्या वयाच्या फार कमी लहान मुर्लीना याचा अर्थ माहित होता. तथापि, "ज्युरी-मेन" देखील तसेच केले असते.

बारा ज्युरी सदस्य पाट्यांवर लिहिण्यात खूप व्यस्त होते. "ते काय करत आहेत?" ऑलिस ग्रिफॉनला कुजबुजली. "त्यांच्याकडे लिहिण्यासाठी काहीही असू शकत नाही."

"खटला सुरु होण्यापूर्वीच, अजून खाली आहे."

"ते त्यांची नावे लिहून ठेवत आहेत," ग्रिफॉनने उत्तरात कुजबुजले,
"चाचणी संपण्यापूर्वी ते त्यांना विसरून जातील या भीतीने."

"मूर्ख गोष्टी!" ॲलिसने मोठ्याने, रागावलेल्या आवाजात सुरुवात केली, पण ती घाईघाईने थांबली, कारण पांढरा ससा ओरडला,
"दरबारात शांतता!" आणि राजाने चष्मा लावला आणि कोण बोलत आहे हे ओळखण्यासाठी उत्सुकतेने आजूबाजूला पाहिले.

ॲलिसला दिसत होते, आणि जर ती त्यांच्या खांद्यावरून पाहत असेल तर तिला कळत होते की सर्व ज्युरी सदस्य त्यांच्या पाठ्यांवर "मूर्ख गोष्टी!" लिहित आहेत, आणि तिला हे देखील कळत होते की त्यांच्यापैकी एकाला "मूर्ख" हे कसे लिहायचे हे माहित नाही आणि त्याला त्याच्या शेजाऱ्याला ते सांगायला सांगावे लागले. "खटला संपण्यापूर्वी त्यांच्या पाठ्यांवर एक छान गोंधळ होईल!" ॲलिसने विचार केला.

एका ज्युरीकडे एक पेस्तिल होती जी किंचाळत होती. अर्थात, हे पाहून अॅलिसला उभे राहता आले नाही आणि ती कोटभोवती फिरली आणि त्याच्या मागे गेली आणि लवकरच तिला ते घेऊन जाण्याची संधी मिळाली. तिने ते इतक्या लवकर केले की त्या बिचाऱ्या लहान ज्युरीला (तो बिल, द लिझार्ड होता) त्याचे काय झाले हे अजिबात कळू शकले नाही; म्हणून, त्याचा शोध घेतल्यानंतर, त्याला दिवसभर एका बोटाने लिहावे लागले; आणि याचा फारसा उपयोग झाला नाही, कारण त्याने पाटीवर कोणताही ठसा सोडला नाही.

"हेराळ्ड, आरोप वाचा!" राजा म्हणाला.

यावर पांढऱ्या सशाने तुतारी वाजवली आणि नंतर चर्मपत्राचा गुंडाळ उघडला आणि पुढीलप्रमाणे वाचले:—

"हृदयांची राणी, तिने काही टार्ट बनवले,
सर्व उन्हाळ्याच्या दिवशी:
"हृदयाच्या नीच माणसा, त्याने ते टार्ट चोरले आणि ते खूप दूर
नेले!"

"तुमच्या निर्णयाचा विचार करा," राजा ज्युरीला म्हणाला.

"अजून नाही, अजून नाही!" सशाने घाईघाईने मध्येच थांबवले. "अजून खूप काही करायचे आहे."
त्याआधी ये!"

"पहिल्या साक्षीदाराला बोलवा," राजा म्हणाला; आणि पांढऱ्या सशाने रणशिंगावर तीन फुंकर मारली आणि ओरडला, "पहिला साक्षीदार!"

पहिला साक्षीदार हॅटर होता. तो एका हातात चहाचा कप आणि दुसऱ्या हातात ब्रेड-अँड-बटरचा तुकडा घेऊन आत आला. "महाराज, मला माफ करा," तो म्हणाला, "हे आणल्याबद्दल: पण जेव्हा मला बोलावण्यात आले तेव्हा मी माझा चहा पूर्ण संपवला नव्हता."

"तुम्ही काम पूर्ण करायला हवे होते," राजा म्हणाला. "तुम्ही कधीपासून सुरुवात केली?"
हॅटरने मार्च हेरकडे पाहिले, जो डोर्माऊसच्या हातात हात घालून त्याच्या मागे कोर्टित आला होता. "चौदा मार्च,
मला वाटतं तो होता," तो म्हणाला.

"पंधरावा," मार्च हेर म्हणाला.

"सोळावा," डोर्माऊसने जोडले.

"ते लिहून ठेवा," राजाने ज्युरीला म्हटले, आणि ज्युरीने उत्सुकतेने तिन्ही तारखा त्यांच्या पाटीवर लिहून ठेवल्या,
आणि नंतर त्या जोडल्या आणि उत्तर कमी करून शिलिंग आणि पेन्स केले.

"तुझी टोपी काढ," राजा हॅटरला म्हणाला.

"ते माझे नाही," हॅटर म्हणाला.

"चोरी झाली!" राजा उद्धारला, ज्युरीकडे वळला, ज्यांनी लगेचच एक
वस्तुस्थितीचे निवेदन.

"मी ते विकण्यासाठी ठेवतो," हॅटरने स्पष्टीकरण म्हणून पुढे म्हटले; "माझ्याकडे स्वतःचे काही नाही. मी हॅटर आहे."

इथे राणीने चष्मा लावला आणि हॅटरकडे पाहू लागली, जो फिकट गुलाबी आणि अस्वस्थ झाला.

"तुमचे पुरावे द्या," राजा म्हणाला; "आणि घाबरू नका, नाहीतर मी तुम्हाला जागीच मृत्युंदंड देईन."

यामुळे साक्षीदाराला अजिबात प्रोत्साहन मिळाले नाही: तो एका पायावरून दुसऱ्या पायाकडे सरकत राहिला,
अस्वस्थपणे राणीकडे पाहत राहिला आणि गोंधळात त्याने ब्रेड-ॲड-बटरऐवजी त्याच्या चहाच्या कपातून एक मोठा
तुकडा चावला.

त्याच क्षणी ॲलिसला एक अतिशय उत्सुकता जाणवली, ज्यामुळे ती खूप गोंधळली आणि तिला कळले की काय आहे: ती पुन्हा मोठी
होऊ लागली आहे, आणि सुरुवातीला तिला वाटले की ती उठून कोर्टितून निघून जाईल; पण दुसऱ्या विचारात तिने जोपर्यंत तिच्यासाठी जागा
आहे तोपर्यंत जिथे होती तिथेच राहण्याचा निर्णय घेतला.

"मला वाटतंय की तू अस दाबू नकोस," बसलेला डोर्माऊस म्हणाला.

तिच्या शेजारी. "मला श्वास घेणे कठीण होत आहे."

"मी काही करू शकत नाही," ॲलिस अतिशय नम्रपणे म्हणाली: "मी वाढत आहे."

"तुम्हाला इथे वाढण्याचा अधिकार नाही," डोर्माऊस म्हणाला.

"बकवास बोलू नकोस," ॲलिस अधिक धाडसाने म्हणाली: "तुला माहिती आहे की तूही वाढत आहेस."

"हो, पण मी वाजवी वेगाने वाढतो," डोर्माऊस म्हणाला: "त्या हास्यास्पद पद्धतीने नाही." आणि तो खूप उदासपणे उठला आणि अंगणाच्या दुसऱ्या बाजूला गेला.

या सर्व काळात राणीने हॅटरकडे पाहणे सोडले नव्हते आणि डोर्माऊस दरबारातून जात असतानाच तिने दरबारातील एका अधिकाऱ्याला म्हटले, "मागील संगीत कार्यक्रमातील गायकांची यादी माझ्याकडे आणा!" यावर तो दुर्दैवी हॅटर इतका थरथरला की त्याने आपले दोन्ही बूट झाटकले.

"तुमचा पुरावा द्या," राजा रागाने पुन्हा म्हणाला, "नाहीतर मी तुम्हाला फाशी देईन, तुम्ही घाबरलात किंवा नसलात तरी."

"मी एक गरीब माणूस आहे, महाराज," हॅटरने थरथरत्या आवाजात सुरुवात केली, "आणि मी माझा चहा सुरू केला नव्हता - आठवड्यापेक्षा जास्त काळ नाही - आणि ब्रेड-बटर इतके पातळ होत चालले आहे - आणि चहाचा चमकणे -"

"काय झाळकत आहे ?" राजा म्हणाला.

"सुरुवात चहापासून झाली," हॅटरने उत्तर दिले.

"अर्थातच डोळे मिचकावणे हे T ने सुरू होते!" राजा तीव्रपणे म्हणाला. "तुम्ही
"मला एक छंद म्हणून घेऊन जा? जा!"

"मी एक गरीब माणूस आहे," हॅटर पुढे म्हणाला, "आणि बहुतेक गोष्टी नंतर चमकत होत्या
ते - फक्त मार्च हे अरनेच म्हटले - "

"मी नाही केले!" मार्च हे अरने घाईघार्डित व्यत्यय आणला.

"तू केलंस!" हॅटर म्हणाला.

"मी ते नाकारतो!" मार्च हे अर म्हणाला.

"तो ते नाकारतो," राजा म्हणाला, "तो भाग सोडून द्या."

"बरं, काहीही असो," डोर्माऊस म्हणाला—" हॅटर पुढे म्हणाला, तोही ते नाकारेल का हे पाहण्यासाठी उत्सुकतेने आजूबाजूला पाहत होता: पण डोर्माऊसने काहीही नाकारले नाही, तो गाढ झोपेत होता.

"त्यानंतर," हॅटर पुढे म्हणाला, "मी आणखी काही ब्रेड-ॲड-बटर कापले—"

"पण डोर्माऊसने काय म्हटले?" ज्युरींपैकी एकाने विचारले.

"ते मला आठवत नाही," हॅटर म्हणाला.

"तुम्हाला लक्षात ठेवावे लागेल , " राजाने टिप्पणी केली, "नाहीतर मी तुम्हाला मृत्युदंड देईन."

त्या दुःखी हॅटरने त्याचा चहाचा कप आणि ब्रेड-ॲड-बटर टाकला आणि गेला
एका गुडध्यावर खाली बसून. "महाराज, मी एक गरीब माणूस आहे," त्याने सुरुवात केली.

"तू खूप वाईट वक्ता आहेस , " राजा म्हणाला.

इथे एका गिनी-पिगने जयजयकार केला आणि कोर्टच्या अधिकाऱ्यांनी त्याला लगेच दडपले. (हा शब्द खूपच कठीण असल्याने, मी तुम्हाला ते कसे करायचे ते समजावून सांगतो. त्यांच्याकडे एक मोठी कॅनव्हास बँग होती, जी तोंडाला दोरीने बांधलेली होती: त्यात त्यांनी गिनी-पिगचे डोके प्रथम घुसवले आणि नंतर त्यावर बसले.)

"मला आनंद आहे की मी ते पूर्ण होताना पाहिले," ॲलिसने विचार केला. "मी अनेकदा वर्तमानपत्रांमध्ये वाचले आहे की, खटल्यांच्या शेवटी, "काही टाळ्यांचा कडकडाट झाला होता, जो न्यायालयाच्या अधिकाऱ्यांनी लगेच दाबला," आणि मला आतापर्यंत त्याचा अर्थ कधीच समजला नाही."

"जर तुम्हाला एवढेच माहित असेल तर तुम्ही मागे हटू शकता," राजा पुढे म्हणाला.

"मी खाली जाऊ शकत नाही," हॅटर म्हणाला: "मी जमिनीवर आहे, जसे आहे."

"मग तुम्ही बसू शकता," राजाने उत्तर दिले.

इथे दुसऱ्या गिनी-पिगने जयजयकार केला आणि तो दबला गेला.

"चला, गिनीपिग संपले!" ॲलिसने विचार केला. "आता आपण चांगले होऊ."

"मी माझा चहा संपवायलाच हवा," गायकांची यादी वाचत असलेल्या राणीकडे चिंताग्रस्त नजरेने हॅटर म्हणाला.

"तुम्ही जाऊ शकता," राजा म्हणाला, आणि हॅटर घाईधाईने दरबारातून निघून गेला, त्याचे बूट घालण्याचीही वाट न पाहता. "—आणि बाहेर त्याचे डोके काढा," राणीने एका अधिकाऱ्याला सांगितले: पण

अधिकारी दारापर्यंत पोहोचण्यापूर्वीच हॅटर नजरेआड झाला.

"पुढच्या साक्षीदाराला बोलवा!" राजा म्हणाला.

पुढची साक्षीदार डचेसची स्वयंपाकी होती. तिने हातात मिरचीचा डबा घेतला होता आणि ॲलिसने दरबारात जाण्यापूर्वीच अंदाज लावला की ती कोण आहे, तसे दाराजवळील लोक एकाच वेळी शिंकू लागले.

"तुमचे पुरावे द्या," राजा म्हणाला.

"शांत," स्वयंपाकी म्हणाला.

राजाने पांढऱ्या सशाकडे उत्सुकतेने पाहिले, जो हळू आवाजात म्हणाला,
"महाराजांनी या साक्षीदाराची उलटतपासणी घ्यावी ."

"बरं, जर मला करायलाच हवं तर मला करायलाच हवं," राजा खिन्न स्वरात म्हणाला, आणि हात जोडून आणि स्वयंपाकीकडे डोके मिटून जाईपर्यंत कुरकुर केल्यानंतर, तो खोल आवाजात म्हणाला, "टार्ट कशापासून बनवले जातात?"

"मिरपूड, बहुतेक," स्वयंपाकी म्हणाला.

"ट्रेकल," तिच्या मागून एक झोपलेला आवाज म्हणाला.

"त्या डोरमाऊसचा कॉलर लावा," राणी ओरडली. "त्या डोरमाऊसचा शिरच्छेद करा! त्या डोरमाऊसला कोर्टबाहेर काढा! त्याला दाबा! त्याला चिमटा! त्याच्या मिश्या काढून टाका!"

काही मिनिटांसाठी संपूर्ण कोर्ट गोंधळात पडले, डोरमाऊस बाहेर काढण्यात आला आणि ते पुन्हा बसले तोपर्यंत स्वयंपाकी गायब झाला होता.

"काही हरकत नाही!" राजा मोठ्या समाधानाच्या भावनेने म्हणाला. "पुढच्या साक्षीदाराला बोलाव." आणि त्याने राणीला हळू आवाजात सांगितले, "खरंच, माझ्या प्रिये, तुला पुढच्या साक्षीदाराची उलटतपासणी घ्यावी लागेल. हे ऐकून माझे कपाळ खूप दुखते!"

अॅलिसने यादीत गोंधळ घालत असलेल्या पांढऱ्या सशाकडे पाहिले, पुढचा साक्षीदार कसा असेल हे पाहण्याची तिला खूप उत्सुकता होती, "—कारण त्यांच्याकडे अजून फारसे पुरावे नाहीत," ती स्वतःशी म्हणाली. जेव्हा पांढऱ्या सशाने त्याच्या कर्कश आवाजात "ॲलिस!" हे नाव वाचले तेव्हा तिला किती आश्वर्य वाटले याची कल्पना करा.

प्रकरण बारावा.

ॲलिसचा पुरावा

"येथे!" ॲलिस ओरडली, क्षणाच्या गोंधळात ती गेल्या काही मिनिटांत किती मोठी झाली आहे हे विसरून गेली आणि तिने इतक्या घाईघाईने उडी मारली की तिने तिच्या स्कर्टच्या कडेने ज्युरी-बॉक्सवर आदल्ले, ज्यामुळे सर्व ज्युरीमन अस्वस्थ झाले आणि खाली असलेल्या गर्दीच्या डोक्यावर पडले आणि ते तिथे पसरले होते, तिला गेल्या आठवड्यात चुकून तिने गोंधळलेल्या सोनेरी माशाच्या गोलाकाराची आठवण करून दिली.

"अरे, मला माफ करा!" ती मोठ्या निराशेच्या स्वरात ओरडली आणि शक्य तितक्या लवकर त्यांना पुन्हा उचलू लागली, कारण सोनेरी माशाच्या अपघाताची बातमी तिच्या डोक्यात सतत येत होती आणि तिला एक अस्पष्ट कल्पना होती की त्यांना लगेच गोळा करून ज्युरी-बॉक्समध्ये परत टाकले पाहिजे, अन्यथा ते मरतील.

"सर्व ज्युरी सदस्य त्यांच्या योग्य जागी परत येत नाहीत तोपर्यंत खटला पुढे जाऊ शकत नाही," राजा अतिशय गंभीर स्वरात म्हणाला, "सर्व," त्याने मोठ्या जोराने पुन्हा सांगितले आणि ॲलिसकडे असे म्हणत असताना त्याने लक्षपूर्वक पाहिले.

ॲलिसने ज्युरी-बॉक्सकडे पाहिले आणि तिला दिसले की, घाईघाईत, तिने सरऱ्याचे डोके खाली ठेवले होते आणि ती बिचारी लहानशी मुलगी उदासीनतेने शेपूट हलवत होती, तिला हालचाल करता येत नव्हती. तिने लवकरच ते पुन्हा बाहेर काढले आणि बरोबर सांगितले; "असे नाही की ते जास्त अर्थपूर्ण आहे," ती स्वतःशी म्हणाली; "मला असे वाटले पाहिजे की ते एका दिशेने दुसऱ्या दिशेने चाचणीत तितकेच उपयुक्त ठरेल."

ज्युरी अस्वस्थ होण्याच्या धक्क्यातून थोडेसे सावरताच, आणि त्यांच्या पाठ्या आणि पेन्सिल सापडल्या आणि त्यांना परत मिळाल्यानंतर, त्यांनी अपघाताचा इतिहास लिहिण्यासाठी खूप परिश्रमपूर्वक काम सुरु केले, लिझार्ड वगळता, जी तोंड उघडे ठेवून कोर्टच्या छताकडे पाहण्याशिवाय काहीही करू शकत नव्हती.

"तुला या व्यवसायाबद्दल काय माहिती आहे?" राजा ॲलिसला म्हणाला.

"काही नाही," ऑलिस म्हणाली.

"काहीही नाही ?" राजा म्हणाला.

"काहीही नाही," ऑलिस म्हणाली.

"ते खूप महत्वाचे आहे," राजा म्हणाला, ज्युरीकडे वळत. ते त्यांच्या पाठ्यांवर हे लिहू लागले होते, तेवढ्यात पांढरा ससा त्यांना थांबवून म्हणाला: "महत्वाचे नाही, महाराज म्हणजे नक्कीच," तो अतिशय आदरयुक्त स्वरात म्हणाला, परंतु तो बोलत असताना त्याच्याकडे तोंड करून आणि कुरवाळत होता.

"अर्थात, मला महत्वहीन म्हणायचे होते," राजाने घाईघाईने म्हटले आणि पुढे गेला स्वतः एका स्वरात,

"महत्वाचे—अमहत्वाचे—अमहत्वाचे—महत्वाचे—" जणू तो कोणता शब्द सर्वात चांगला वाटतो याचा प्रयत्न करत आहे.

काही ज्युरीनी ते "महत्वाचे" आणि काहीनी "बिनमहत्वाचे" असे लिहिले. ऑलिस हे पाहू शकत होती, कारण ती त्यांच्या पाठ्यांवरून पाहण्याइतपत जवळ होती; "पण त्याने काही फरक पडत नाही," तिने स्वतःशी विचार केला.

या क्षणी, राजा, जो काही काळापासून त्याच्या वहीत लिहिण्यात व्यस्त होता, त्याने "शांतता!" असा आवाज केला आणि त्याच्या पुस्तकातील "नियम बेचाळीस. दरबारातून बाहेर पडण्यासाठी एक मैलापेक्षा जास्त उंचीवरील सर्व व्यक्ती" हे वाचून दाखवले.

सर्वानी ऑलिसकडे पाहिले.

"मी एक मैलही उंच नाही," ऑलिस म्हणाली.

"तू आहेस," राजा म्हणाला.

"जवळजवळ दोन मैल उंच," राणी पुढे म्हणाली.

"बरं, मी अजिबात जाणार नाही," ऑलिस म्हणाली: "शिवाय, ते नियमित नाहीये नियम: तू आत्ताच ते शोधून काढले आहेस."

"हा या पुस्तकातील सर्वात जुना नियम आहे," राजा म्हणाला.

"मग ते नंबर वन असायला हवे," ऑलिस म्हणाली.

राजा फिकट पडला आणि त्याने घाईघाईने आपली वही बंद केली. "तुमचा निर्णय विचारात घ्या," तो ज्युरीला हळू आणि थरथरत्या आवाजात म्हणाला.

"महाराज, कृपया अजून पुरावे यायचे आहेत," पांढरा ससा घाईघाईने उडी मारत म्हणाला; "हा कागद नुकताच उचलला गेला आहे."

"त्यात काय आहे?" राणी म्हणाली.

"मी अजून ते उघडलेले नाही," पांढरा ससा म्हणाला, "पण ते एक कैद्याने लिहिलेले पत्र—कोणाला तरी."

"ते नक्कीच असलं पाहिजे," राजा म्हणाला, "जोपर्यंत ते कोणालाही लिहिले गेले नसते, जे नेहमीचे नसते, तुम्हाला माहिती आहे."

"हे कोणाला उद्देशून आहे?" ज्युरीपैकी एकाने म्हटले.

"ते अजिबात निर्देशित नाही," पांढरा ससा म्हणाला; "खरं तर, बाहेर काहीही लिहिलेले नाही." बोलताना त्याने कागद उलगडला आणि पुढे म्हटले, "शेवटी तो एक अक्षर नाही: तो श्लोकांचा संच आहे."

"ते कैद्याच्या हस्ताक्षरात आहेत का?" दुसऱ्या ज्युरीमनने विचारले.

"नाही, ते नाहीत," पांढरा ससा म्हणाला, "आणि हीच सर्वांत विचित्र गोष्ट आहे." (सर्व ज्युरी गोंधळलेले दिसत होते.)

"त्याने दुसऱ्याच्या हाताची नक्कल केली असावी," राजा म्हणाला. (ज्युरी सर्व पुन्हा उजळले.)

"महाराज, कृपया," नेव्ह म्हणाला, "मी ते लिहिले नाही आणि ते लिहू शकत नाहीत. मी ते सिद्ध केले: शेवटी कोणतेही नाव सही केलेले नाही.

"जर तुम्ही त्यावर सही केली नाही," राजा म्हणाला, "तर त्यामुळे परिस्थिती आणखी बिकट होते. तुझा काहीतरी खोडसाळपणाचा हेतू असावा, नाहीतर तू एका प्रामाणिक माणसाप्रमाणे तुझां नाव सही केली असती."

यावर सर्वत्र टाळ्यांचा कडकडाट झाला: हा पहिलाच खरोखर हुशार होता त्या दिवशी राजाने सांगितलेली गोष्ट.

"यावरून त्याचा अपराध सिद्ध होतो," राणी म्हणाली.

"यावरून तसं काहीच सिद्ध होत नाही!" अॅलिस म्हणाली. "का, तुम्हाला ते कशाबद्दल आहेत हेही माहित नाही!"

"ते वाचा," राजा म्हणाला.

पांढऱ्या सशाने चष्मा लावला. "महाराज, मी कुठून सुरुवात करू?" त्याने विचारले.

"सुरुवातीला सुरुवात करा," राजा गंभीरपणे म्हणाला, "आणि शेवटपर्यंत चालत राहा: मग थांबा."

पांढऱ्या सशाने वाचलेले हे श्लोक होते:-

"त्यांनी मला सांगितले की तू तिच्याकडे गेला होतास, आणि
माझा उल्लेख त्याच्याशी केला: तिने मला चांगले
व्यक्तिमत्व दिले, पण मला पोहता येत नाही असे
सांगितले.

त्याने त्यांना कळवले की मी गेले नव्हतो (आम्हाला माहित

आहे की ते खरे आहे): जर तिने हे प्रकरण

पुढे ढकलले तर तुमचे काय होईल?

मी तिला एक दिले, त्यांनी त्याला दोन दिले, तू आम्हाला तीन
किंवा त्याहून अधिक दिलेस; ते सर्व त्याच्याकडून
तुझ्याकडे परत आले, जरी ते आधी माझे होते.

जर मला किंवा तिला या प्रकरणात सहभागी होण्याची
संधी मिळाली, तर तो तुमच्यावर विश्वास
ठेवतो की तुम्ही त्यांना मुक्त कराल, अगदी जसे आपण होतो.

माझा असा समज होता की तू (तिला असा आजार होण्यापूर्वी)
होतास.
त्याच्यामध्ये, आपल्यामध्ये आणि त्याच्यामध्ये एक
अडथळा निर्माण झाला.

तिला ते जास्त आवडले हे त्याला कळू देऊ नकोस,
कारण हे नेहमीच एक गुणित असले
पाहिजे, बाकीच्यांपासून लपवले पाहिजे, तुझ्या आणि
माझ्यामध्ये."

"आम्ही आतापर्यंत ऐकलेला हा सर्वात महत्त्वाचा पुरावा आहे," तो म्हणाला
राजा, हात चोळत; "तर आता ज्युरीला द्या—"

"जर त्यांच्यापैकी कोणी ते समजावून सांगू शकले तर," ॲलिस म्हणाली, (ती गेल्या काही मिनिटांत इतकी
मोठी झाली होती की तिला त्याला अडवण्याची भीती वाटत नव्हती), "मी त्याला सहा पेन्स देईन. मला वाटत नाही
की त्यात थोडाही अर्थ आहे."

सर्व ज्युरींनी त्यांच्या पाठ्यांवर लिहिले, "तिला असे वाटत नाही की
"त्यात अर्थाचा अंश होता," पण त्यापैकी कोणीही पेपर स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न केला नाही.

"जर त्यात काही अर्थ नसेल तर," राजा म्हणाला, "ते संकटातून जग वाचवते, तुम्हाला माहिती आहे, कारण
आपल्याला ते शोधण्याची गरज नाही. आणि तरीही मला माहित नाही," तो गुडघ्यावर श्लोक पसरवत आणि एका
डोळ्याने त्यांच्याकडे पाहत पुढे म्हणाला; "अखेर मला त्यात काही अर्थ दिसतोय असे दिसते. —म्हणाले मला
पोहता येत नाही—" तुम्हाला पोहता येत नाही, बरोबर?" तो पुढे म्हणाला, नऱ्हकडे वळला.

त्या नऱ्हने खिन्नपणे डोके हलवले. "मी तसा दिसतो का?" तो म्हणाला. (जे त्याला नक्कीच दिसत नव्हते,
कारण तो पूर्णपणे पुढ्यापासून बनलेला होता.)

"ठीक आहे, इथर्पर्यंत," राजा म्हणाला, आणि तो स्वतःशीच त्या श्लोकांवर बडबडत राहिला: "'आम्हाला
माहित आहे की ते खरे आहे -' अर्थातच ज्युरी आहे - 'मी तिला एक दिले, त्यांनी त्याला दोन दिले -' कारण, त्याने
टार्ट्ससोबत असेच केले असावे, तुम्हाला माहिती आहे -"

"पण, असंच चालू राहिलं की 'ते सर्व त्याच्याकडून तुमच्याकडे परत आले,'" ॲलिस म्हणाली.

"का, ते आहेत!" राजा विजयीपणे म्हणाला, टेबलावरच्या टार्टकडे बोट दाखवत. "यापेक्षा स्पष्ट काहीही असू शकत नाही . मग पुन्हा - 'तिला हे फिट येण्यापूर्वी -' तुला कधीच फिट आले नव्हते, माझ्या प्रिये, मला वाटत?" तो राणीला म्हणाला.

"कधीही नाही!" राणी रागाने म्हणाली, ती बोलत असताना सरऱ्यावर शाईची कमान फेकत होती. (दुर्दैवी लहान बिलने त्याच्या एका बोटाने त्याच्या पाटीवर लिहिणे सोडून दिले होते, कारण त्याला आढळले की त्यावर कोणताही ठसा नाही; पण आता त्याने घाईघाईने पुन्हा सुरुवात केली, त्याच्या चेहन्यावरून टपकणाऱ्या शाईचा वापर करून, जोपर्यंत तो टिकला होता.)

"मग ते शब्द तुला जमत नाहीत , " राजाने हसत दरबारात पाहत म्हटले. सगळीकडे एक मृत शांतता होती.

"ही एक विनोदी गोष्ट आहे!" राजाने संतापलेल्या स्वरात म्हटले आणि सगळे हसले, "ज्युरींना त्यांचा निर्णय विचारात घेऊ द्या," राजाने त्या दिवशी सुमारे विसाव्यांदा म्हटले.

"नाही, नाही!" राणी म्हणाली. "आधी शिक्षा - नंतर निकाल."

"बकवास आणि मूर्खपणा!" ॲलिस मोठ्याने म्हणाली. "आधी वाक्य लिहिण्याची कल्पना!"

"जीभ रोख!" राणी जांभळी होत म्हणाली.

"मी करणार नाही!" ॲलिस म्हणाली.

"तिचे डोके फोडा!" राणी तिच्या आवाजात ओरडली. कोणीही हलले नाही.

"तुझी काळजी कोण घेते?" ॲलिस म्हणाली, (ती आता पूर्ण वाढली होती.) "तू फक्त पत्त्यांचा गट्ठा आहेस!"

हे ऐकताच संपूर्ण कळप हवेत उडाला आणि तिच्यावर उडून आला: तिने थोडीशी किंचाळली, अर्धी भीती आणि अर्धी रागाने, आणि त्यांना दूर करण्याचा प्रयत्न केला, आणि ती तिच्या बहिणीच्या मांडीवर डोके ठेवून काठावर पडली होती, जी तिच्या चेहन्यावर झाडांवरून खाली उडणारी काही मेलेली पाने हळूवारपणे साफ करत होती.

"जागे हो, प्रिये, ॲलिस!" तिची बहीण म्हणाली; "काय, किती लांब झोपली आहेस!"

"अरे, मला खूप विचित्र स्वप्न पडले आहे!" ॲलिस म्हणाली, आणि तिने तिच्या बहिणीला, आणि तिला आठवत असलेल्या तिच्या या सर्व विचित्र साहसांबद्दल सांगितले ज्याबद्दल तू आता वाचत आहेस; आणि जेव्हा तिने काम संपवले, तेव्हा तिच्या बहिणीने तिचे चुंबन घेतले आणि म्हणाली, "हे एक विचित्र स्वप्न होते , प्रिये, नक्कीच: पण आता तू चहा पिऊन ये; उशीर होत आहे." म्हणून ॲलिस उठली आणि पळून गेली, ती धावत असताना विचार करत होती की, हे किती छान स्वप्न होते.

पण तिची बहीण निघून जातानाच शांत बसली होती, तिच्या हातावर डोके ठेवून, मावळत्या सूर्याकडे पाहत होती आणि लहान ॲलिस आणि तिच्या सर्व अद्भुत गोर्टींबद्दल विचार करत होती.

साहस, जोपर्यंत ती देखील फॅशनचे स्वप्र पाहू लागली आणि हे तिचे स्वप्र होते:—

प्रथम, तिने स्वतः लहान ॲलिसचे स्वप्र पाहिले, आणि पुन्हा एकदा तिचे छोटे हात तिच्या गुडध्यावर घटू धरले होते, आणि तेजस्वी उत्सुक डोळे तिच्याकडे पाहत होते - तिला तिच्या आवाजाचे स्वर ऐकू येत होते आणि तिच्या डोळ्यात नेहमीच येणारे भटकणारे केस रोखण्यासाठी तिच्या डोक्याचा तो विचित्र छोटासा झोका दिसत होता - आणि तरीही ती ऐकत असताना, किंवा ऐकत असल्याचे दिसत असताना, तिच्या सभोवतालची संपूर्ण जागा तिच्या लहान बहिणीच्या स्वप्रातील विचित्र प्राण्यांनी जिवंत झाली.

पांढरा ससा घाईघाईने येत असताना तिच्या पायांजवळील लांब गवत सळसळत होते - घाबरलेला उंदीर शेजारच्या तलावातून बाहेर पडत होता - मार्च हेर आणि त्याचे मित्र त्यांचे कधीही न संपणारे जेवण सामायिक करत असताना चहाच्या कपांचा आवाज आणि राणी तिच्या दुर्दैवी पाहुण्यांना मृत्युदंडाची आज्ञा देत असल्याचा कर्कश आवाज तिला ऐकू येत होता - पुन्हा एकदा डुकराचे बाळ डचेसच्या गुडध्यावर शिंकत होते, तर प्लेट्स आणि भांडी त्याच्याभोवती आदळत होत्या - पुन्हा एकदा ग्रिफॉनचा किंचाळणे, सरड्याच्या स्लेट-पेन्सिलचा किंचाळणे आणि दबलेल्या गिनी-पिंगचा गुदमरणे, हवेत भरले होते, ते दुःखी मॉक टर्टलच्या दूरच्या रडण्यांमध्ये मिसळले होते.

म्हणून ती डोळे मिटून बसली, आणि अर्धवट स्वतःवर वंडरलॅडवर विश्वास ठेवत होती, जरी तिला माहित होते की तिला पुन्हा ते उघडायचे आहे, आणि सर्व काही कंटाळवाणे वास्तवात बदलेल - गवत फक्त वान्यात सळसळत असेल आणि तलाव वेळूंच्या लाटांनी थरथर कापत असेल - चहाचे कप खडखडाट मेंद्यांच्या घंटांच्या आवाजात बदलतील, आणि मेंदपाळ मुलाच्या आवाजात राणीचा कर्कश रडण्याचा आवाज येईल - आणि बाळाची शिंक, ग्रिफॉनचा किंचाळ आणि इतर सर्व विचित्र आवाज, व्यस्त शेताच्या अंगणाच्या गोंधळलेल्या आवाजात बदलतील (तिला माहित होते) - तर दूरवर गुरांचा आवाज मॉक टर्टलच्या मोठ्या रडण्याच्या आवाजाची जागा घेईल.

शेवटी, तिने स्वतःला कल्पना केली की तिची हीच लहान बहीण, नंतरच्या काळात, स्वतः कशी प्रौढ होईल; आणि ती तिच्या सर्व वाढत्या वर्षांत, तिच्या बालपणातील साधे आणि प्रेमळ हृदय कसे जपून ठेवेल: आणि ती तिच्या इतर लहान मुलांभोवती कशी गोळा होईल आणि त्यांचे डोळे अनेक विचित्र कहाण्यांनी तेजस्वी आणि उत्सुक करेल, कदाचित स्वप्रांसह देखील.

खूप पूर्वीचे अद्भुत जगः आणि तिच्या सर्व साध्या दुःखांसह तिला कसे वाटेल आणि तिच्या सर्व साध्या आनंदात तिला आनंद मिळेल, स्वतःचे बालपण आणि उन्हाळ्याचे आनंदी दिवस आठवतील.

शेवट

*** प्रकल्पाचा शेवट गुटेनबर्ग ईबुक ॲप्लिसचे वंडरलॅडमधील साहस *** अद्यावत आवृत्त्या मागील आवृत्त्या बदलतील—जून्या आवृत्त्यांचे नाव बदलले जाईल.

यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या प्रिंट आवृत्त्यांमधून कामे तयार करणे म्हणजे या कामांमध्ये कोणीही युनायटेड स्टेट्स कॉपीराइट मालकीचे नाही, म्हणून फाउंडेशन (आणि तुम्ही!) परवानगीशिवाय आणि कॉपीराइट रॅयल्टी न भरता युनायटेड स्टेट्समध्ये कॉपी आणि वितरित करू शकता. या परवान्याच्या सामान्य वापराच्या अटीमध्ये नमूद केलेले विशेष नियम, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संकल्पना आणि ट्रेडमार्कचे संरक्षण करण्यासाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांची कॉपी आणि वितरण करण्यासाठी लागू होतात. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग हा एक नोंदणीकृत ट्रेडमार्क आहे आणि जर तुम्ही ई-पुस्तकासाठी शुल्क आकारले तर ते वापरले जाऊ शकत नाही, ट्रेडमार्क परवान्याच्या अटीचे पालन केल्याशिवाय, ज्यामध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ट्रेडमार्कच्या वापरासाठी रॅयल्टी भरणे समाविष्ट आहे. जर तुम्ही या ई-पुस्तकाच्या प्रतीकासाठी काहीही आकारले नाही, तर ट्रेडमार्क परवान्याचे पालन करणे खूप सोपे आहे. तुम्ही हे ई-पुस्तक जवळजवळ कोणत्याही उद्देशासाठी वापरू शकता जसे की व्युत्पन्न कामे, अहवाल, कामगिरी आणि संशोधन तयार करणे. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ई-पुस्तके सुधारित आणि मुद्रित केली जाऊ शकतात आणि दिली जाऊ शकता - यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या ई-पुस्तकांसह तुम्ही युनायटेड स्टेट्समध्ये व्यावहारिकपणे काहीही करू शकता.

सुरुवात: पूर्ण परवाना

संपूर्ण प्रकल्प गुटेनबर्ग

परवाना

कृपया हे काम वितरित करण्यापूर्वी किंवा वापरण्यापूर्वी हे वाचा. इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या मोफत वितरणाला प्रोत्साहन देण्याच्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ मोहिमेचे रक्षण

करण्यासाठी, या कामाचा (किंवा "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" या वाक्यांशाशी संबंधित इतर कोणत्याही कामाचा) वापर करून किंवा वितरण करून, तुम्ही या फाईलसह किंवा www.gutenberg.org/license वर ऑनलाईन उपलब्ध असलेल्या पूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या सर्व अटींचे पालन करण्यास सहमत आहात.

कलम १. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या वापराच्या सामान्य अटी आणि पुनर्वितरण १.अ. या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाचा कोणताही भाग वाचून किंवा

वापरून, तुम्ही सूचित करता की तुम्ही या परवान्यातील सर्व अटी आणि बौद्धिक संपदा (ट्रेडमार्क/कॉपीराइट) करार वाचला आहे, समजून घेतला आहे, सहमत आहात आणि स्वीकारला आहे. जर तुम्ही या कराराच्या सर्व अटींचे पालन करण्यास सहमत नसाल, तर तुम्ही तुमच्या ताब्यात असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांचा वापर थांबवावा आणि परत करावा किंवा नष्ट करावा. जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाची प्रत मिळविण्यासाठी किंवा त्यात प्रवेश करण्यासाठी शुल्क भरले असेल आणि तुम्ही या कराराच्या अटींशी बांधील राहण्यास सहमत नसाल, तर तुम्ही परिच्छेद १.ई.८ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे ज्या व्यक्तीला किंवा संस्थेला तुम्ही शुल्क दिले आहे त्यांच्याकडून तुम्हाला परतावा मिळू शकतो.

१.ब. "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा एक नोंदणीकृत ट्रेडमार्क आहे. या कराराच्या अटींशी बांधील राहण्यास सहमत असलेल्या लोकांद्वारेच ते इलेक्ट्रॉनिक कामावर वापरले जाऊ शकते किंवा कोणत्याही प्रकारे त्याच्याशी जोडले जाऊ शकते. या कराराच्या संपूर्ण अटींचे पालन न करताही तुम्ही बहुतेक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांसह काही गोष्टी करू शकता. खालील परिच्छेद १.क पहा.

जर तुम्ही या कराराच्या अटींचे पालन केले आणि मोफत जतन करण्यास मदत केली तर तुम्ही Project Gutenberg™ इलेक्ट्रॉनिक कामांसह बरेच काही करू शकता.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांमध्ये भविष्यातील प्रवेश. खालील परिच्छेद १.ई पहा.

१.क. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन ("द फाउंडेशन" किंवा PGLAF), प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या संग्रहात संकलन कॉपीराइटचे मालक आहे. संग्रहातील जवळजवळ सर्व वैयक्तिक कामे युनायटेड स्टेट्समध्ये सार्वजनिक डोमेनमध्ये आहेत. जर एखादे वैयक्तिक काम युनायटेड स्टेट्समधील कॉपीराइट कायद्याने असुरक्षित असेल आणि तुम्ही युनायटेड स्टेट्समध्ये असाल, तर प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे सर्व संदर्भ काढून टाकले जातील तोपर्यंत आम्ही तुम्हाला त्या कामाची कॉपी, वितरण, सादरीकरण, प्रदर्शन किंवा व्युत्पन्न कामे तयार करण्यापासून रोखण्याचा अधिकार दावा करत नाही. अर्थात, आम्हाला आशा आहे की तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामे मुक्तपणे शेअर करून इलेक्ट्रॉनिक कामांमध्ये मोफत प्रवेशाला प्रोत्साहन देण्याच्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ मोहिमेला पाठिंबा द्याल, या कराराच्या अटींचे पालन करून प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ नाव कामाशी संबंधित ठेवण्यासाठी. तुम्ही हे काम इतरांसोबत शुल्काशिवाय शेअर करता तेव्हा त्याच्या संलग्न पूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्यासह त्याच स्वरूपात ठेवून या कराराच्या अटींचे सहजपणे पालन करू शकता.

१.ड. तुम्ही ज्या ठिकाणी आहात त्या ठिकाणाचे कॉपीराइट कायदे या कामाचे तुम्ही काय करू शकता हे देखील नियंत्रित करतात. बहुतेक देशांमधील कॉपीराइट कायदे सतत बदलत असतात. जर तुम्ही युनायटेड स्टेट्सच्या बाहेर असाल, तर या कामावर किंवा इतर कोणत्याही Project Gutenberg™ कामावर आधारित व्युत्पन्न कामे डाउनलोड, कॉपी, प्रदर्शित, सादरीकरण, वितरण किंवा तयार करण्यापूर्वी या कराराच्या अटींव्यतिरिक्त तुमच्या देशाचे कायदे तपासा. फाउंडेशन युनायटेड स्टेट्स व्यतिरिक्त इतर कोणत्याही देशात कोणत्याही कामाच्या कॉपीराइट स्थितीबद्दल कोणतेही प्रतिनिधित्व करत नाही.

१.ई. जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे सर्व संदर्भ काढून टाकले नसतील तर: १.ई.१. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाची कोणतीही प्रत ("प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा वाक्यांश दिसतो किंवा ज्याच्याशी "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा वाक्यांश संबंधित आहे) ॲक्सेस केली जाते, प्रदर्शित केली जाते, सादर केली जाते, पाहिली जाते, कॉपी केली जाते किंवा वितरित केली जाते तेव्हा संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याचे सक्रिय दुवे किंवा इतर तात्काळ प्रवेश असलेले खालील वाक्य ठळकपणे दिसले पाहिजे:

हे ई-पुस्तक युनायटेड स्टेट्स आणि जगातील बहुतेक इतर भागात कुठेही वापरण्यासाठी आहे, ते कोणत्याही खर्चाशिवाय आणि जवळजवळ कोणत्याही निर्बंधांशिवाय आहे. तुम्ही ते या ई-पुस्तकात समाविष्ट असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग परवान्याच्या अटींनुसार किंवा ॲनलाइन येथे कॉपी करू शकता, देऊ शकता किंवा पुन्हा वापरू शकता.

www.gutenberg.org. जर तुम्ही अमेरिकेत नसाल, तर हे ई-पुस्तक वापरण्यापूर्वी तुम्हाला ज्या देशात राहता त्या देशाचे कायदे तपासावे लागतील.

१.ई.२. जर एखाद्या वैयक्तिक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाचे मूळ अमेरिकन कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या मजकुरातून घेतले असेल (त्यात कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने पोस्ट केले आहे असे सूचित करणारी सूचना नसेल), तर ते काम कोणत्याही शुल्काशिवाय किंवा शुल्काशिवाय युनायटेड स्टेट्समधील कोणालाही कॉपी केले जाऊ शकते आणि वितरित केले जाऊ शकते. जर तुम्ही "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" या वाक्यांशासह किंवा त्या कामाशी संबंधित असलेल्या किंवा त्यावर दिसणाऱ्या कामाचे पुनर्वितरण किंवा प्रवेश प्रदान करत असाल, तर तुम्ही परिच्छेद १.ई.१ ते १.ई.७ च्या आवश्यकतांचे पालन केले पाहिजे किंवा परिच्छेद १.ई.८ किंवा १.ई.९ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे काम आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कच्या वापरासाठी परवानगी मिळवली पाहिजे.

१.ई.३. जर कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने वैयक्तिक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम पोस्ट केले असेल, तर तुमचा वापर आणि वितरण दोन्ही परिच्छेद १.ई.१ ते १.ई.७ आणि कॉपीराइट धारकाने लादलेल्या कोणत्याही अतिरिक्त अटींचे पालन करणे आवश्यक आहे. या कामाच्या सुरुवातीला आढळलेल्या कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने पोस्ट केलेल्या सर्व कामांसाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याशी अतिरिक्त अटी जोडल्या जातील.

१.ई.४. या कामातून किंवा या कामाचा भाग असलेल्या किंवा प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ शी संबंधित इतर कोणत्याही कामातील कोणत्याही फायर्लिंमधून संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवाना अटी अनलिंक करू नका, वेगळे करू नका किंवा काढून टाकू नका.

१.ई.५. परिच्छेद १.ई.१ मध्ये नमूद केलेले वाक्य सक्रिय लिंक्ससह किंवा प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या संपूर्ण अटींमध्ये त्वरित प्रवेश मिळाल्याशिवाय, या इलेक्ट्रॉनिक कामाची किंवा या इलेक्ट्रॉनिक कामाच्या कोणत्याही भागाची कॉपी, प्रदर्शन, सादरीकरण, वितरण किंवा पुनर्वितरण करू नका.

१.ई.६. तुम्ही हे काम कोणत्याही बायनरी, कॉम्प्रेस्ड, मार्कअप, नॉनप्रोप्रायटरी किंवा प्रोप्रायटरी स्वरूपात रूपांतरित करू शकता आणि वितरित करू शकता, ज्यामध्ये कोणत्याही वर्ड प्रोसेसिंग किंवा हायपरटेक्स्ट फॉर्मचा समावेश आहे. तथापि, जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाच्या प्रती "प्लेन व्हॅनिला ASCII" किंवा अधिकृत प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ वेबसाइट (www.gutenberg.org) वर पोस्ट केलेल्या अधिकृत आवृत्तीमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या इतर फॉरमेट व्यतिरिक्त इतर फॉरमेटमध्ये अऱ्कसेस किंवा वितरित करत असाल, तर तुम्ही वापरकर्त्याला कोणताही अतिरिक्त खर्च, शुल्क किंवा खर्च न करता, मूळ "प्लेन व्हॅनिला ASCII" किंवा इतर स्वरूपात कामाची प्रत, प्रत निर्यात करण्याचे साधन किंवा विनंतीनुसार प्रत मिळविण्याचे साधन प्रदान केले पाहिजे. कोणत्याही पर्यायी फॉरमेटमध्ये परिच्छेद १.ई.१ मध्ये निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवाना समाविष्ट असणे आवश्यक आहे.

१.ई.७. परिच्छेद १.ई.८ किंवा १.ई.९ चे पालन करत नसल्यास, कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाच्या प्रवेशासाठी, पाहण्यासाठी, प्रदर्शित करण्यासाठी, सादर करण्यासाठी, कॉपी करण्यासाठी किंवा वितरणासाठी शुल्क आकारू नका.

१.ई.८. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या प्रतींसाठी किंवा त्यांना प्रवेश देण्यासाठी किंवा वितरण करण्यासाठी तुम्ही वाजवी शुल्क आकारू शकता, परंतु जर:

- • तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामांच्या वापरातून मिळणाऱ्या एकूण नफ्याच्या २०% रॅयलटी फी भरता, जी तुम्ही तुमच्या लागू करांची गणना करण्यासाठी वापरत असलेल्या पद्धतीचा वापर करून मोजली जाते. ही फी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कच्या मालकाला देणे बाकी आहे, परंतु त्याने या परिच्छेदानुसार प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला रॅयलटी देण्यास सहमती दर्शवली आहे. तुम्ही तुमचे नियतकालिक कर परतावा तयार करता (किंवा कायदेशीररित्या तयार करणे आवश्यक आहे) त्या प्रत्येक तारखेपासून ६० दिवसांच्या आत रॅयलटी पेमेंट भरणे आवश्यक आहे. रॅयलटी पेमेंट स्पष्टपणे असे चिन्हांकित केले पाहिजे आणि कलम ४, "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला देणग्यांबद्दल माहिती" मध्ये निर्दिष्ट केलेल्या पन्त्यावर प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला पाठवले पाहिजे. • जो वापरकर्ता तुम्हाला संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या अटीशी सहमत नाही असे लेखी (किंवा ई-मेलद्वारे) सूचित करतो त्याने भरलेल्या कोणत्याही पैशाचा पूर्ण परतावा तुम्ही ३० दिवसांच्या आत देता. अशा वापरकर्त्याला भौतिक माध्यमात असलेल्या कामांच्या सर्व प्रती परत करण्याची किंवा नष्ट करण्याची आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामांच्या इतर प्रतींचा सर्व वापर आणि प्रवेश बंद करण्याची आवश्यकता आहे. • जर इलेक्ट्रॉनिक कामात दोष आढळला आणि काम मिळाल्यापासून ९० दिवसांच्या आत तुम्हाला कळवण्यात आले तर, परिच्छेद १.एफ.३ नुसार, तुम्ही कामासाठी
• दिलेले कोणतेही पैसे किंवा बदली प्रत पूर्ण परतफेड प्रदान करता. • प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामांचे मोफत वितरण करण्यासाठी तुम्ही या कराराच्या इतर सर्व अटींचे पालन करता.

•

•

१.ई.९. जर तुम्हाला या करारात नमूद केलेल्या अटीपेक्षा वेगळ्या अटीवर प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम किंवा कामांच्या गटाचे शुल्क आकारायचे असेल किंवा वितरण करायचे असेल, तर तुम्हाला प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कचे व्यवस्थापक, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनकडून लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. खालील कलम ३ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे फाउंडेशनशी संपर्क साधा.

१.फ.१. प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे स्वयंसेवक आणि कर्मचारी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संग्रह तयार करताना यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या कामांची ओळख पटविण्यासाठी, त्यांचे कॉपीराइट संशोधन करण्यासाठी, ट्रान्सक्रिप्शन त्रुटी, कॉपीराइट किंवा इतर बौद्धिक संपदा उल्लंघन, दोषपूर्ण किंवा खराब झालेले डिस्क किंवा इतर माध्यम, संगणक व्हायरस किंवा संगणक कोड जे तुमच्या उपकरणांना नुकसान पोहोचवतात किंवा वाचू शकत नाहीत.

१.एफ.२. मर्यादित हमी, नुकसानीचा अस्वीकरण - परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये वर्णन केलेल्या "बदलीचा किंवा परतफेडीचा अधिकार" वगळता, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव फाउंडेशन, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कचे मालक आणि या कराराअंतर्गत प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम वितरित करणारे इतर कोणतेही पक्ष, कायदेशीर शुल्कासह नुकसान, खर्च आणि खर्चासाठी तुमच्यावरील सर्व दायित्व नाकारतात. तुम्ही सहमत आहात की परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये प्रदान केलेल्या गोर्टीशिवाय तुमच्याकडे निष्काळजीपणा, कठोर दायित्व, हमीचे उल्लंघन किंवा कराराचे उल्लंघन यासाठी कोणतेही उपाय नाहीत. तुम्ही सहमत आहात की फाउंडेशन, ट्रेडमार्क मालक आणि या कराराअंतर्गत कोणताही वितरक प्रत्यक्ष, प्रत्यक्ष, अप्रत्यक्ष, परिणामी, दंडात्मक किंवा आकस्मिक नुकसानीसाठी तुम्हाला जबाबदार राहणार नाही, जरी तुम्ही अशा नुकसानीच्या शक्यतेची सूचना दिली तरीही.

१.एफ.३. बदली किंवा परतफेड करण्याचा मर्यादित अधिकार - जर तुम्हाला हे इलेक्ट्रॉनिक काम मिळाल्यापासून ९० दिवसांच्या आत त्यात दोष आढळला, तर ज्या व्यक्तीकडून तुम्हाला काम मिळाले आहे त्यांना लेखी स्पष्टीकरण पाठवून तुम्ही त्यासाठी दिलेले पैसे (जर असतील तर) परत मिळू शकतात. जर तुम्हाला हे काम भौतिक माध्यमावर मिळाले असेल, तर तुम्ही तुमच्या लेखी स्पष्टीकरणासह माध्यम परत करावे. ज्या व्यक्तीने किंवा संस्थेने तुम्हाला सदोष काम दिले आहे ती व्यक्ती किंवा संस्था परताव्याएवजी बदली प्रत प्रदान करण्याचा पर्याय निवडू शकते.

जर तुम्हाला काम इलेक्ट्रॉनिक पद्धतीने मिळाले असेल, तर ते प्रदान करणारी व्यक्ती किंवा संस्था तुम्हाला परतफेडीऐवजी इलेक्ट्रॉनिक पद्धतीने काम मिळविण्याची दुसरी संधी देऊ शकते. जर दुसरी प्रत देखील सदोष असेल, तर तुम्ही समस्येचे निराकरण करण्याच्या पुढील संधीशिवाय लेखी स्वरूपात परतफेड मागू शकता.

१.एफ.४. परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये नमूद केलेल्या बदली किंवा परतफेडीच्या मर्यादित अधिकाराव्यतिरिक्त, हे काम तुम्हाला 'जसे आहे तसे' प्रदान केले आहे, इतर कोणत्याही अटीशिवाय

कोणत्याही प्रकारच्या, स्पष्ट किंवा निहित हमी, ज्यामध्ये कोणत्याही उद्देशासाठी व्यापारीता किंवा योग्यतेच्या हमींचा समावेश आहे परंतु त्यापुरते मर्यादित नाही.

१.६.५. काही राज्ये काही गर्भित वॉरंटीज किंवा विशेष प्रकारच्या नुकसानींच्या वगळण्याची किंवा मर्यादा घालण्याची परवानगी देत नाहीत. जर या करारात नमूद केलेली कोणतीही अस्वीकरणे किंवा मर्यादा या कराराला लागू असलेल्या राज्याच्या कायद्याचे उल्लंघन करत असेल, तर कराराचा अर्थ लागू असलेल्या राज्य कायद्याने परवानगी दिलेली कमाल अस्वीकरणे किंवा मर्यादा बनवण्यासाठी केला जाईल. या कराराच्या कोणत्याही तरतुदीची अवैधता किंवा अंमलबजावणी न होणे उर्वरित तरतुदी रद्द करणार नाही.

१.६.६. नुकसानभरपाई - तुम्ही फाउंडेशन, ट्रेडमार्क मालक, फाउंडेशनचा कोणताही एजंट किंवा कर्मचारी, या करारानुसार प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या प्रती प्रदान करणारा कोणीही आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या उत्पादन, प्रचार आणि वितरणाऱ्यी संबंधित कोणत्याही स्वयंसेवकांना, तुम्ही करत असलेल्या किंवा घडवून आणणाऱ्या खालीलपैकी कोणत्याही गोष्टीमुळे प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्षपणे उद्भवणाऱ्या सर्व दायित्वांपासून, खर्चापासून आणि कायदेशीर शुल्कापासून मुक्त ठेवण्यास सहमत आहात: (अ) या किंवा कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाचे वितरण, (ब) कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामात बदल, सुधारणा, किंवा भर घालणे किंवा हटवणे, आणि (क) तुमच्यामुळे होणारा कोणताही दोष.

विभाग २. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ च्या ध्येयाबद्दल माहिती प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ हे जुन्या, जुन्या, मध्यमवयीन आणि नवीन संगणकांसह विविध प्रकारच्या संगणकांद्वारे वाचता येण्याजोग्या स्वरूपात इलेक्ट्रॉनिक कामांचे मोफत वितरणाचे समानार्थी आहे. शेकडो स्वयंसेवकांच्या प्रयत्नांमुळे आणि जीवनाच्या सर्व क्षेत्रातील लोकांच्या देणग्यांमुळे हे अस्तित्वात आहे.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ च्या उद्दिष्टांपर्यंत पोहोचण्यासाठी आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संग्रह येणाऱ्या पिढ्यांसाठी मोफत उपलब्ध राहील याची खात्री करण्यासाठी स्वयंसेवक आणि त्याना आवश्यक असलेली मदत प्रदान करण्यासाठी आर्थिक मदत अत्यंत महत्वाची आहे. २००९ मध्ये, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ आणि भविष्यातील पिढ्यांसाठी सुरक्षित आणि कायमस्वरूपी भविष्य प्रदान करण्यासाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनची स्थापना करण्यात आली. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनबद्दल आणि तुमचे प्रयत्न आणि देणग्या कशा मदत करू शकतात याबद्दल अधिक जाणून घेण्यासाठी, www.gutenberg.org वर विभाग ३ आणि ४ आणि फाउंडेशन माहिती पृष्ठ पहा.

विभाग ३. गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन प्रकल्पाबद्दल माहिती

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन ही एक ना-नफा 501(c) (3) शैक्षणिक संस्था आहे जी मिसिसिपी राज्याच्या कायद्यांतर्गत आयोजित केली जाते आणि अंतर्गत महसूल सेवेद्वारे करमुक्त दर्जा प्रदान केला जातो.

फाउंडेशनचा EIN किंवा फेडरल टॅक्स आयडॅटिफिकेशन नंबर 64-6221541 आहे.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला दिलेले योगदान अमेरिकेच्या संघीय कायद्यांद्वारे आणि तुमच्या राज्याच्या कायद्यांद्वारे परवानगी असलेल्या पूर्ण मर्यादिपर्यंत कर कपात करण्यायोग्य आहे.

फाउंडेशनचे व्यवसाय कार्यालय ८०९ नॉर्थ १५०० वेस्ट, साल्ट लेक सिटी, यूटी ८४११६, (८०९) ५९६-१८८७ येथे आहे. ईमेल संपर्क लिंक्स आणि अद्यावत संपर्क माहिती फाउंडेशनच्या वेबसाइटवर आणि www.gutenberg.org/contact विभाग ४ वर अधिकृत पृष्ठावर मिळू शकते. प्रकल्प गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला देणग्यांबद्दल माहिती प्रकल्प गुटेनबर्ग™ सार्वजनिक डोमेन आणि परवानाकृत कामांची संख्या वाढवण्याच्या त्याच्या ध्येयावर अवलंबून आहे आणि जुन्या उपकरणांसह विस्तृत श्रेणीतील उपकरणांद्वारे मशीन-वाचनीय स्वरूपात मुक्तपणे वितरित करता येणारी कामे पार पाडण्यासाठी व्यापक सार्वजनिक समर्थन आणि देणग्यांशिवाय टिकू शकत नाही. अनेक लहान देणग्या (\$१ ते \$५,०००) आयआरएसकडे करमुक्त स्थिती राखण्यासाठी विशेषत: महत्त्वाच्या आहेत.

अमेरिकेतील सर्व ५० राज्यांमध्ये धर्मादाय संस्था आणि धर्मादाय देणग्यांचे नियमन करणाऱ्या कायद्यांचे पालन करण्यास फाउंडेशन वचनबद्ध आहे.

अनुपालन आवश्यकता एकसारख्या नाहीत आणि या आवश्यकता पूर्ण करण्यासाठी आणि त्या पूर्ण करण्यासाठी बराच प्रयत्न, बरीच कागदपत्रे आणि बरेच शुल्क लागते. ज्या ठिकाणी आम्हाला अनुपालनाची लेखी पुढी मिळाली नाही अशा ठिकाणी आम्ही देणग्या मागत नाही. देणग्या पाठविण्यासाठी किंवा कोणत्याही विशिष्ट राज्यासाठी अनुपालनाची स्थिती निश्चित करण्यासाठी www.gutenberg.org/donate ला भेट द्या.

ज्या राज्यांमध्ये आम्ही मागणी आवश्यकता पूर्ण केल्या नाहीत अशा राज्यांमधून आम्ही देणग्या मागू शकत नाही आणि मागवत नाही, परंतु अशा राज्यांमध्ये देणगीदारांकडून अवांछित देणग्या स्वीकारण्यावर कोणताही प्रतिबंध नाही हे आम्हाला माहिती आहे जे देणगी देण्याच्या ऑफरसह आमच्याकडे येतात.

आंतरराष्ट्रीय देणग्या कृतज्ञतेने स्वीकारल्या जातात, परंतु अमेरिकेबाहेरून मिळालेल्या देणग्यांच्या कर आकारणीबाबत आम्ही कोणतेही विधान करू शकत नाही. केवळ अमेरिकेचे कायदे आमच्या लहान कर्मचाऱ्यांना त्रास देतात.

सध्याच्या देणगी पद्धती आणि पत्त्यांसाठी कृपया प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग वेब पेजेस तपासा. देणग्या इतर अनेक मार्गांनी स्वीकारल्या जातात ज्यात समाविष्ट आहे

चेक, ऑनलाइन पेमेंट आणि क्रेडिट कार्ड देणाऱ्या. देणगी देण्यासाठी, कृपया www.gutenberg.org/donate ला भेट द्या.

विभाग ५. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांबद्दल सामान्य माहिती प्रोफेसर मायकेल एस. हार्ट हे प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ या इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या

ग्रंथालयाच्या संकल्पनेचे जनक होते जे कोणासोबतही मुक्तपणे शोअर केले जाऊ शकते. चाळीस वर्षे, त्यांनी स्वयंसेवकांच्या मदतीच्या एका छोट्या नेटवर्कसह प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ई-पुस्तके तयार केली आणि वितरित केली.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ईपुस्तके बहुतेकदा अनेक छापील आवृत्त्यांमधून तयार केली जातात, जी सर्व यूएसमध्ये कॉपीराइट सूचना समाविष्ट केल्याशिवाय कॉपीराइटद्वारे संरक्षित नाहीत अशी पुष्टी केली जाते. अशा प्रकारे, आम्ही कोणत्याही विशिष्ट पेपर आवृत्तीच्या अनुपालनात ईपुस्तके ठेवत नाही.

बहुतेक लोक आमच्या वेबसाइटपासून सुरुवात करतात जिथे मुख्य पीजी शोध सुविधा आहे: www.gutenberg.org.

या वेबसाइटमध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ बदल माहिती समाविष्ट आहे, ज्यामध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला देणगी कशी द्यावी, आमची नवीन ई-पुस्तके कशी तयार करावी आणि नवीन ई-पुस्तकांबद्दल ऐकण्यासाठी आमच्या ईमेल वृत्तपत्राची सदस्यता कशी घ्यावी यासह माहिती समाविष्ट आहे.